

Adnan Oktar
(Harun Yahya)

İSLAM TERÖRÜ LANETLER

YAZAR HAKKINDA: Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 73 ayrı dile çevrilen 300'den fazla

eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

11 Eylül 2001 günü Amerika Birleşik Devletleri'nin iki büyük kentine karşı düzenlenen ve binlerce masum insanın ölümüne ve yaralanmasına neden olan terörist saldırıları, Müslümanlar olarak lanetliyoruz.

Bu kitabın konusunu, lanetlediğimiz bu vahşetin kaynağının kesinlikle ilahi bir din olmadığı, özellikle İslam'da teröre yer bulunmadığı gerçeği oluşturmaktadır. İslam dininin yegane kaynağı olan Kuran'da ve başta Peygamberimiz Hz. Muhammed olmak üzere tarih boyunca yaşamış tüm dindar Müslüman yöneticilerin uygulamalarında, bu gerçek tüm açıklığıyla ortaya çıkmaktadır.

Unutmamak gerekir ki, New York'ta veya Washington'da öldürülen insanlar arasında, Hz. İsa'yı sevenler (Hristiyanlar), Hz. Musa'yı sevenler (Museviler) ve Hz. Muhammed'i sevenler (Müslümanlar) de vardır. Bu masum insanları öldürmek, Allah'ın affetmesi dışında, cehennem azabı ile sonuçlanacak olan büyük bir günahtır. Allah'ın varlığına inanan, kalbinde Allah sevgisi ve Allah korkusu taşıyan bir insan hiçbir şekilde böyle bir şey yapamaz.

Din, sevgiyi, merhameti, barışı emreder. Terör ise, acımasızdır, kan dökmek, öldürmek, acı çekirtmek ister. Dolayısıyla bir terör eylemine fail ararken, kaynağı dindarlıkta değil, dinsizlikte aramak gerekir. Teröristlerin hangi ismi taşıdığı, kimliklerinde ne yazdığı önemli değildir. Bir kişi, masum insanları gözünü kırpmadan öldürüyorsa, dindar değil, dinsizdir. Bu nedenle, "İslami terör", "Musevi terörü", "Hristiyan terörü" gibi kavramlar yanıltır ve ilahi dinlerin gönderiliş amaçlarına aykırıdır.

Gerçek dinde teröre yer yoktur. Aksine, "terör" olarak adlandırdığımız eylemler (yani masum insanlara karşı işlenen cinayetler) İslam'a göre büyük bir suç ve günahtır ve Müslümanlar bu eylemleri engellemek, yeryüzüne barış, huzur ve adalet getirmekle sorumludurlar. Bu kitapta Kuran ayetlerinin ışığında ve tarihten örneklerle İslam'ın terörü haram kıldığını ve dünyaya barış ve huzur getirmeyi amaçladığını dellilleriyle ortaya koyacağız.

**ARAŞTIRMA
YAYINCILIK**

اللَّهُ
رَسُولُ
مُحَمَّدٍ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci Baskı: Kasım 2001

İkinci Baskı: Ağustos 2005

Üçüncü Baskı: Ekim 2005

Dördüncü Baskı: Ağustos 2008

Beşinci Baskı: Ağustos 2008

Altıncı Baskı: Ocak 2009

Yedinci Baskı: Aralık 2015

Sekizinci Baskı: Mayıs 2017

ARAŞTIRMA YAYINCILIK

Kayışdağı Mah. Değirmen sokak No: 3
Ataşehir - İstanbul / Tel: (0216) 660 00 59

Baskı: Doğa Basım İleri Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
İkitelli Org. Sanayi Bölgesi, Turgut Özal Cad.
Çelik Yenal Endüstri Merkezi No 117/ 2A-2B
İkitelli - İstanbul / Tel : (0 212) 407 09 00

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net
www.harunyahya.tv - www.a9.com.tr

İSLAM TERÖRÜ LANETLER

*İman edenler ve salih amellerde
bulunanlar ise, Rahman (olan Allah),
onlar için bir sevgi kılacaktır.
(Meryem Suresi, 96)*

**ADNAN OKTAR
(HARUN YAHYA)**

ADNAN OKTAR
(HARUN YAHYA)

İSLAM TERÖRÜ LANETLER

Yazar ve Eserleri Hakkında

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imanı, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 55.000 resmin yer aldığı toplam 65.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 73 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Yüce Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okun-

maktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveççe gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurtdışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazançhedilenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

Okuyucuya

- Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorisinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmastır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 150 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorisinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.
- Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.
- Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.
- Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.
- Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.
- Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğu şahit olacaktır.
- Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheli ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

İçindekiler

Önsöz	10
Giriş	13
Barış ve Güvenliğin Kaynağı: İslam Ahlakı	18
Kuran'a Göre Şeriat, Cihat ve Savaş	42
Radikalizm Yanılgısı ve Doğrular	104
Din Adına Terör Uygulayanların İç Yüzü	156
İslam'ın Ehl-i Kitaba Bakışı	182
İslam Ortadoğu'ya Barış ve Huzur Getirmiştir	214
Terörizmin Temel Dayanağı Darwinizm ve Materyalizm	226
Sonuç: Batı Dünyası İçin Öneriler	268
Ek Bölüm: Darwinizm'in Çöküşü	276

Önsöz

Bu kitap 2001 yılında ABD'nin iki büyük kentine düzenlenen 11 Eylül saldırılarının hemen ardından kaleme alındı ve İslam dininin terörü lanetlediği, sevgi ve barış dini olduğu Kuran ayetleri, Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed (sav)'in uygulamaları ve İslam tarihinden örneklerle anlatıldı. Ancak 11 Eylül saldırılarının ardından terör saldırıları bitmedi. İngiltere'de, İspanya'da, Irak'ta, Pakistan'da, Türkiye'de, Fransa'da ve daha dünyanın birçok yerinde terör saldırıları devam etti. Bu durum siyasetçileri, akademisyenleri, dini liderleri, yazarları ve vicdan sahibi tüm insanları "Terör sorunu nasıl çözülür, terörün kaynağı nedir, ne yapmalıyız?" gibi sorular üzerinde daha fazla düşünmeye itti.

İlk olarak 2002 yılında kaleme alınan bu kitapta teröristlerin -özellikle de terör örgütlerinin liderlerinin- Darwinist ve materyalist eğitimin olumsuz sonuçlarından biri olduğu delilleriyle anlatılmıştı. Bunların insanı adeta bir hayvan gibi gören, hayatı sadece güçlü olanların

ayakta kaldığı bir mücadele alanı olarak kabul eden, hedefe ulaşmanın savaş ve şiddetten geçtiğine inanan, bencil, acımasız, şefkat ve merhamet duygularından yoksun kişiler oldukları ortaya konulmuştu. El Kaide'nin etkin olduğu o dönemden sonra kendilerince İslami simgeleri kullanarak sivilleri hedef alan başka terör örgütleri de ortaya çıktı.

Bu gibi şiddet gruplarının dünyanın dört bir yanından katılımlarla hızla güç kazanması, politik, akademik ve dini liderleri "Gerçek İslam nedir, terörün çözümüne İslam dünyasından nasıl çözüm gelebilir?" sorularına cevap aramaya yöneltmiştir. Fransa'da gerçekleştirilen Charlie Hebdo saldırısı, Almanya'da Noel pazarına düzenlenen saldırı, Irak, Pakistan ve Afganistan gibi ülkelerde hemen her gün yaşanan eylemler İslam aleminin bu konu üzerinde önemle ve aciliyetle durması gerektiğini gözler önüne sermiştir. Yapılacak kısa bir inceleme ise sorunun

Bir terör eylemine fail ararken, kaynağı din karşıtı ideolojilerde aramak gerekir. Çünkü din ahlaki sevgiyi, merhameti, affediciliği ve barışı emrederken, terör acımasızlık ve şiddet yanlısıdır, kan dökmek, öldürmek, acı çektiirmek ister.

temelinde, sözde İslam adına hareket eden bu grupların, Kuran'a ve Peygamberimiz (sav)'in hayatına göre değil, Peygamberimiz (sav)'in vefatından sonra geliştirilen, özünde İslam'la hiçbir ilgisi olmayan bağnaz ve müşrik bir dine göre hareket ettiklerini ortaya koyacaktır.

Bu yanlış anlayış, İslam dininin savaşa karşı barışı, ölüme karşı yaşamı, cezalandırmaya karşı affetmeyi, çatışmaya karşı uzlaşmayı hedefleyen bakış açısından tamamen uzaktır. Bu kişilerin nüfus cüzdanlarında dinlerinin İslam olduğunun yazması ya da isimlerinin Müslüman isimleri olması, bu kişilerin İslam adına hareket ettiğini göstermez.

Müslüman olmayanlara, hatta İslam'ı farklı şekilde yorumlayan, uygulayan, uygulamayan ya da farklı mezhepten olanlara şiddet uygulamayı kendilerince meşru gören bağnaz zihniyet şu an tüm dünyayı tehdit eden manevi bir beladır. Kitabın genişletilmiş olan bu basısına bağnaz din anlayışından kaynaklanan terörün nedenleri, söz konusu terör örgütleriyle nasıl bir fikri mücadele yürütülmesi gerektiği gibi bölümler eklenmiştir. Öncelikli temennimiz

çözümü silahta arayanların, bozuk felsefe ve dini yorumların salt askeri önlemlerle ortadan kalkmayacağını anlamalarıdır. Yapılması gereken bu zihniyeti oluşturan insanları ortadan kaldırmak değil, bu insanların zihinlerinden bu çarpık düşünceleri yok etmektir.

Sonrasında ise silaha akıtılan bütçelerin kitleleri eğitim için kullanılması ve tüm dünyayı saran bu bataklığı kurutmak için İslam dünyasından aydın, modern, sevgi ve akılcılık ruhu içinde çalışmalar yürüten Müslümanlarla işbirliği içine girilmesidir.

GİRİŞ

Şüphesiz Allah, adaleti, ihsanı, yakınlarla vermeyi emreder; çirkin utanmazlıklardan (fahşadan), kötülüklerden ve zorbalıklardan sakındırır. Size öğüt vermektedir, umulur ki öğüt alıp-düşünürsünüz.
(Meryem Suresi, 90)

11 Eylül 2001 günü Amerika Birleşik Devletleri'nin iki büyük kentine karşı düzenlenen ve on binlerce masum insanın ölümüne ve yaralanmasına neden olan terör eylemini ve dünya üzerindeki diğer tüm terörist saldırıları, bir Müslüman olarak şiddetle lanetliyor ve Amerikan halkına başsağlığı diliyoruz.

Bu saldırılar, terörün gerçek kökeni ile ilgili çok önemli bir konuyu dünya gündemine taşıdı. Ve bu vesile ile İslam'ın barış ve sevgi dini olduğu, insanlara merhameti ve adaleti emrettiği bütün dünyaya yaygın olarak duyurulmuş oldu. Birçok dünya lideri, önemli basın yayın kuruluşları, televizyonlar, radyolar Kuran-ı Kerim'de tarif edilen İslam dininin masumlara yönelik terör saldırısına hiçbir şekilde izin vermediğini, daima insanlar ve toplumlar arasında barışı emrettiğini açıkladılar. İslam dinini yakından inceleyen ve Allah'ın Kuran'da emrettiği gerçek İslam ahlakını tanıyan Batılı çevreler "İslam" ve "terör" kelimelerinin bir arada bulunmasının kesinlikle mümkün olmadığını, ilahi dinlerin hiçbir şekilde sivilleri hedefleyen terör eylemlerine izin vermediğini tüm açıklığıyla ortaya koydular.

Bu kitabın konusunu da, lanetlendiğimiz bu vahşetin kaynağının kesinlikle ilahi bir din olmadığı, İslam'da teröre yer bulunmadığı gerçeği oluşturmaktadır. İslam dininin yegane kaynağı olan Kuran-ı Kerim'de, Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav) ve diğer pek çok Müslüman yöneticinin uygulamalarında bu gerçek tüm açıklığıyla ortaya çıkmaktadır. Ancak tarih boyunca İslam dinini, sonradan çıkarılan ve şiddete zemin hazırlayan uydurma hadislere, hurafelere dayanarak yorumlayan gruplar da yaşamış ve bu gruplar yüce dinimizin şiddetle yasakladığı terör eylemlerini uygulamışlardır.

Bu nedenle de bu kitapta Kuran ayetlerinin ışığında, Peygamberimiz Hz. Muhammed'in uygulamaları ve tarihten örneklerle İslam'ın terörü yasakladığını ve haram kıldığını, aksine tüm dünyaya barış ve güvenliği hakim kılmayı amaçladığını tüm delilleriyle ortaya koyacağız.

Bilindiği gibi, asırlardır dünyanın farklı bölgelerinde çeşitli terör eylemleri gerçekleştirilmektedir. Her biri farklı gruplar tarafından ve farklı amaçlarla yapılan bu eylemler kimi zaman komünist bir örgüt, kimi zaman faşizan bir grup, kimi zaman da radikal ya da ayrılıkçı çevreler tarafından üstlenilmektedir. Amerika gibi bazı ülkeler sık sık

ırkçı ve marjinal terör grupları tarafından gerçekleştirilen saldırılara hedef olurken, Avrupa ülkelerinde de, çeşitli terörist gruplar tarafından şiddet eylemleri düzenlenmektedir.

Yunanistan'da 17 Kasım, Almanya'da RAF, İspanya'da ETA, yine Almanya'da neo-Naziler, İtalya'da Kızıl Tugaylar ve daha pek çok örgüt terör ve şiddet yöntemiyle hedeflerine ulaşmaya çalışmakta, hiçbir suçu olmayan, savunmasız insanları vahşice katletmektedirler. Ülkemizin güneydoğusunda da Marksist ve Stalinist terör örgütü PKK 40 yılı aşkın süredir terör eylemleri gerçekleştirmektedir ve onbinlerce insanımızı şehit etmiştir. Gelişen ve değişen dünya koşulları ile birlikte terörizm de değişiklik göstermekte, yüksek teknolojiye bağlı olarak elde ettiği yeni imkanlarla etkisini ve gücünü her geçen gün artırmaktadır. Özellikle de internet gibi kitle iletişim araçları kötü amaçlarla kullanılarak terör faaliyetlerinin alanı ve etkisi daha da genişlemektedir.

Batı kökenli örgütlerin yanı sıra, Ortadoğu çıkışlı terör örgütleri de bulunmaktadır. Nitekim dünyanın dört bir yanındaki kimi terör girişimleri bu gruplar tarafından gerçekleştirilmektedir. Ancak burada çok önemli bir hususu vurgulamak gerekmektedir. Bu gibi terörist eylemleri gerçekleştiren kişilerin Hristiyan, Müslüman veya Musevi ismi taşımaları bazı çevreleri yanlış kanaatlere sürüklemekte ve ilahi dinlerle bağdaşmayan iddialar ortaya atmalarına neden olmaktadır.

Teröristler, Müslüman isimleri taşıdıkları ve kimliklerinde "Müslüman" yazıyor olsa bile, işledikleri cinayetlere "İslam terörü" denemez. Aynı şekilde Hristiyan olsalar, "Hristiyan terörü" veya Musevi olsalar "Musevi terörü" de denemez. Çünkü kitabın ilerleyen bölümlerinde de inceleyeceğimiz gibi, İlahi dinlerin hepsi barışı ve sevgiyi emreder ve İlahi bir din adına masum insanların öldürülmesi kabul edilemez.

Bu kişiler Allah'ın insanları barışa ve kardeşliğe çağırması için indirdiği kutsal kitapları yanlış yorumlayarak, sonradan ortaya attıkları hurafevari inançlarla kendilerinden farklı düşünenlere yönelik şiddet sözde meşrulaştırarak aslında dinin emirlerine de karşı çıkmakta-

Asırlardır dünyanın farklı bölgelerinde, farklı gruplar tarafından, farklı amaçlarla terör eylemleri gerçekleştirilmektedir. Yunanistan'da 17 Kasım, Almanya'da RAF, neo-Naziler, İspanya'da ETA, İtalya'da Kızıl Tugaylar ve daha pek çok örgüt terör ve şiddet eylemleriyle hiçbir suçu olmayan, savunmasız insanları vahşice katletmektedir. Ülkemizin güneydoğusunda da Marksist ve Stalinist terör örgütü PKK 40 yıla yakın süredir düzenlediği terör eylemleriyle onbinlerce insanımızı şehit etmiştir.

dırlar. Unutmamak gerekir ki, New York'ta, Londra'da, Paris'te, Berlin'de veya, Tel Aviv'de terör saldırıları sırasında öldürülen insanlar arasında, Hz. İsa'yı sevenler (Hristiyanlar), Hz. Musa'yı sevenler (Mus-eviler) ve Hz. Muhammed'i sevenler (Müslümanlar) de vardır. Bu masum insanları öldürmek, Allah'ın affetmesi dışında, cehennem azabı ile sonuçlanacak büyük bir günahdır. Dine inanan, Allah sevgisi ve korkusu taşıyan bir insan hiçbir şekilde böyle bir cinayet işleyemez.

Böyle bir vahşetin failleri, hangi dine mensup olduklarını iddia ederlerse etsinler, bunu ya cahilliklerinden ya kendi çıkarları için dini suistimal etmek amacıyla, ya da dine olan düşmanlıklarından dolayı yapıyor olabilirler. Çünkü bu şiddet olaylarının ardından insanlar dinden soğumakta, dindarlara karşı nefret ve tepki oluşmaktadır. Dolayısıyla masum insanlara yönelik sözde "din" adı altındaki her saldırı, aslında dine karşı da yapılmış bir saldırıdır.

Din, sevgiyi, merhameti, barışı emreder. Terör ise dinin zıddıdır; acımasızdır, kan dökmek, öldürmek, acı çektirmek ister. Dolayısıyla bir terör eylemine fail ararken, kaynağı dindarlıkta değil, dinsizlikte ya da dinin emirlerini tamamen yanlış yorumlayan radikal ve bağnaz görüşlerde aramak gerekir. Olayın kökenini faşist, komünist, ırkçı, materyalist, radikal, bağnaz düşüncedeki insanlarda aramak gerekir. Teröristlerin hangi ismi taşıdığı, kimliklerinde ne yazdığı önemli değildir. Bir kişi masum insanları göz kırpmadan öldürüyorsa, bu kişinin herhangi bir İlahi dini temsil ediyor olması mümkün değildir. Bu nedenle "İslami terör" kavramı İslam'ın özüne aykırı bir ifade şeklidir. Çünkü İslam dininde hiçbir şekilde teröre yer yoktur. Aksine, **İslam'a göre "terör" olarak adlandırdığımız eylemler (yani masum insanlara karşı işlenen cinayetler), büyük bir suçtur ve günahdır, dahası Müslümanlar bu eylemleri engellemek, yeryüzüne barış, huzur ve adalet getirmekle sorumludurlar.**

.... Allah'ın verdiği rızıktan yiyin, için
ve yeryüzünde bozgunculuk (fesad)
yaparak karışıklık çıkarmayın.
(Bakara Suresi, 60)

BARIŞ VE GÜVENLİĞİN KAYNAĞI: İSLAM AHLAKI

Bir din adına ortaya çıktığını ileri süren insanların bir kısmı, o dini yanlış anlıyor ve yanlış uyguluyor olabilirler. O nedenle insanların davranışlarından yola çıkarak bir din hakkında fikir edinmek ya da yargı bildirmek son derece yanlış olur. Bir dini tanımının en doğru yolu, o dinin kutsal kaynağını incelemektir.

İslam'ın kutsal kaynağı Kuran'dır. Kuran ahlakı, sevgi, şefkat, merhamet, tevazu, fedakarlık ve barış kavramlarına dayanmaktadır. Bu ahlakı gerçek anlamda yaşayan bir Müslüman, son derece kibar, ince düşünceli, alçakgönüllü, adaletli, güvenilir ve uyumlu bir insan olur. Etrafına sevgi, saygı, huzur ve yaşama sevinci verir. Bu gerçeğe rağmen Kuran ve İslamiyet son dönemlerde "korku" kelimesiyle birlikte anılır olmuş, İslamofobi yaygınlaşmıştır. Oysa insanların korkularının kaynağı İslam değil, bağnazlık dinidir. İslam adına ortaya çıkan radikaller ve bu radikallerden korku duyan İslamofobikler aslında aynı yanılğı içindedirler.

Bu iki grup da gerçek İslam'ın, ürkütücü, sevgisiz ve nefret dolu olan bağınazlık diniyle hiçbir alakasının olmadığını anlayamamışlardır. İşte bu nedenle İslam'ın Kuran'daki gerçek anlamının anlatılması ve terör ile İslam'ı birleştirmeye çalışanların yanılgılarının gözler önüne serilmesi büyük önem taşımaktadır.

Gerçek İslam'ın Kaynağı Kuran'dır

İslam adına şiddet uygulayanların bu cinayetleri kendilerince meşrulaştırmak için gösterdikleri delillere baktığımızda bunların, İslam dünyasının bir çok ülkesinde temel kaynak kabul edilen bazı eserlere dahil edilmiş hurafeler olduğunu görürüz. Bir yandan "İslam sevgi dinidir" derken diğer yanda namaz kılmayanın, oruç tutmayanın hatta sakalını kesenin dahi öldürülmesini emreden kaynakların olması hem ciddi bir çelişki hem de mühim bir tehlikedir. İslam'ın kadına değer verdiğini uzun uzun anlatanların, "kadınlar ne derse tersini yapın", "kadınlar eksiktir", "cehennemin çoğu kadınlarla doludur" gibi ifadelerin yer aldığı sözde hadislerin geçersiz olduğunu kabul etmemeleri son derece önemli bir sorundur. İslam'a sonradan dahil edilmiş ve Kuran'la çelişen nefret, öfke, şiddet dolu söylemlerin tamamı ortadan kaldırılmadan, "Müslümanlar sevgi doludur" ya da "İslam barış dinidir" demek, bu konuda uzun uzun konuşmalar yapmak yeterli olmaz.

Kuran'a göre elbette Müslümanlar sevgi dolu, sevecen, merhametli olmalıdır ve hiç kimsenin bir başkasının üzerinde hiçbir şekilde baskı kurmaya hakkı yoktur. Ama zaten asıl mesele İslam aleminin bir kısmının Kuran'a değil, bir takım batıl geleneklere ve hurafelere göre hareket ediyor olmasıdır. Dolayısıyla yukarıda sadece bir-iki örneğini verdiğimiz hurafeler bütünü temel kabul edilen İslami kaynaklardan temizlenmedikçe, Müslümanlar Kuran'a yönelmedikçe, İslam adına şiddete başvuranların önünün kesilmesi de, İslamofobi'nin elimine edilmesi de mümkün olmayacaktır.

İslam'a sonradan dahil edilmiş ve Kuran'la çelişen nefret, öfke, şiddet dolu söylemlerin tamamı ortadan kaldırılmadan, "Müslümanlar sevgi doludur" ya da "İslam barış dinidir" demek yeterli olmaz.

Bilimi, teknolojiyi, sanatı, kaliteyi, neşeyi, güzelliği Müslümanlara yasaklayan bağınaz mantığı "İslam" gibi tanıtarak, Müslümanların adeta elini kolunu bağlayıp ezilmeye mahkum hale getirenlerin etkisini ortadan kaldırmanın tek yolu ise eğitimidir.

Modern Batı eğitimi kuşkusuz ki bir gerekliliktir, ne var ki Batı'da eğitim gördüğü halde Doğu'ya ve Afrika'ya gidip terör eylemlerine karışan insanların sayısı da azımsanmayacak kadar çoktur. Dolayısıyla asıl olarak şu sorunun cevabının verilmesi gerekir:

Her konuda iyi yetişmiş genç insanları teröre ikna etmek nasıl mümkün olmaktadır?

Dikkatlice gözlemlendiğinde bu problemin temelinde gerek Batı'da gerekse İslam dünyasında yaygın olarak rastlanılan ve şiddeti meşrulaştıran öğretiler olduğunu görebiliriz. Batı eğitiminin temelinde yer alan Darwinist hayat görüşünden temel alan olumsuz öğeler herkesin malumu ancak bu kitapta da neler olduğunu ilerleyen bölümlerde detaylı olarak anlatacağız. Burada asıl değinilmesi gereken ise, gerek Şii gerek Sünni bazı kaynaklarda yer alan şiddet övgülerinin çoğu zaman göz ardı edilmesi, bir çok genç insana İslam öğretilirken öncelikle bu kaynakların temel alınmasıdır. Kuran'da ne yazdığını dahi bilmeyen, bildiklerini ise bu bağnaz zihniyetin yorumları ışığında öğrenmiş olan bir nesil şiddete çok kolay yönelmektedir. Dolayısıyla terörün nedeni İlahi bir din değil, bağnaz mantıkla harmanlanmış Darwinist eğitimidir. Bağnazlıktan arındırılmış, Kuran'a dayalı İslam'ın anlatılması ise terörün kesin çözümüdür.

İslam, Barış Dinidir

Terörün en genel anlamı, askeri olmayan hedeflere karşı siyasi amaçlı şiddet kullanımıdır. Bir diğer ifadeyle terörün hedefleri sivil insanlardır. Tek suçları ise teröristin gözünde "öteki taraf" olmaktır.

Bu nedenle de terör, suçsuz insanlara karşı şiddet uygulanması anlamına gelir ve bunun hiçbir ahlaki mazereti yoktur. Her terör eylemi, Hitler'in veya Stalin'in cinayetleri gibi, "insanlığa karşı işlenmiş birer suç"tur. İman eden insan için ise bu Allah'ın kesin bir emrine karşı gelmektir. Kendince İslam ile terörü bağdaştırmaya kalkanların önce bu gerçeği hatırlamaları gerekir.

Kuran Allah'ın insanlara yol gösterici olarak indirdiği hak kitaptır ve Allah Kuran'da insanlara güzel ahlakı emretmektedir. Bu ahlakın temelinde ise, sevgi, şefkat, anlayış, adalet ve merhamet yer alır. İslam kelimesi, Arapça'da "barış" kelimesiyle aynı kökten gelir. İslam, Allah'ın sonsuz merhamet ve şefkatinin yeryüzünde tecelli ettiği huzur ve barış dolu bir hayatı insanlara sunmak için indirilmiş bir dindir.

Kuran ayetlerinde insanlar, yeryüzünde merhametin, şefkatin, sevginin ve barışın yaşanabileceği model olarak İslam ahlakına çağrılmaktadırlar. Allah, Kuran'da iman edenlere şöyle bildirmektedir:

Ey iman edenler, hepiniz topluca "barış ve güvenliğe" (Silm'e, İslam'a) girin ve şeytanın adımlarını izlemeyin. Çünkü o, size apaçık bir düşmandır. (Bakara Suresi, 208)

Ayette açıklandığı gibi Allah, insanların "güvenliği"nin Kuran ahlakının yaşanmasıyla sağlanabileceğini bildirmektedir. Kuran ahlakına göre bir Müslüman, Müslüman olsun veya olmasın tüm diğer insanlara karşı iyi ve adaletli davranmakla, zayıfları ve masumları korumakla ve "yeryüzünde bozgunculuğu önlemekle" sorumludur.

İslam, Allah'ın sonsuz merhamet ve şefkatinin yeryüzünde tecelli ettiği huzur ve barış dolu bir hayatı insanlara sunmak için indirilmiş bir dindir.

İslam ahlakının yaşandığı bir toplumda barış, hoşgörü, uzlaşma, affedicilik, sevgi, şefkat, yardımlaşma, fedakarlık ve neşe hakimdir.

Bozgunculuk, yeryüzünde insanların güvenlik, barış ve huzurunu ortadan kaldıran her türlü anarşi ve terör halidir. Bir ayette buyurulduğu gibi, **“Allah, bozgunculuğu sevmez”**. (Bakara Suresi, 205)

Bir insanın suçsuz yere öldürülmesi ise, en büyük bozgunculuk örneklerinden biridir. Allah, önceden Tevrat'ta Musevilere vahyettiği bu emri Kuran'da şu şekilde bildirmektedir:

... Kim bir nefsi, bir başka nefse ya da yeryüzündeki bir fesada karşılık olmaksızın öldürürse, sanki bütün insanları öldürmüş gibi olur. Kim de onu (öldürülmesine engel olarak) diriltirse, bütün insanları diriltmiş gibi olur... (Maide Suresi, 32)

Ayette haber verildiği gibi tek bir insanı bile, **“bir başka nefse ya da yeryüzündeki bir fesada karşılık olmaksızın”**, öldüren bir kişi, tüm insanları öldürmüş kadar büyük bir suç işlemektedir.

Teröristlerin hedeflediği dünyada şiddet, savaş, çatışma, kargaşa, korku, endişe, tedirginlik, sıkıntı, üzüntü ve kavga vardır.

Bu durumda, teröristlerin işledikleri cinayet, katliam veya intihar saldırılarının, otobüs durağında bekleyen ya da pazarda alışveriş yapanların üzerine araç sürmenin, yoldan geçen insanları bıçaklamanın, ne kadar büyük suçlar olduğu açıktır. Allah terörizmin bu zalim yüzünün ahirette nasıl cezalandırıldığını şöyle bildirir:

Yol, ancak insanlara zulmeden ve yeryüzünde haksız yere 'tecavüz ve haksızlıkta bulunanların' aleyhinedir. İşte bunlara acıklı bir azab vardır. (Şura Suresi, 42)

Masum insanlara karşı terör eylemi düzenlemek, İslam'a tamamen aykırı bir eylemdir ve hiçbir Müslüman böyle bir suç işleyemez. Aksine, Müslümanlar bu suçları işleyen insanları durdurmakla, "yeryüzündeki bozgunculuğu" ortadan kaldırmak ve tüm insanlara huzur ve güven getirmekle sorumludurlar. İslam ile terör birlikte düşünülemez, tam tersine din terörün engelleyicisi ve çözümüdür. Bu, İslam'ın temelidir, barış İslam'ın ruhudur, ancak İslam'ı Kuran'dan değil hurafelerden temel alarak uygulayan bağnaz mantıkta ise bunun tam tersi geçerlidir.

Bağnazların sorunu, hurafelerden öğrendiklerini din kabul etmeleridir. Ne gariptir ki bağnazların sahte dinlerini eleştirenler de kimi zaman bağnazların hurafelerini onlar kadar doğru zannedebilmektedirler. Kuran'dan delil getirildikçe onlar da bağnazların hurafelerinden delil getirmeye çalışırlar. İşte en büyük hatayı da burada yaparlar. Eğer gerçek İslam'ı tanımak ve bağnazlığa karşı çözüm elde etmek istiyorlarsa Kuran'da bildirilen gerçek dine kulak vermelidirler. Bağnazlık ve İslam arasındaki fark ortaya konulmadıkça radikalizm ve dolaşısıyla da İslamofobi büyük bir bela olarak dünyayı sarmaya devam edecektir.

İşte bu nedenle ciddi bir eğitim hamlesiyle birlikte tüm dünya çapında Kuran'da yer alan güzel ahlak yani gerçek İslam her imkanda anlatılmalı ve insanlara tanıtılmalıdır, bağnazlık ve İslam arasındaki fark ortaya konulmalıdır. Allah'ın bozgunculuğu yasakladığı, güzel

ahlakı teşvik ettiği, düşünce ve ifade hürriyetinin, laikliğin, demokrasinin en güzelinin Kuran'da olduğu gibi gerçekler anlatılmalıdır:

Allah bozgunculuğu lanetlemiştir

Allah, insanlara kötülük yapmaktan sakınmalarını emretmiş; zulmü, zorbalığı, öldürmeyi, kan dökmeyi yasaklamıştır. Kuran'da bu konudaki birçok ayetten bazıları şöyledir:

... Allah'ın verdiği rızıktan yiyin, için ve yeryüzünde bozgunculuk (fesad) yaparak karışıklık çıkarmayın. (Bakara Suresi, 60)

Düzene konulması (ıslah)ından sonra yeryüzünde bozgunculuk (fesad) çıkarmayın; O'na korkarak ve umut taşıyarak dua edin. Doğrusu Allah'ın rahmeti iyilik yapanlara pek yakındır. (A'raf Suresi, 56)

Allah bir insanı haksız yere öldüren kişinin, "sanki tüm insanları öldürmüş" gibi olacağını Maide Suresi'nin 32. ayetinde bildirmiştir. Tek bir insanı dahi katletmek, Kuran ahlakı ile taban tabana zıttır.

Bozgunculukla, masum insanları öldürmekle, isyanla ve zulümle yeryüzünde başarılı olabileceklerini zannedenler çok büyük bir yanlışlığa içindedirler. Çünkü Allah terör ve şiddet anlamlarını da kapsayan her türlü bozgunculuk hareketini yasaklamış, bu tür bir eylem içinde olanları lanetlemiştir.

Ne var ki çağımızda dünyanın dört bir köşesinde terör, soykırım ve katliamlar yaşanmakta, masum insanlar hunharca öldürülmekte, suni sebeplerle birbirlerine düşman hale getirilen topluluklar ülkeleri kana bulamaktadır. Öyle ki aynı dile, etnik kökene hatta inanca sahip insanlar sırf mezhep farklılıkları ya da dünya görüşü ayrılıkları sebebiyle birbirlerini katledebilmektedir. Birbirlerinden çok farklı tarihlere, kültürlere ve toplumsal yapılar sahip olan ülkelerde meydana gelen bu olayların, her ülkede kendine özgü bazı nedenleri ve kaynakları olabilir. Ancak asıl nedenin Kuran'dan uzaklaşılması olduğu açıktır. Dinsizliğin bir sonucu olarak, Allah sevgisi ve korkusuna sahip olma-

yan ve ahirette hesap vereceklerine inanmayan, bu nedenle de "nasılsa kimseye hesap vermeyeceğim" diye düşünen, her türlü insafsızlığı, ahlaksızlığı ve vicdansızlığı kolaylıkla yapabilen kitleler oluşmaktadır.

Allah ve din adına ortaya çıkan, ama Allah'ın lanetlediği suçları işlemek için örgütlenen iki yüzlü insanların varlığına, Kuran'da da işaret edilmiştir. Bazı insanların "Allah adına" ortaya çıkmaları, hatta "Allah adına and içmeleri", yani çok "dindar" gibi gözükebilecek kelimeler kullanmaları, o insanların dine uygun bir iş yaptıklarını göstermez. Aksine, tamamen Allah'ın rızasına ve din ahlakına aykırı bir iş de yapıyor olabilirler. Bu konuda ölçü, yaptıkları işin ne olduğudur. Eğer yaptıkları iş, ayette bildirildiği gibi **"yeryüzünde bozgun çıkarmak ve dirlik-düzenlik bırakmamak" ise, biliniz ki o kişiler gerçek dindar olamaz ve amaçları da dine hizmet etmek değildir.**

Allah korkusu olan ve İslam ahlakını kavramış bir insanın şiddet ve bozgunculuk benzeri eylemlerin içinde bulunması kesinlikle mümkün değildir. Bu nedenle de terörün çözümü İslam'dır. Hurafelerden arındırılmış şekilde, Kuran'da bildirilen güzel ahlak anlatıldığında, insanlar düşmanlığı, savaşı ve kargaşa ortamlarını kendilerine hedef edinen gruplardan yana çıkmayacak, onlarla birlik olmayacaklardır. Çünkü Allah Kuran'da bozgunculuğu yasaklamıştır:

"O, iş başına geçti mi (ya da sırtını çevirip gitti mi) yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaya, ekini ve nesli helak etmeye çaba harcar. Allah ise, bozgunculuğu sevmez." (Bakara Suresi, 205)

Allah'tan korkan bir insanın devletine, milletine, insanlığa en küçük zarar dokunduracak bir harekete dahi göz yumması söz konusu değildir. Allah'a ve ahiret gününe inanmayan bir insan ise kimseye hesap vermeyeceğini zannederek her türlü kötülüğü kolaylıkla yapabilir.

İşte günümüzde de devam eden terör belasından kurtulmak için öncelikle yapılması gereken, radikalizmi körükleyen bağınazlığın yanlışlarının anlatılması, dinsizliğin veya din adına ortaya atılan çarpık

anlayışların eğitim yoluyla ortadan kaldırılması ve Allah sevgisinin ve korkusunun ve gerçek Kuran ahlakının öğretilmesidir.

İslam herkese karşı iyiliği, adaleti, güzel olan her şeyi teşvik eder

Terörün nedenlerinden biri de farklılıkların bir güzellik olarak görülmemesidir. Günümüzde dünyanın dört bir yanında insanlar ırkları ya da tenlerinin rengi, inançlarının veya düşüncelerinin farklılığı nedeniyle zalimce ve adaletsiz muamelelerle karşılaşmaktadırlar. Oysa Allah Kuran'da dil, din, ırk ve etnik köken gözetilmeden, tüm insanlar arasında eşit davranmayı emreder.

Kuran'da, farklı halkların ve kabilelerin yaratılmasının hikmetlerinden biri, insanların **"birbirleriyle tanışmaları"** olarak bildirilir. Hepsi de Allah'ın kulu olan farklı milletler veya kabileler, birbirleriyle tanışmalı yani birbirlerinin farklı kültürlerini, dillerini, örflerini, yeteneklerini öğrenmelidirler. Farklı ırk ve milletlerin bulunmasının amaçlarından biri de çatışma ve savaş değil, zenginliktir. Bu çeşitlilik Allah'ın yaratışındaki bir güzelliştir.

Bir insanın daha uzun boylu, birinin kısa boylu olması, bir kişinin teninin beyaz diğerinin sarı renk olması bu kişiye herhangi bir üstünlük getirmediği gibi, bir eksiklik olarak da nitelendirilemez. Bunların her biri Allah'ın takdir etmesiyle ve çok büyük hikmetlerle yaratılmıştır. Ancak bu farklılıkların Allah Katında hiçbir önemi yoktur. İman eden bir insan tek üstünlüğün takva ile yani Allah korkusu ve Allah'a imandaki üstünlükle olduğunu çok iyi bilir. Allah, Hucurat Suresi'nde bu gerçeği şu şekilde bildirir:

Ey insanlar, gerçekten, Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler kıldık. Şüphesiz, Allah Katında sizin en üstün olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır... (Hucurat Suresi, 13)

Allah'ın Kuran'da tavsiye ettiği adalet anlayışı, inancı ve düşüncesi ne olursa olsun hiçbir ayırım yapmadan her insana karşı eşit, merhametli ve barış içinde bir tavır göstermeyi gerektirir. Örneğin bir insanın adil karar vermesini, sağduyulu düşünmesini ve akılcı davranmasını engelleyebilecek etkenlerden biri de, karşısındaki kişiye ya da topluluğa olan öfkesi ve kinidir.

Kin ve öfkenin hakim olduğu toplumlarda herkes bir an sonra karşısındaki kişiden kötülük göreceği endişesiyle yaşar. Birbirlerine karşı güvenlerini kaybetmelerinin sonucunda ise yardımlaşma, hoşgörü, şefkat, merhamet, kardeşlik gibi insani özelliklerini zamanla yitirir, birbirlerinden nefret eder hale gelirler.

Oysa iman eden bir kişinin bir topluluğa ya da kişiye karşı hissettiği duygular, aldığı kararlara kesinlikle etki etmez. Karşısındaki kişi ne kadar kötü ya da ne kadar düşmanca bir tutum içinde olursa olsun, bir karar vermesi gerektiğinde tüm bu duygularını bir kenara bırakıp, adaletle karar verir, adaleti tavsiye eder. O kişiye karşı hissettikleri aklının ve vicdanının önüne geçemez. Vicdanı ona her zaman Allah'ın emir ve tavsiyelerine uymayı, güzel ahlaktan asla taviz vermemeyi söylemektedir. Çünkü bu, Allah'ın Kuran'daki bir emridir. Maide Suresi'nde şu şekilde bildirilir:

Ey iman edenler, adil şahidler olarak, Allah için, hakkı ayakta tutun. Bir topluluğa olan kininiz, sizi adaletten alıkoymasın. Adalet yapın. O, takvaya daha yakındır. Allah'tan korkup-sakının. Şüphesiz Allah, yapmakta olduklarınızdan haberi olandır. (Maide Suresi, 8)

Ayette de bildirildiği gibi Kuran ahlakı adil bir tavır gerektirmektedir. İman eden bir kişi de, ancak adaletli davrandığı zaman Allah Katında bir hoşnutluk kazanacağını bilir. Ayrıca güzel ahlakına şahit olan her insan bu kişiye güvenir, yanında rahat eder, her türlü sorumluluğu ve görevi gönül rahatlığı ile kendisine verebilir.

Allah'tan korkup sakınan, manevi değerlere önem veren, vatanına, milletine ve insanlığa hizmet şevki içinde olan bir kişinin, bulunduğu topluma faydalı olacağı kesindir. Bu yüzden insanların gerçek dini öğrenmeleri ve Allah'ın indirdiği son kitap olan Kuran'ın gösterdiği güzel ahlakı yaşamaları son derece önemlidir.

İslam ahlakı yoksulu, yetimi ve ihtiyaç içinde olanı korumayı, yardımlaşmayı ve iyilikte bulunmayı emreder.

Allah affediciliği ve merhameti emretmiştir

Allah, Kuran ayetlerinde affetmenin hep bir üstünlük olduğunu belirtmiş ve **“Kötülüğün karşılığı, onun misli (benzeri) olan kötülüktür. Ama kim affeder ve ıslah ederse artık onun ecri Allah’a aittir. Gerçekten O, zalimleri sevmez.”** (Şura Suresi, 40) ayetiyle bu ahlaka sahip kişileri büyük bir ecirle müjdelemiştir.

Allah Kuran’da, haksızlık yapılsa dahi affetmenin, kötülüğe karşı iyilikle karşılık vermenin hayırlı olduğunu da bildirmiştir. Bu konudaki ayetler şöyledir:

... İçlerinden birazı dışında, onlardan sürekli ihanet görür durursun. Yine de onları affet, aldırış etme. Şüphesiz Allah, iyilik yapanları sever. (Maide Suresi, 13)

“İyilikle kötülük eşit olmaz. Sen, en güzel bir tarzda (kötülüğü) uzaklaştır; o zaman, (görürsün ki) seninle onun arasında düşmanlık bulunan kimse sanki sıcak bir dost (un) oluvermiştir.” (Fussilet Suresi, 34)

İslam, düşünce ve ifade hürriyetini savunur

Fikir, düşünce, ifade ve yaşam özgürlüğünü açıkça sağlayan ve güvence altına alan bir din olan İslam, insanlar arasında gerginliği, anlaşmazlığı, birbirlerinin hakkında olumsuz konuşmayı ve hatta olumsuz düşünceyi (zan) dahi engeller. Kuran ahlakına göre her insan-toplum düzeni ve kanunlar dahilinde, bir başkasının özgürlüğünü sınırlamayacak şekilde- istediği inancı yaşamakta, istediği düşünceyi savunmakta özgürdür. Kuran’a uyan bir Müslüman hiç kimseye inanç veya düşünce dayatması yapamaz, kimseyi Müslüman olmaya zorlayamaz, karşısındaki kişinin İslam’ı nasıl yaşadığına karışamaz. İslam’da her türlü zor ve dayatma kesinlikle men edilmiştir, hatta insanların üzerinde fikri olarak dahi en ufak bir baskı kurulması yasaklanmıştır:

*Kuran ahlakının
yaşandığı bir toplumda
barış, hoşgörü, uzlaşma,
affedicilik, sevgi, şefkat,
yardımlaşma, fedakarlık
ve neşe hakimdir.*

KUR'AN-I KERİM
VE
TÜRKÇE ANLAMI

“Dinde zorlama (ve baskı) yoktur. Şüphesiz, doğruluk (rüşd) sapıklıktan apaçık ayrılmıştır.” (Bakara Suresi, 256)

“Artık sen, öğüt verip-hatırlat. Sen, yalnızca bir öğüt verici-bir hatırlatıcısın. Onlara ‘zor ve baskı’ kullanacak değilsin.” (Gaşiye Suresi, 21-22)

İnsanların bir dine inanmaya veya o dinin ibadetlerini uygulamaya zorlanması, İslam ahlakının özüne ve ruhuna aykırıdır. Çünkü İslam’da samimi iman ancak özgür irade ve vicdani bir kabul ile mümkündür. Elbette Müslümanlar birbirlerini Kuran’da anlatılan ahlaki vasıfların uygulanması için uyarabilir, teşvik edebilirler. Kuran ahlakının, en güzel sözle insanlara anlatılması, tüm iman edenlerin üzerine yükletilen bir sorumluluktur. İman edenler **“... Rabbinin yoluna hikmetle ve güzel öğütle çağır...”** (Nahl Suresi, 125) ayeti doğrultusunda dinin güzelliklerini anlatır, ancak **“Onların hidayete ermesi, senin üzerinde (bir yükümlülük) değildir. Ancak Allah, dilediğini hidayete erdirir.”** (Bakara Suresi, 272) ayetinin de bilincinde davranırlar.

Kuran’a uyan müminler başkalarının dini kabul etmeleri için asla zorlama yapmaz, insanlar üzerinde maddi ya da manevi baskı uygulamazlar. Dünyevi imtiyazları kullanarak kişileri dini uygulamaya yönlendirmezler. Tebliğlerine karşılık olumsuz bir cevap aldıklarında Müslümanların verdikleri cevap ayette bildirildiği üzere, **“Sizin dininiz size, benim dinim bana.”** (Kafirun Suresi, 6) şeklindedir.

Müslümanlar, karşılarındaki insan inançsız da olsa ya da inancı ne olursa olsun saygı göstermekle, merhametli olmakla, affetmekle, adil ve insancıl davranmakla yükümlüdürler. İman edenlere yüklenen sorumluluk Allah’ın dinine güzellikle, barışla ve şefkatle davet etmektir. Bu doğruları uygulayıp uygulamama, iman edip etmeme kararı karşı tarafa aittir. Bir kişiyi iman etmeye zorlamak, bazı şeyleri zorla kabul ettirmeye çalışmak Kuran ahlakına aykırıdır. Nitekim Allah Kuran’da iman edenlere şu hatırlatmada bulunmuştur:

Eğer Rabbin dileseydi, yeryüzündekilerin tümü, topluca iman ederdi. Öyleyse, onlar mü'min oluncaya kadar insanları sen mi zorlayacaksın? (Yunus Suresi, 99)

İnsanların ibadet yapmaya zorlandıkları bir toplum modeli İslam ahlakına tamamen aykırıdır. Çünkü **inanç ve ibadet, sadece Allah'a yönelik ve kişinin kendi seçimiyle olmalıdır**. Eğer bir sistem insanları inanca ve ibadete zorlayacak olursa, bu durumda insanlar o sistemden korktukları için dindar gibi hareket ederler. İslam ahlakı açısından makbul olan ise, vicdanların tamamen serbest bırakıldığı bir ortamda Allah sevgisi ile, Allah'ın rızası, rahmeti ve cenneti için dinin yaşanmasıdır.

İslam tarihi tüm dinlere saygı gösteren ve düşünce özgürlüğünü tesis eden Peygamberimiz (sav) ve o'nun yolunu izleyen Müslüman yöneticilerin şefkat ve anlayışı esas alan uygulamalarıyla doludur. Örneğin Hindistan hükümeti hizmetinde çalışan bir misyoner olan Thomas Arnold, İslam ahlakının özgürlükçü özelliğini şu şekilde tarif eder:

... Ne gayrimüslimleri düzensiz bir şekil altında Müslüman olmaya zorlamak teşebbüslerine dair, ne de Hristiyanlığı ortadan kaldırmak için mezalim yapıldığı hakkında, hiçbir şey işitilmemiştir. Eğer halifeler bu iki şık ihtidadan birisinin takibine izin vermiş olsalardı, Ferdinand ve İzabella'nın İspanya'dan İslamiyet'i söküp attıkları ve 14. Louis'nin Fransa'da Protestanlığı bir cinayet nedeni saydırdığı ve Musevilerin 350 yıl süreyle İngiltere içine sokulmadıkları kadar bir kolaylıkla da Hristiyanlığı ülkelerinden söküp atabilirlerdi. Asya'daki Doğu Kilisesi, Hristiyanlık dünyasının diğer bütün bölgeleri ile müşterek dini faaliyetten yüz çevirmiş bulunduğundan, kendisini dinsiz topluluklardan sayan Hristiyan dünyasının adı geçen kısımlarına yardım için hiçbir teşebbüs de yapılamazdı. Böylece günümüze kadar Doğu kiliselerinin fiilen varlıklarını sürdürmeleri, Muhammed (sav)'i takip eden yönetimlerin Hristiyanlar karşısında müsamahalı bir idare tarzı gösterdiklerinin kuvvetli delillerindendir.¹

Din değiştirmeyi kabul etmeyen Museviler 1492'de üstte resimleri görülen İzabella ve Ferdinand tarafından İspanya'dan sürülmüş, onları kabul eden ülke ise hoşgörülü ve adaletli yönetimiyle tanınan Osmanlı İmparatorluğu olmuştur.

Öldürmek Kuran'a göre en büyük günahlardan biridir

Bir insanı suçsuz yere öldürmek, Kuran'a göre en büyük günahlardan biridir:

... Kim bir nefsi, bir başka nefse ya da yeryüzündeki bir fesada karşılık olmaksızın (haksız yere) öldürürse, sanki bütün insanları öldürmüş gibi olur. Kim de onu (öldürülmesine engel olarak) diriltirse, bütün insanları diriltmiş gibi olur... (Maide Suresi, 32)

Ve onlar, Allah ile beraber başka bir ilaha tapmazlar. Allah'ın haram kıldığı canı haksız yere öldürmezler ve zina etmezler. Kim bunları yaparsa 'ağır bir ceza ile' karşılaşır. (Furkan Suresi, 68)

Yukarıdaki ayetlerde görüldüğü gibi, masum insanları haksız yere öldüren kişiler büyük bir azapla tehdit edilmişlerdir. Allah tek bir kişiyi öldürmenin, tüm insanları öldürmek kadar ağır bir suç olduğunu haber vermiştir. Allah'ın sınırlarını koruyan bir insanın değil binlerce masum

insanı katletmek, tek bir insana bile zarar verme ihtimali yoktur. Kuran'a göre bir Müslümana sadece nefsi müdafaa yapma hakkı tanınmıştır, ki bu hak tüm devletler ve uluslararası kanunlar tarafından hayatı tehlikeyle karşı karşıya olan tüm insanlara tanınan bir haktır. *(Konuyla ilgili detaylı bilgi ilerleyen bölümlerde yer almaktadır.)*

Tüm bunlar, İslam'ın insanlara öğütlediği ahlak özelliklerinin, dünyaya barış, huzur ve adalet getirecek erdemler olduğunu göstermektedir. Şu an dünya gündeminde olan ve adına "terör" denen vahşet ise, Kuran ahlakından tamamen uzak, cahil ve bağınaz insanların, dinle gerçekte hiçbir ilgisi olmayan canilerin eseridir. İşledikleri suçları din kisvesi altında yürütmeye çalışan bu kişi ve gruplara karşı uygulanacak kültürel çözüm, gerçek İslam ahlakının insanlara öğretilmesidir. Başka bir deyişle, bağınazlığın yanlışlığının ortaya konularak tamamen terk edilmesi ve Kuran'a dayalı İslam dininin anlatılması; terörizmin ve teröristlerin ideolojisini temelinden yok edecek ve yeryüzünü terörizm belasından kurtaracak çaredir.

İslam ahlakı yaşandığında gerçek demokrasi uygulanmış olur

Allah insanlara kolaylık, rahatlık, mutluluk ve neşe diler. Allah kullarına zulmedici değildir. Allah'ın emri olan din de insanlara en huzurlu, en mutlu, en güvenli, en asil, en kaliteli, en rahat, en zevkli yaşamın nasıl olacağını gösterir. Dinde baskı yoktur. Dinde zorlama yoktur. Bir insan Allah'ın varlığını ve birliğini, aklıyla, vicdanıyla görerek iman eder ve dini yaşar. Din bir gönül kabulüdür.

Allah Kuran'da özgürlüğü, sevgiyi, merhameti, bağışlayıcı olmayı, adaleti, herkesin özgürce yaşayıp, fikirlerini anlatabileceği, barış içinde yaşanan bir ortamı tarif eder. Bütün bunlar demokrasinin özeti-
dir ve demokrasinin asıl kaynağı Kuran'dır. Sosyal adalet, eşitlik arayan bunun en güzel halini İslam'da bulacaktır:

I- SOSYAL ADALET: Yüce Allah Sosyal Adaleti ve Paylaşımı Emreder

Gerçek demokrasilerde sosyal adalet temel ilkelere dendir. İnsanlar sosyal adaleti Hz. İbrahim (a.s.) ve Hz. Nuh (a.s.)'dan öğrenmişlerdir. Dini kaynaklara göre Hz. Nuh (a.s.) tufandan sonra gemi karaya oturduğunda çok az kalan nohut, mercimek, üzüm, incir, bulgur gibi yiyeceklerin hepsini karıştırıp, pişirmiş ve aşure yapmıştır. Sonra gemide bulunan herkesle birlikte hazırladığı yemeği yemiştir. Bu, en güzel sosyal adalet örneklerinden biridir. Çünkü herkese eşitlik, yardımseverlik ve ikramı öğretmekte ve insanlara yiyecek dağıtmanın önemini hatırlatmaktadır:

“Andolsun, elçilerimiz İbrahim’e müjde ile geldikleri zaman; “Selam” dediler. O da: “Selam” dedi (ve) hemen gecikmeden kızartılmış bir buzağı getirdi.” (Hud Suresi, 69) ayetinde haber verildiği gibi Hz. İbrahim (a.s.) da misafirleri geldiğinde hemen

bir buzağıyı kesip pişirmiş ve misafirlerine ikram etmiştir. Hz. İbrahim (a.s.)'ın hiç tanımadığı kişilere ikramda bulunmasıyla Yüce Allah yemek ikram etmenin güzel bir davranış olduğunu, ayrıca mümkün oldukça fakirlere de yiyecek ikram etmenin önemini hikmetli bir örnekle bildirmiş ve sosyal adalete dikkat çekmiştir.

2- EŞİTLİK: Yüce Allah Irkların Birbirine Üstünlüğünün Olmadığını Kuran'da Bildirmiştir

Yüce Allah bir Kuran ayetinde, "üstünlüğün takvaya göre olacağını" bildirmiştir. Ayette şöyle buyrulmaktadır:

"Ey insanlar, gerçekten, Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler (şeklinde) kıldık. Şüphesiz, Allah Katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haber alandır." (Hucurat Suresi, 13)

Yüce Allah'ın emrettiği bu gerçeği Peygamberimiz (s.a.v.) ise şöyle buyurmuştur:

"Ey insanlar! Hepiniz Adem'in çocuklarısınız. Adem ise topraktan yaratılmıştır. İnsanlar muhakkak ve muhakkak ırklarıyla övünmeyi bırakmalılar." (Sünen-i Ebu Davud, 4/331)

Peygamberimiz (s.a.v.) Veda Hutbesi'nde de Müslümanlara şöyle seslenmişti:

"Soylarla övünülmez. Araplar, Arap olduklarından Acemlerden; Acemler de, Acemi olduklarından Araplardan üstün sayılamazlar. Çünkü Allah Katında en yüce olanınız, ona karşı gelmekten en fazla kaçınanınız (en takvalınız)dır."

3- ADALET: Yüce Allah Adaleti Emreder

Allah Kuran'da müminlere "... Allah için şahidler olarak adaleti ayakta tutun. (Onlar) ister zengin olsun, ister fakir olsun; çünkü Allah onlara daha yakındır. Öyleyse adaletten dönüp heva (tutkuları)nıza uymayın..." (Nisa Suresi, 135) şeklinde buyurmaktadır. Peygamberimiz Hz. Muhammed (s.a.v.)'in, hem Müslümanlar arasında verdiği hükümler, hem diğer din, dil, ırk ve kavimlerden olan kişilere karşı adil ve şefkatli tutumu, hem de Allah'ın ayetinde bildirdiği gibi zengin, fakir ayırmaksızın herkese eşit davranması demokrasi anlayışına güzel bir örnek oluşturur.

Demokrasi Allah'ın Emrettiği Ahlak Anlayışının Yaşanmasıyla Olur

Görüldüğü gibi İslam'ın özünde düşünce, inanç ve ifade özgürlüğü vardır. Bazı insanlar demokrasinin insanlık tarihine Eski Yunan'la birlikte girdiğini zannederler. Oysa insanlara demokrasiyi öğreten Allah'tır. Hz. Adem (a.s.)'dan bu yana tüm peygamberler özgürlüğün, hür düşüncenin, fikirlere saygının gerçek temsilcisidirler. Demokrasi denildiğinde insanların aklına gelen özgürlük, adalet, kimseye baskı yapılmaması, her insanın birinci sınıf vatandaş olması, insanlara saygı duyulması, güven duyulması, insanların fikrinden dolayı yargılanmaması gibi tüm kavramların özü din ahlakında mevcuttur. İnsanlar bunları tarih boyunca Allah'ın indirdiği Hak dinler vesilesiyle öğrenmişler ve en güzel örneklerine de Hak dinlerin yaşandığı dönemlerde şahit olmuşlardır.

Düşüncelerinden dolayı insanlara zulmedildiği, farklı ideolojilere sahip olanların ezildiği, farklı din mensuplarının aşağılandığı, sanatın, bilimin, mimarinin öldüğü, insanların yaşama sevinçlerini yitirip adeta birer robota dönüştürüldükleri, kitap yakmaların, cinayetlerin, katli-

amların, soykırımların yaşandığı dönemlere baktığımızda ise ya dinsiz, ateist ideolojilerin ya da din ahlakını özünden kopararak radikal bir zihniyetle yanlış şekilde yorumlayanların etkisini görürüz.

Yüce Allah'ın Hak dini, Allah'ın emrettiği şekliyle yaşandığında insanların özlemi içinde oldukları gerçek adalet, demokrasi, saygı ve sevgi yaşanır. Allah'ın izniyle pek yakında demokrasi, kardeşlik, sevgi, dostluk, barış tarihte eşi görülmemiş bir şekilde tüm dünyaya hakim olacak, insanlar imanın neşesini, sevincini, bereketini doya doya yaşayacaklardır. Ayetlerin işaretlerinden, Peygamberimiz (s.a.v.)'in hadislerinden ve büyük İslam alimlerinin sözlerinden açıkça görüldüğü üzere içinde yaşadığımız dönem ahir zamandır.

Ahir zamanın çileli, sıkıntılı, zor günleri Hz. İsa (a.s.)'ın ve Hz. Mehdi (a.s.)'ın vesilesiyle bu yüzyılda son bulacak, dünya yepyeni aydınlık bir döneme girecektir. Allah'ın varlığını ve birliğini en güzel ve hikmetli şekilde anlatmak ve insanlara Kuran'daki ve Asr-ı Saadet dönemindeki İslam'ı tanıtmak ise yakın gelecekte kavuşacağımız aydınlık günler için çok önemli bir zemin hazırlayacaktır.

*ŖüpheŖiz, Allah, insanlara
Ŗefkat edendir, esirgeyendir.
(Bakara Suresi, 143)*

KURAN'A GÖRE ŞERİAT, CİHAT VE SAVAŞ

Dünya üzerindeki terör eylemlerini sözde İslam dini adına gerçekleştirdiklerini söyleyen ve İslam'ı kendilerince vahşet dini gibi gösterenlerin yanlış yorumladıkları iki temel kavram vardır: Şeriat ve cihat...

Allah Yusuf Suresi'nin 111. ayetinde Kuran için **"Her şeyin çeşitli biçimlerde açıklaması"** şeklinde bildirmiş, ancak uydurma hadisleri kendilerine rehber eden radikal zihniyet, kendince Kuran'ı asla yeterli görmemiştir. İşte bu nedenle tarih boyunca bir kısım Kuran hükümlerinin "yeterli olmadığı" (Kuran'ı tenzih ederiz) hezeyanıyla ortaya çıkmışlardır. Kendilerince, (haşa) "Kuran anlaşılmazdır, Kuran hadislere muhtaçtır" yanlış mantığını geliştirmişlerdir. Oysa Allah Kuran'ın açık ve anlaşılır olduğunu bildirmiştir.

Hadisler, Peygamberimiz (sav)'in sözleri olarak bugüne kadar gelmiş izahlardır. Bir kısmı sahih yani gerçek söz ve uygulamalar olmakla birlikte, bir kısmı zamanla uydurulmuş, bir kısmının ise zamanla anlamı değiştirilmiştir. Bir hadisin gerçekten Peygamberimiz (sav)'in sözü veya uygulaması olduğunu anlayanın ise iki yolu vardır: Kuran ile mutabık olması ve tahakkuk etmesi (gerçekleşmesi). Kuran ile çelişen bir söz veya uygulamanın Peygamberimiz (sav)'e ait olduğunu

iddia etmek ise düpedüz bir iftiradır. Çünkü Efendimiz (sav) de sadece Kuran'a uymuştur.

Bazı müslümanların yanlış olarak öne sürdükleri "Kuran'ı anlayamayız" mantığı İslam dünyasına büyük zararlar vermiştir. Çünkü bu mantıkla yola çıkan bir kısım Müslümanlar, uydurma hadislere uymaya başlamışlardır. Hatta bir süre sonra Kuran'ı bir kenara bırak-

mış, sadece söz konusu hadisleri kendilerine din kaynağı edinir hale gelmişlerdir. Uydurma hadisler Kuran ayetleriyle çeliştiğinde ise kimileri, "Bu hadis Kuran hükümünü nesh etti (yürürlükten kaldırdı)" demeye bile cüret edebilmişlerdir. Yüzlerce uydurma hadisten kaynaklanan farklı din anlayışları gelişmiş ve İslam dini içinde, birbiriyle pek çok konuda çelişen ayrı mezhepler ortaya çıkmıştır.

İkinci Namazı Tablosu, Kahire
John Frederick Lewis, 1847.

İslam aleminin içine düştüğü bu durum Kuran'da şöyle bildirilir:

Ve elçi dedi ki: "Rabbim gerçekten benim kavmim, bu Kur'an'ı terk edilmiş (bir Kitap) olarak bıraktılar." (Furkan Suresi, 30)

Gerçekten de İslam aleminin büyük bir kısmının sorunu bugün, Kuran'ı terk edilmiş bir kitap olarak bırakmış olmalarıdır. Kuran terk edildikten sonra sıra "icma"ya gelmiştir (*İcma: Herhangi bir dönemde yaşamış din büyüklerinin, kıyas delillerine dayanarak şariat konusunda hüküm koymaları*). Bu kişilerin çoğunun da yol göstericileri Kuran olmadığı için binlerce uydurma hadis içinde boğulmuşlar ve "hükümleri Kuran'ın da hadislerin de açıklayamadığı" gibi bir kanaate varmışlardır. Bir süre sonra ise söz konusu bazı "din büyükleri" İslam adına kanunlar koyar hale gelmiştir.

Mezhepler birbiriyle çatışır ve çelişirken bu defa da mezheplerin içindeki icmalar birbiriyle çatışır hale gelmiştir. Her sözde "din büyüğünün" kendi yorumu hüküm kabul edilmiş, her cemaat farklı bir uygulamayı esas almış, koskoca İslam topluluğu mezheplere, sınıflara ve son olarak da küçük gruplara bölünmeye başlamıştır. Kuran ise, kılıfı içinde duvara asılı olarak bırakılmıştır. Bütün bunların sonucunda da İslam camiasının büyük bir kısmı "Kuran'ı terk etmiştir".

Bir kısım İslam karşıtlarına bakıldığında onların da sorununun hurafecilerle aynı olduğunu anlarız. Onlar da İslam'ı Kuran'dan öğrenmezler. Tıpkı hurafecilerin yaptıkları gibi onların da İslam'ı değerlendirmelerinde, uydurma hadisler, batıl gelenekler ve bir kısım din bilginlerinin çoğu zaman Kuran ile örtüşmeyen fetvaları ön plandadır. Onlara göre de "İslam", hurafecilerin hayatları ve uygulamalarıdır. Onlara göre "İslam", Kuran'daki din değil, tarihçilerin hayal gücüdür. Onlar Kuran'ın değil, bu uydurma dinin uygulamalarına "şariat" derler. Kuran'ın bildirdiği değerlerden, kavramlardan habersizlerdir ama hurafecilerin sahte dinlerinin tüm kurallarını çok iyi bilirler. Bu sahte dinin kurallarını eleştirirken de kendilerince İslam'ı

Her yıl dünyanın dört bir yanından iki milyona yakın Müslümanın ziyaret ettiği Kabe, İslam ahlakındaki barışın ve hoşgörünün sembolüdür.

eleştirdiklerini zannederler. Hurafecilerin dinine öylesine sahip çıkarlar ki, “bu İslam değil” dendiğinde inanmazlar. Ki bu son derece önemli bir hatadır.

Söz konusu kişiler ideolojik bir din karşıtlığı düşüncesiyle İslam’a karşı değillerse, bağnaz zihniyetin karanlığına karşı gerçekten çözüm arıyorlarsa, şu gerçeğin farkına varmak zorundalar: Onların dini İslam değil. **Bir Müslümana Kuran tek başına yeterlidir.** Hadisler, Kuran ile mutabık oldukları sürece doğru ve güvenilirlerdir. Kuran ile çelişen bir hadisin İslam’da yeri yoktur. Eğer bir Müslüman Kuran’da İslam’ı bulamıyorsa, başka bir din arayışı içinde demektir. O dinin şeriatı ise İslam değildir.

Kuran’daki Gerçek Şeriat

Şeriat kelime anlamı olarak “yol” demektir. Bir Müslüman Kuran’a bakarak nasıl bir “yol” izlemesi gerektiğini kolayca anlayabilir. Kuran’da haramlar oldukça azdır ve kesin ve net hükümlerle bildirilmiştir. Tartışmaya veya yoruma açık değildir. Örneğin adam öldürmek, zina etmek, faiz almak, domuz eti yemek, kan içmek gibi hüküm-

ler Kuran ayetleriyle kesin ifadelerle bildirilmiş olan haramlardır. Bu Kuran'ın önemli bir özelliğidir. Ayetleri kendi isteklerine göre yorumlayarak haram üretmeye çalışan kişiler daima kendilerince çıkarımlarda bulunurlar. Oysa Allah haramları kesin hükümlerle yasak etmiştir. Bu ayette olduğu gibi:

O, size ölüyü (leşi)- kanı, domuz etini ve Allah'tan başkası adına kesilmiş olan (hayvan)ı kesin olarak haram kıldı. (Bakara Suresi, 173)

Allah Kuran'da, İslam adına haram ve helal üretecek olan kişilerin var olacağını şöyle bildirir:

Dillerinizin yalan yere nitelendirmesi dolayısıyla şuna helal, buna haram demeyin. Çünkü Allah'a karşı yalan uydurmuş olursunuz. Şüphesiz Allah'a karşı yalan uyduranlar kurtuluşa ermezler. (Nahl Suresi, 116)

Peygamberimiz (sav)'in döneminden sonra, ayetin tasviriyle Allah'a karşı yalan uydurmuş olan çok geniş topluluklar türemiştir. Bu topluluklar Kuran'ı rehber edinmedikleri için dilediklerine haram, dilediklerine ise helal diyebilmişlerdir. Fakat öyle bir topluluk vardır ki, Allah onların özelliklerini şöyle vurgulamıştır: "Helal kılınan güzellikleri haram kılmaları." Rabbimiz Kuran'da şöyle bildirir:

Ey iman edenler, Allah'ın sizin için helal kıldığı güzel şeyleri haram kılmayın ve haddi aşmayın. Şüphesiz Allah, haddi aşanları sevmez. (Maide Suresi, 87)

İşte dünya üzerinde “şeriat” adı altında uygulanan, oysa tamamen İslam ile çelişen batıl sistem Kuran’dan uzaklaşmanın bir sonucudur. Kuran ayetleriyle açıklanan gerçek şeriat yani Kuran’ın doğru yolu ise şu şekilde tarif edilebilir:

* **Kuran’ın şeriatı** sevgi, saygı, her dinden, her fikirden insana şefkat ve koruyuculuk demektir.

* **Kuran’ın şeriatı** demokrasiyi şart koşar, fikir özgürlüğü hakimdir.

Kuran’ın şeriatı, Müslümanın modern, bakımlı, asil, akıllı, kültürlü, demokrat, açık fikirli, tüm fikirlere saygılı ve sevgi dolu olmasını gerektirir. Kuran’ın şeriatında kardeşlik, barış ve sevgi esastır. Kuran, Müslümanlara savaşı, zulmü, kin, öfke ve çatışmayı yasaklamıştır. Gerçek şeriatı bilmek isteyenler, sadece Kuran’a başvurmalıdır.

* **Kuran'ın şeriatında** insanlar bilgili, eğitilmiş, açık fikirli, karşıt fikirlere saygılı, mutlu, dışa dönük, modern, kaliteli, ümitvar, sanat ve estetiğe önem veren, birliğe, dostluğa ve sevgiye değer veren insanlardır.

* **Kuran'ın şeriatında** nefret, tahammülsüzlük, çatışma, kavga, zorbalık, dayatma, tehdit, mutsuzluk, öfke ve savaş yoktur.

Kuran'daki gerçek şeriat sisteminin uygulanmaması, onun yerine şiddetin, sevgisizliğin, kalitesizliğin, dayatmanın İslam şeriatı olarak tanıtılması elbette vahim bir olaydır. Fakat bunun çözümü İslam'ı suçlamak değildir. İslam'ı suçlayanlar, genellikle radikalizme, vahşete ve şiddete tek çözüm olacak yolu elimine etmeye çalışarak daha çok zarar getirirler. Gerçek İslam'ı kendilerince güçsüz kılmaya kalkarak radikallere daha fazla imkan tanımış olurlar. Oysa radikalizmi ve İslam adına öne sürülen yanlış inançları ortadan kaldıracak olan onların suçlamaları veya ürettikleri silahlar değil, yalnızca Kuran'ı kaynak alan doğru İslam anlayışıdır. Ortada yanlış bir inanç sorunu vardır. Yanlış inançların değişmesi ise sadece yerine doğru inançların konulmasıyla mümkün olur.

Kuran'daki Gerçek Cihat

Rabbimiz'in Kuran'da bildirdiği cihatta adam öldürme, bomba yağdırma, intihar bombacıları, sivillerin üzerine araç sürme gibi hain saldırılar yoktur. Kuran'daki cihatta nefret, lanet okuma ve kin asla yer almaz. Hz. İbrahim (as)'ın oğulları, Hz. Yakub (as)'ın, Hz. Musa (as)'ın oğulları lanetlenmez. Tam tersine Peygamberlerin soyuna karşı saygı, nezaket ve hürmet vardır. Kuran'da tehdit ve korkutma yer almaz. İslam dini bağnazların ya da radikallerin yaşadığı gibi katliam, ölüm, nefret ve öfke kokan bir din değildir.

İslam, Hıristiyanlık veya Musevilikte katliam, ölüm, kin, nefret ve öfke yoktur. Dolayısıyla eğer bir insan "Kuran'dan öğrendim; öldürmem, bombalamam, lanetlemem gerekir" diyorsa ya doğruyu söyle-

miyordur ya da yanlış eğitilmiştir. Bir radikal Müslüman olduğunu iddia etse dahi Kuran'da bildirilen İslam'a değil sadece öldürmek, bombalamak ve lanetlemek için icat edilen batıl bir dine uymaktadır. Bu batıl dinin kaynağı ise Kuran değildir.

Bu batıl dinin mensupları öpüp başa konularak duvara astıkları kutsal Kitabımız Kuran'ı belki de hiç okumamıştır. Bu dinde her şey kapkaranlıktır. Sevgi yerine nefret; şefkat yerine öfke; kardeşlik yerine

İslam'da "cehd etmek", karşı tarafı bilgilendirmek, güzel ahlakı öğretmek, insanları kötülükten uzaklaştırmak için çaba harcamak demektir. Kendilerince "cihat etmek" adına katliam yapanlar, Kuran'a göre hareket etmemektedir.

**BU GÖRÜNTÜLER İSLAM'I
YANSITMAMAKTADIR.**

düşmanlık; güzellik yerine kabus; sanat, estetik, bilim ve kültür yerine cehalet vardır. Böyle batıl bir dine inanan kişinin eline silah vermek “Bu topluluk senin düşmanın” demek, onu galeyana getirmek, öfke toplulukları oluşturmak kolaydır.

Peki radikalizm ya da bağnazlık neden var? Bu sorunun cevabı açık: Çünkü insanların büyük bir kısmı bununla eğitildiler. Başka bir din bilmediler. İslam adına ortaya çıkan radikallerin de İslam diye bildiği sadece bu batıl din oldu. Cahil bırakıldılar, gettolaşılar. Toplumdan, sanattan, bilimden uzaklaştırıldılar. Cihat kavramını hep yanlış bildiler ve yanlış uyguladılar çünkü onlara bu öğretildi. Öğrendikleri yanlış uygulayarak kendilerini hep iyi bir şey yapıyor zannettiler. Kendilerine, dinlerine, ailelerine, halklarına ve elbette başkalarına zarar verdiklerini hiç düşünmediler bile. Oysa Kuran’da tarif edilen “cihat” bağnazların anladıkları cihattan çok farklıdır. Peki bizler cihat kelimesinden ne anlamalıyız?

Cihad kökeni cehd olan bir kelimedir. Arapçadaki anlamları ise şöyledir:

1. Çalışmak, çabalamak, azim, gayret, fedakarlık göstermek.
2. İnsanın kendi nefesine hakim olması.

Bu tanımlardan yola çıkarak İslam’da cehd etmenin, karşı tarafı bilgilendirmek, güzel ahlakı öğretmek, insanları kötülüklerden uzaklaştırmak için çaba harcamak olduğunu anlarız. Bunu yaparken Müslüman bir yandan da kendi nefisini güzel ahlaka yönelik bir eğitim altına almalı ve kendisini öfke ve nefretten uzak iyi bir insan olarak eğitmelidir. Yani cehd eden bir Müslümanın yapması gereken; bir yandan kendisini eğitirken, bir yandan da iyiyi, güzeli, doğruyu başkalarına da öğretmek için uğraşmaktır. Sevgiyi, barışı, şefkati yaygınlaştırmak ve insanları kötülükten alıkoymak için onları fedakarane şekilde eğitmek ve kendi ahlakı ile de örnek olmaktır.

Kuran'ın hiçbir yerinde cehd kelimesi bu anlamlarının dışında bir anlamda kullanılmamıştır. Dolayısıyla "kaynağımız Kuran" diyerek "cihat" adına katliamlar yapanlar ya yalan söylemektedir ya da yanlış eğitilmişlerdir.

Şu anda cihat adı altında insanları katledenler, intihar bombacısı olarak kendi canına, aynı zamanda da

savunmasız sivillerin canına

kıyanlar, insanların oturdukları kahveleri, konser salonlarını tarayanlar, savaşın çıkırtkanlığı yapanlar Kuran'a göre harama girmektedirler. Sonraki bölümlerde bu kişilerin savaş adına yanlış yorumladıkları Kuran ayetleri ve saldırganlığa gerekçe olarak kabul ettikleri uydurma hadisler detaylı şekilde açıklanacaktır. Burada hatırlatılması gereken önemli bir husus vardır:

Radikallerin çok büyük bir kısmı cehalet yüzünden dehşet saçarlar. Gerçek dini bilmezler. Hatta çoğu Kuran'ı okumamışlardır bile. İşte bu yüzden öldürerek cihat yaptığını zanneden bir kişiyi kınamak, lanetlemek, onu tehdit etmek, hapsetmek, sürgün etmek hiçbir işe yaramaz. Onun sorunu Kuran ile eğitilmemiş olması, Allah'ın adettullahı'nı anlayamamasıdır. Sorun açıktır, yanlış eğitim var olduğu sürece, ne yaptığından habersiz radikallerin de var olacağı gerçeğini kabul etmek zorundayız. Sorunun ne olduğu tam anlaşılırsa, cihat adı altında vahşet saçıp terör uygulayanların tek ihtiyacının da doğru eğitim olduğu kavranacaktır.

İntihar "cihat" değildir, haramdır ve Kuran'da yasaklanmıştır

Dünya üzerinde son 20-30 yıl içinde gerçekleştirilen terör eylemleri incelendiğinde, özellikle de Ortadoğu kaynaklı terör örgütlerinin saldırılarının büyük bölümünün intihar eylemleri şeklinde gerçekleştirildiği görülmektedir. Kuran'a göre kendi canına kıymak yani intihar haramdır. Peki, bomba yüklü bir arabayı kendisi içindeyken havaya uçuran ya da kendi üzerine bağladığı bombayı çoğu zaman sivillerin içindeyken patlatan bir kişi böyle bir eylemi nasıl yapabilmektedir?

Arap ülkelerinin çoğu, İkinci Dünya Savaşı sonrasında güçlenen komünizmden nasibini almış ülkelerdir. Mısır, Suriye ve Irak'ta güçlenen Baas Partisi, Çin'in himayesinde oluşturulan ve alttan alta Arap

**İNTİHAR BİR "CİHAD" DEĞİLDİR;
KURAN'DA YASAKLANAN
BİR EYLEMDİR**

Cihat adı altında insanları katledenler, intihar bombacısı olarak kendi canına, aynı zamanda da savunmasız sivillerin canına kıyanlar çok ciddi bir suç işlemekte ve Kuran'a göre harama girmektedirler.

Ülkelerini ve İran'ı koruması altına alan Şanghay bloku ve Filistin'de Arafat'ın önderliğinde güçlenen El-Fetih, hiçbir zaman komünist/sosyalist çizgilerini gizlememişlerdir. Aşırı milliyetçilikle yoğrulan Arap sosyalizminin tarih boyunca Arap lkelerinde ne kadar kan döktüğü çok iyi bilinmektedir. Tarihi bilmeyenlerin ise şu an bu ülkelerdeki duruma veya Suriye'de Hafız Esad'ın mirasının nasıl korunduğuna şöyle bir bakmaları yeterli olacaktır.

Sosyalist veya komünist ideolojide böylesine bir vahşet kaçınılmazdır. Kimi zaman birinin hayatına son vermek kadar kendi hayatına son vermek de bu batıl anlayışta dünyanın ilerlemesine ve ne olduğ gerçekte belli olmayan o "lk"ye katkı olarak kabul edilir. Dolayısıyla kendince değersiz olan canını, yine kendince değersiz olan diğer canları ortadan kaldırmak için harcaması, bu vahşet sistemine göre daha büyük bir katkıdır. Bu olağnst yanlış bir mantıktır ve ayrı bir eleştiri konusudur.

İslam hakkında yanlış bilgilere sahip olan çevreler gerçekte barış ve sevgi dini olan İslam'ın intihar saldırılarına izin verdiğni dşnrller. Tabi bu yanlış bilginin en önemli nedeni söz konusu terör örgütlerinin İslam dininde haram kılınan bu korkunç eylemi kendi uydurdıkları çeşitli kaynaklar ya da yorumlarla meşru kılma çabalarıdır. **Eğer bir intihar bombacısı, eylemini İslam adına yaptığını iddia ediyorsa, bu büyük bir ahlaksızlıktır, İslam dinine yönelik bir iftiradır.** Burada çok ciddi ve dehşet verici hatalar var demektir.

Bir Müslüman asla öldüremez. Bu haramdır. Allah bir Kuran ayetinde şöyle bildirir:

"Kim bir nefsi, bir başka nefse ya da yeryüzündeki bir fesada karşılık olmaksızın (haksız yere) ldrrse, sanki bütün insanları öldürmüş gibi olur." (Maide Suresi, 32)

Ayetteki ifade çok açıktır. Bir insanın diğerini öldürmesi nasıl cinayetse ve gnahsa aynı şekilde bir insanın kendisini öldürmesi de

cinayettir ve haramdır. Bir restoranda kendini patlatmak, “cihat” değil günahtır. Otobüs durağında bekleyen, pazarda alışveriş yapan insanların üzerine araçlarını sürenler cihat etmemekte, harama girmektedirler. Buna   d  l verenler, bunu y  celtenler, bununla o insanın “  hit” olduğunu zannedenler cihada değil cinayete alkış tutmaktadırlar. Kendisiyle birlikte savunmasız sivilleri öldürmek de cihat değil, cinayettir.

“Cihat”, bir insanı doğruya, güzele iletmek için ilmi ve bilimsel olarak gayret etmek, sevgi ve saygıyla iletişim kurmaktır; onu öldürmek değil.

şehitlik, İslam’ın şart koştuğu sevgiyi, dostluğu ve kardeşliği güzel sözler anlatırken ve iyilikle yaymaya çalışırken, yani Allah yolunda çabalarken   l  m  n gelmesidir. Adam öldürmek cinayettir ve haramdır. Uğruna   d  l verilecek bir erdem değildir. Masum sivilleri hedef alan saldırıları yapanlar ise şehitlik makamına ulaşmamakta, cinayet işleyerek harama girmektedirler.

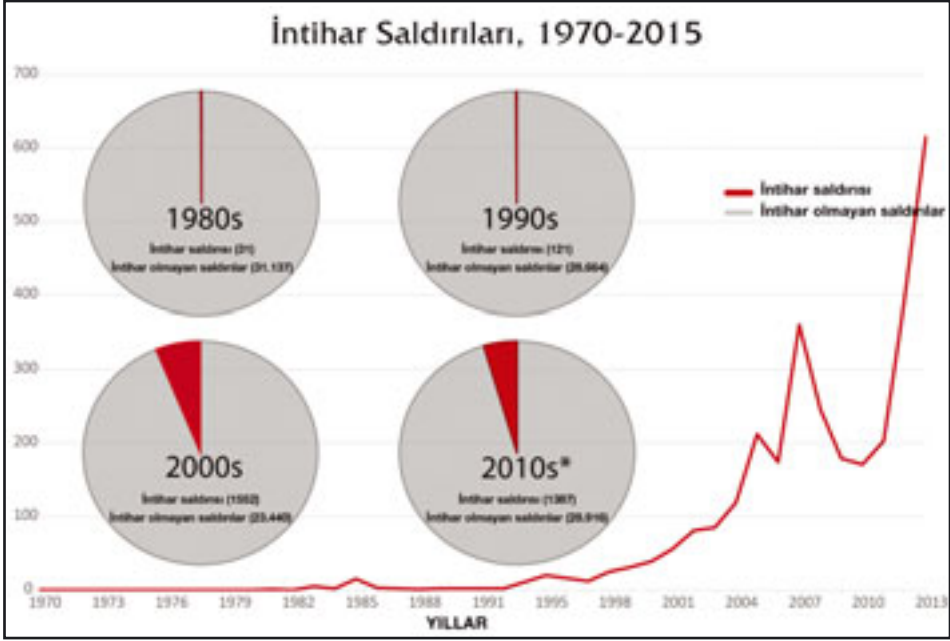
İntihar bombacıları ve onların destekçileri başkalarını katletmeyi emreden bir dinin propagandasını yapıyorlar. Bu kişilerin dini, Allah’ın dini değildir. Bu dine uyanların belki de pek azı bu gerçeği biliyor. Bu sahte dini gerçek zanneden ve ona uymaya çalışan birçok insan var.

Asıl sorun da zaten bu: Kendi dinini bilmeyen insanların hurafelere sürüklenmesi sorunu. Kendi dinlerini, Kuran’daki gerçek sevgiyi öğrenmedikçe intihar bombacıları da, onları teşvik edip hatta ödül verenler de var olmaya devam edecektir. Onlara doğruyu öğretmenin yolu ise askeri tedbirler değildir. Bunun tek yöntemi doğru bir eğitim vermektir. Doğru eğitimi vermek için doğru insanların yani samimi dindar Müslüman, Hristiyan ve Musevilerden sevgi insanların bir araya gelmeleri gerekiyor. Birlik güçlü olunca, iyiler ittifak edince, yanlış yolda olanlar da doğruya uymaya başlayacaklardır.

İntihar saldırılarındaki artışın nedenleri nelerdir?

Dünyadaki siyasi amaçlı intihar eylemleri 1980'lerde ortaya çıktı. Lübnan'da iç savaş sırasında Hizbullah'ın gerçekleştirdiği intihar saldırıları bu tür eylemlerin ilk örneklerindendi. 1980'lerin başından 21. yüzyılın başına kadar tüm dünyada yaklaşık 200 intihar saldırısı gerçekleşti. Fakat intihar saldırılarındaki esas gözle görülür artış, 2000'li yılların başında oldu ve son 30 yılda 3500'ün üzerinde saldırı gerçekleşti. Nitekim sadece 2013 yılında, on sekiz ülkede 291 intihar saldırısında yaklaşık 3.100 kişi hayatını kaybetti. Bu rakam bir önceki yıla (230 intihar saldırısı) oranla, saldırıların sayısında %25 artış olduğunu gösteriyor. Bu tarihlerde gerçekleşen intihar saldırılarının büyük çoğunluğu Müslüman ülkelerde yaşandı. Orta Doğu ülkeleri, özellikle de Irak, yaklaşık on yıldır saldırıların yüksek düzeyde olduğu ülkelerin başında geliyor... Afganistan, Pakistan, Suriye, Lübnan, Arap Baharı'nın yaşandığı Tunus, Libya, Afrika'da Somali, Mali ve Nijerya, intihar saldırılarının gerçekleştiği diğer Müslüman ülkeler... Peki, intihar saldırılarındaki bu artışın sebebi nedir? Bu sorunun öncelikli cevabı söz konusu ülkelerin siyasi bakımdan gösterdikleri istikrarsızlık olabilir. Saldırıların genelde yabancı ordular tarafından işgal edilen ülkelerde gerçekleştirildiği düşünülse de, bu tarz intihar eylemlerinin sadece %32'si yabancı bir ordunun bulunduğu ülkelerde meydana geliyor. Diğer %68'lik oran ise, kendi vatandaşlarına, yani masum halka yönelik...

Irak ve Suriye gibi iç savaşın yaşandığı ülkelerde mezhep ve etnik gerginlikler veya Mısır gibi ülkelerde milliyetçi laik güçlerle İslami gruplar arasındaki mücadele, bu intihar saldırılarının sebepleri arasında... İntihar saldırılarında restoranlar, marketler ve camiler,

toplu taşıma araçları, yani sivil halkın bulunduğu ortamlar hedef olarak seçiliyor. Kadınlar, çocuklar, yaşlılar kısacası masum halk bu eylemlerin odak noktası oluyor. Hatta Irak'ta olduğu gibi Müslümanlar ibadet yaparken (Cuma namazı), ya da Yemen'deki gibi dini kutlama yaparken saldırı düzenlenebiliyor ki bu son derece düşündürücüdür.

Bu eylemleri gerçekleştiren kişilere "Neden fikirlerinizi kabul ettirmek için böyle bir yolu seçtiniz?" diye sorulsa, yanlış bilgilerle eğitildikleri ve affetmeye, barışa, sevgiye dayanan gerçek Kuran ahlakını bilmedikleri için, bunu sözde İslam adına yaptıklarını söyleyeceklerdir. İşte bu nedenle Kuran'ı temel alan İslam ahlakının anlatılması aciliyetlidir ve bu konuda hemen, dünya çapında seferberlik ilan edilmelidir.

İslam'da Savaş Konusunda Yanlış Bilinenler

Bir Müslüman Kuran'daki Her Ayete, Ayırt Etmeksizin İnanmakla Yükümlüdür

Bu başlığın konulmasının sebebi, İslam'a hurafe dahil etmeye kal-
kan bağnazların ve bu bağnazların kirli mantığını kullanan bazı İslam
karşıtlarının önemli bir yanılgısını ortaya koymaktır. Bu bozuk man-
tıktaki kişiler Kuran'daki bazı ayetlerin, başka ayetler tarafından nesih
edildiğine (Kuran'ı tenzih ederiz) yani yürürlükten kaldırıldığına dair
iddialarda bulunmaktadır. Söz konusu kişiler iddialarına delil ola-
rak Bakara Suresi'nin 106. ayetini kullanırlar:

**Biz, daha hayırlısını veya bir benzerini getirinceye (kadar) hiçbir
ayeti neshetmez (hükümünü yürürlükten kaldırmaz) veya unut-
turmayız. Bilmez misin ki Allah, gerçekten herşeye güç yetiren-
dir. (Bakara Suresi, 106)**

Kuran'a karşı dil eğip büken kişiler, kendi hurafelerini hakim ede-
bilmek için kendi çarpık yorumlarını sözde delil olarak kullanmışlardır.
Böylece bir kısım ayetleri yürürlükten kaldıracabileceklerini ve hatta yeri-
ne uydurma hadisleri dahil edebileceklerini düşünmüşlerdir. Bir kısım
İslam karşıtları da, sarhoş edici içkiler veya savaş ile ilgili olarak nesih
edilmiş ayetler olduğunu iddia etmektedirler. Buradan yola çıkarak
Müslümanları da, "Yürürlükten kaldırmaya uyanlar" ve "Yürürlükten
kaldırmaya uymayanlar" olarak ikiye ayırma eğiliminde olmuşlardır.

Gerçekte ise ayetin açıklaması şöyledir:

"Hiçbir ayeti neshetmez" ifadesinde geçen "ayet" kelimesi tekil
olarak kullanılmıştır ve kelime bu haliyle kullanıldığında "delil, muci-
ze" gibi anlamları da vardır. Nitekim Kuran'da tekil olarak kullanılan
ayet kelimesi daima "delil" anlamındadır ve diğer tüm ayetlerde bu
anlamıyla tercüme edilmiştir. Kuran ayetlerini niteleyen "ayet" keli-
mesi ise Kuran'da hiçbir zaman tekil olarak kullanılmaz.

Cami Kapısında;
Osman Hamdi, 1891

Dolayısıyla buradaki anlam “Kuran ayetleri” değil, daha önce gelmiş olan “deliller, kurallar ve şeriatlardır”. Ayete göre, kendilerine hak kitaplar verilen önceki toplulukların yani Musevilerin ve Hristiyanların yükümlü olduğu ancak zaman içinde unutulmuş olan bir kısım uygulama ve hükümler, Kuran ile hatırlatılmakta veya ortadan kaldırılmaktadır. Onun yerine ise bir benzeri veya daha hayırlısı Kuran ile getirilmiş olmaktadır.

Burada ayette geçen “unutturma” kelimesinin de üzerinde durmak gerekir. Bir hükmün diğerini nesih etmesi için, diğer hükmün “unutulmuş” olması gerekmektedir. Kuran’da ayetlerin tamamı 1400 senedir değişmeden durduğuna göre, bir ayetin diğerini nesih etmesi gibi bir durum söz konusu olamaz. Bağnazların nesih edildiğini iddia ettikleri hükümler unutulmuş değildir, Kuran’da halen bulunmaktadır. Açıkça anlaşılmaktadır ki, burada bahsedilen nesih konusu ayetin bir diğer ayeti nesih etmesi şeklinde değil, geçmiş topluluklara ait olup, zamanla unutulmuş hükümlere yöneliktir. Geçmiş topluluklara indirilmiş fakat “unutturulmuş” olan hükümler, bu hükümlerin daha hayırlısı veya bir benzeri şeklinde Kuran’da yer alarak, söz konusu topluluklara, hüküm olarak gönderilmiştir.

Özetle, bazı sözde alimlerin “Kuran’da sevgiyi, şefkati, merhame-ti anlatan, Kitap Ehli (Museviler ve Hristiyanlar) ile iyi ilişkiler kur-mayı tavsiye eden ayetlerin hükmü kalktı” iddiası geçersizdir. Neshe-dilen Kuran ayeti yoktur. Kuran’ın tamamı kıyamete kadar geçerlidir.

Kuran “korunmuş” bir kitaptır

Kuran, Rabbimiz’in ayetinde açıkça belirttiği şekilde “korumaya alınmış” bir kitaptır:

Hiç şüphesiz, zikri (Kur’an’ı) Biz indirdik Biz; onun koruyucula-rı da gerçekten Biziz. (Hicr Suresi, 9)

“Korunmuş” bir kitapta hükümlerine uyulması tüm Müslümanlar için şart olan ayetlerin bir kısmının geçerli görülüp bir kısmının yok sayılması gibi bir durum söz konusu olamaz. Nitekim Kuran’ın bütü-nündeki mükemmellik, matematiksel ve bilimsel mucizeleri, yol göste-rici özelliği ve Kuran’ın korunduğuna dair pek çok ayet, hurafecilerin ve bir kısım İslam karşıtlarının bu iddialarını ortadan kaldırmaktadır:

Onlar, o zikir (Kur’an) kendilerine geldiğinde inkâr ettiler. Hal-buki o, eşsiz yücelikte bir Kitap’tır. Batıl, ona önünden de, ardın-dan da gelemez. (Çünkü Kur’an,) Hüküm ve hikmet sahibi, çok övülen (Allah)tan indirilmedir. (Fussilet Suresi, 41-42)

Söz konusu kişilerin nerede hata yaptıklarının daha iyi anlaşılma-sı için bu iddiaları inceleyelim:

“Mekke Dönemi Müslümanları” ve “Medine Dönemi Müslümanları” Ayrımındaki Yanılgılar

Bir kısım İslam karşıtları, ılımlı Müslümanlar için “Mekke dönemi Müslümanları” gibi bir tanımlama yaparlar. Onlara göre Peygamberimiz (sav)’in Mekke’de bulunduğu dönem, savaşların yaşanmadığı barışçıl bir dönemdir. Peygamberimiz (sav)’in Medine’ye hicretinin hemen ardından ise savaşlar başlamıştır. Bir kısım kişiler de buradan yola çıkarak İslam’da savaşı savunanların sadece Medine döneminde vahyolunan ayetleri kabul ettiklerini, barışçıl olanların ise sadece Mekke dönemi ayetlerini kabul ettiklerini iddia ederler. Bu son derece cahilce ve bir o kadar da mantıksız bir iddiadır.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, bir Müslümanın Müslüman vasfı kazanabilmesi için en temel şart, Kuran ayetlerinin hiçbirini diğerinden ayırt etmeden tümüne inanmasıdır. Eğer tek bir ayetin hükmünü kabul etmezse Kuran’da belirtilen anlamda Müslüman vasfını kaybeder. Dolayısıyla “Müslümanım” diyen birinin Kuran’a göre “bu ayeti kabul ediyorum, diğerini etmiyorum” ayrımı yapma durumu kesin olarak yoktur.

Peygamberimiz (sav) zamanında, Mekke döneminde savaş yaşanmadığı, Medine döneminde savaş yapıldığı ve bu özel savaşlara yönelik olarak ayetler indirildiği doğrudur. Bunun sebebini anlamak için Peygamberimiz (sav)’in yaşadığı dönemin zorlu ortamını kavramak gerekmektedir.

Mekke Döneminde Müslümanların Zorlu İmtihani

Kuran’ın Peygamberimiz (sav)’e vahyi tam 23 yıl sürdü. Bunun ilk 13 yılında Müslümanlar Mekke’deki putperest düzenin içinde azınlık olarak yaşadılar ve çok büyük baskılarla karşılaştılar. Pek çok Müslümana fiziksel işkenceler yapıldı, bazıları şehit edildi, çoğunun evi ve malları yağmalandı, sürekli hakaret ve tehditlerle karşılaştılar. Buna

Müslümanlar Mekke'deki putperest düzenin içinde azınlık olarak yaşadılar ve çok büyük baskılarla karşılaştılar. Pek çok Müslümana fiziksel işkenceler yapıldı, bazıları şehit edildi, çoğunun evi ve malları yağmalandı, sürekli hakaret ve tehditlerle karşılaştılar. Buna rağmen Müslümanlar şiddete başvurmadan yaşamaya devam ettiler, putperestlerden sadece uzaklaştılar ve onları hep barışa çağırdılar.

rağmen Müslümanlar şiddete başvurmadan yaşamaya devam ettiler, putperestlerden sadece uzaklaştılar ve onları hep barışa çağırdılar.

Fakat söz konusu pagan toplulukların saldırısı son bulmadı.

Kureyşliler başlangıçta Hz. Muhammed (sav)'in peygamberliğini kendilerince önemsememiş göründüler. İman etmemekle beraber, putlar aleyhine söz söylemedikçe, ilk başlarda Hz. Peygamber (sav)'in davetine ses çıkarmadılar. Sonra yavaş yavaş Peygamberimiz (sav)'i gördüklerinde, kendisine yönelik sözlü saldırılarda bulundular. Müslümanları kendilerince alaya alıp küçümsediler. Böylece Kureyşlilerin "sözlü saldırı" devri başlamış oldu.

Kuran'da söz konusu durum bize şu şekilde bildirilmektedir.

Doğrusu, 'suç ve günah işleyenler,' kimi iman edenlere gülüp-geçerlerdi. Yanlarına vardıkları zaman, birbirlerine kaş-göz ederlerdi. Kendi yakınlarına döndükleri zaman neşeyle dönerlerdi. Onları gördükleri zaman ise: "Bunlar elbette şaşkın-sapıklardır" derlerdi. (Mutaffifin Suresi, 29-32)

Mekke puta tapıcıların merkezi durumundaydı. Kâbe ve civarındaki putları ziyaret için gelenlerle Mekke her gün dolup taşıyor, bu yüzden Kureyş, hem para, hem itibar kazanıyordu. Kureyşliler Mekke'de Müslümanlığın yayılmasını bir tehdit olarak görüyorlardı, çünkü bu gerçekleşirse çıkarlarına zarar geleceğini ve diğer kabilelerin kendilerine düşman olacağını düşünüyorlardı. Ayrıca biliyorlardı ki, Müslümanlık herkesi eşit sayıyor, soy ayrımı, zenginlik-fakirlik farkı gözetmiyordu. Bu yüzden Kureyş ileri gelenleri Müslümanlığın yayılmasını önlemek için tedbir almaları gerektiğine inandılar. Buna, Müslümanlara yönelik işkenceler, hatta cinayetler de dahildi. (İbn Hişâm, 1/287)

Dönemin müşrikleri, Hz. Ebu Bekir, Hz. Osman gibi, kuvvetli ve itibarlı ailelere mensup Müslümanlara pek dokunamıyorlardı. Fakat kimsesiz, fakir Müslümanlara, tarihte eşine rastlanmayan vahşet derecesinde işkenceler yapıyorlardı. Ebû Führeyke, Habbâb, Bilâl, Suhayb,

Ammâr, Yâsir ve Sümeyye bu ağır işkencelere maruz kalmış değerli Müslümanlardandı.

Bütün bu işkenceler Müslümanlara sadece iman ettikleri ve insanlara İslam'ı anlattıkları için gerçekleşiyordu. Bu baskı, işkence, şiddet ve dehşet ortamı içinde Müslümanlar, İslam'ın şartı gereği hiçbir şekilde kendilerine zarar verenlere zarar vermemiş, en insani hakları olan karşı savunmada dahi bulunmamışlardır. Müslümanların karşı atak yapmadığını gören Kureyş müşrikleri azgınlıklarını ve işkencenin dozunu daha da arttırmışlardır. Öyle ki söz konusu Kureyşliler, artık gördükleri Müslümanı anında şehit eder hale gelmişlerdir.

Eziyetlere hiçbir şekilde karşılık vermeyen, Kuran'da kan dökme izni verilmediği için savunmaya dahi geçmeyen Müslümanlar, işkenceler çirkinleştikçe Mekke'de barınamaz hale gelmişlerdir. Bu durum, Medine'ye göçü gerekli kılmıştır.

Medine Dönemi ve Savaşlar

Mekke'de putperestlerin baskılarının şiddetinin artmasıyla birlikte, Müslümanlar daha özgür ve dostane bir ortamın bulunduğu Yesrib (sonraki ismi Medine) şehrine hicret ederek burada kendi yönetimlerini kurdular. Ne var ki kendi siyasi yapılarını bu şekilde oluşturduktan sonra bile, Mekkeli putperestlerin saldırısı son bulmadı. Kureyşliler, bulundukları alana kadar Müslümanları takip edip şiddetli eylemlerini devam ettirdiler. Peygamberimiz (sav) ve yanındaki Müslümanlar ise, Mekke'nin saldırgan putperestlerine asla savaşla karşılık vermediler.

Dünyada hiçbir kişi, topluluk veya ülke, bir saldırı karşısında cevapsız kalmaz. Mutlaka "nefsi müdafaa" olarak kendisine saldıran topluluğa cevap verir veya en azından kendisini savunur. Yaptığı bu nefsi müdafaa karşısında ise kişileri mahkemeler, ülkeleri ise uluslararası hukuk daima haklı görür. Çünkü karşı taraftan haksız bir saldırı vardır ve kişinin canı, ailesi, sevdikleri; bir ülkenin milleti, namusu,

toprakları tehlikededir. Peygamberimiz (sav)'in kendisini ve topluluğunu savunma izni, Medine'ye göçü sonrası şu ayetler ile verilmiştir:

Kendilerine zulmedilmesi dolayısıyla, onlara karşı savaş açılana (mü'minlere, savaşma) izni verildi. Şüphesiz Allah, onlara yardım etmeye güç yetirendir. Onlar, yalnızca; "Rabbimiz Allah'tır" demelerinden dolayı, haksız yere yurtlarından sürgün edilip çıkarıldılar... (Hac Suresi, 39-40)

Bu ayetler ile, yalnızca "Rabbimiz Allah'tır" demeleri nedeniyle haksız yere yurtlarından sürgün edilip çıkarılan Müslüman topluluk, karşı savunma hazırlıklarına başlamıştır. Ayette açıkça belirtildiği gibi, "kendilerine savaş açılmış, saldırıya uğramış olan Müslüman topluluğa" savunma izni verilmektedir; saldırma emri değil. Bu ayetin sonra-

sında Müslümanlar kendilerini korumaya başlamış, kendilerine saldıran bu azgın topluluğa karşı savunma savaşları gerçekleştirmişlerdir. Bundan sonra savaş ve savunma konusunda indirilen ayetler, süregelen o dönemdeki savaşlar sırasındaki uygulamalara yönelik tarifler içermektedir. Bir başka deyişle, sadece o savaştaki o duruma özel bir tarif yapılmaktadır. Dolayısıyla Kuran'daki savaş ile ilgili ayetlerin tümü, dönemin güç şartlarını ve Peygamberimiz (sav)'in adaletini anlayabilmemiz için, sadece o dönemdeki saldırılara yönelik olarak indirilmiş özel ayetlerdir.

Peygamberimiz (sav), putperestlerin barbarca muamele ve işkencelerine maruz kalan müslümanlara, Kuran ayetlerinin hükmüne göre savunma savaşları yapma izni vermiştir.

Peygamberimiz (sav) Dönemindeki Savaşlar Kimlere Karşı Yapıldı? Bir Müslüman Anti Semit Olamaz

Kuran’da tarif edilen savaşlar konusunda hatırlatılması gereken önemli nokta da söz konusu savaşlardaki “karşı taraf”tır. Bir kısım dini ve tarihi kaynaklar, Peygamberimiz (sav) döneminde yapılan savaşların Musevilere karşı gerçekleştirildiğini yazar. Söz konusu kaynakları okuyan bir kısım kişiler de, Kuran’da söz konusu özel savaşlar için indirilmiş olan ayetlerin Musevilere yönelik olduğunu iddia ederek Kuran’da bir çeşit antisemitizm arayışı içine girerler. Oysa bu ciddi bir aldatmacadır.

Peygamberimiz (sav)’e ve Müslümanlara yönelik söz konusu zulmü yapanlar müşriklerdir. Bunların büyük bir kısmı putperesttir. Amaçları putlarına ve sapkın inançlarına zarar gelmesini engelleyebilmektir. Bir kısmı ise Musevi toplulukların arasından çıkan münafık ve müşriklerdir. Bunların Museviler olarak adlandırılması çok büyük hatadır. Müslüman topluluklarının arasından çıkan bir müşrik veya münafık nasıl “Müslüman” olarak değerlendirilemezse, Musevilerin arasından çıkan ve vahşet yayan müşrikler ve münafıklar da Musevi olarak değerlendirilemezler. Gerçek bir Musevi’nin savaşa kalkışması, dindar insanların canını alması mümkün değildir.

Kuran, antisemitizmi lanetler. İşte bu yüzden Kuran’ın içinde Musevi düşmanlığına dair bir ifade aramaya kalkanlar daima elleri boş dönerler. Söz konusu ayetleri Musevilere yönelik savaş ayetleri olarak yorumlamaya kalkanların bunu iyi anlamaları gerekiyor. Peygamberimiz (sav), dönemin Musevileriyle daima çok iyi ilişkiler içinde olmuş, onlara sevgi ve şefkat göstermiş, aynı şekilde dönemin gerçek dindar Musevileri de aynı sevgi ve saygıyı Peygamberimiz (sav)’e yöneltmişlerdir. Bu konu Ehl-i Kitap’a bakış açısının anlatıldığı bölümde detaylı olarak incelenmiştir. (Bkz. *İslam’ın Ehl-i Kitaba Bakışı* bölümü)

Kuran'da Savaşın Tarifi

Kuran'da savaşın ne zaman ve nasıl yapılacağı açıktır:

Sizinle savaşanlara karşı Allah yolunda savaşın, (ancak) aşırı gitmeyin. Elbette Allah aşırı gidenleri sevmez. (Bakara Suresi, 190)

Savaş ancak, MÜSLÜMANLARA KARŞI SAVAŞANLARA yönelik olarak yapılmalıdır yani bir SAVUNMA savaşı olmalıdır. Müslümanların karşı tarafa sebepsiz yere saldırımları Kuran'da kesin olarak YASAKLANMIŞTIR. Savunma savaşında da masumlar, siviller, kadınlar, çocuklar ve yaşlıların mülkleri; kiliseler, sinagoglar ve diğer kutsal mekanlar dokunulmazdır.

Müslümanlara Allah'ın Kuran'da verdiği emir, bir topluluğa, yaptıkları haksızlıktan ve saldırganlıklarından dolayı öfke duysalar bile, onlara karşı daima adaleti ayakta tutmaları gerektiği şeklindedir. Allah ayetinde şöyle bildirir:

Ey iman edenler, adil şahidler olarak, Allah için, hakkı ayakta tutun. Bir topluluğa olan kininiz, sizi adaletten alıkoymasın. Adalet yapın. O, takvaya daha yakındır. Allah'tan korkup-sakının. Şüphesiz Allah, yapmakta olduklarınızdan haberi olandır. (Maide Suresi, 8)

Örneğin Allah ayetinde, Müslümanların Kabe'ye girişini engelleyen topluluklara karşı haddi aşmaktan Müslümanları men etmiş, onlara ve herkese karşı iyilikte bulunmayı öğütlemiştir:

... Sizi Mescid-i Haram'dan alıkoyduklarından dolayı bir topluluğa olan kininiz, sakın sizi haddi aşmaya sürüklemesin. İyilik ve takva konusunda yardımlaşın, günah ve haddi aşmada yardımlaşmayın ve Allah'tan korkup-sakının... (Maide Suresi, 2)

Kasıtlı olarak Hac ibadetleri engellenmiş ve kendilerine haksızlık yapılmış olmasına rağmen Müslümanlar, haddi aşma konusunda Yüce

Rabbimiz tarafından uyarılmaktadırlar. Allah Müslümanlara, bu şartlar altında bile adaletle davranmayı, öfkelenmemeyi ve iyilik yapmayı emretmektedir. Müslüman, her ne şart altında olursa olsun Kuran'daki bu hükme uymak zorundadır.

Kuran'da savaşın tek gerekçesinin -savunma savaşının- tarif edildiği ayette, Müslümanlara savaş konusunda getirilmiş bir başka şart daha vardır: Aşırı gitmemek. Bunun anlamı, saldırı durumunda Müslümanın kendisini sadece koruması, haddi aşmaması, savunmanın dışında bir harekette bulunmamasıdır. Yani Kuran'da saldırı, vahşet, şiddet ve aşırılık yasaklanmıştır.

Yalnızca ve yalnızca kendilerine saldıranlara karşı bir savunma savaşı yapma zorunluluğu başka ayetlerde de şöyle bildirilmiştir:

Allah, sizinle din konusunda savaşmayan, sizi yurtlarınızdan sürüp-çıkarmayanlara iyilik yapmanızdan ve onlara adaletli davranmanızdan sizi sakındırmaz. Çünkü Allah, adalet yapanları sever. Allah, ancak din konusunda sizinle savaşanları, sizi yurtlarınızdan sürüp-çıkaranları ve sürülüp-çıkarılmanız için arka çıkanları dost edinmenizden sakındırır... (Mümtehin Suresi, 8-9)

Burada önemli bir ayrım vardır. Müslümanlara fikren karşı olduğu halde, onlara karşı herhangi bir saldırı ve taşkınlıkta bulunmayanlara karşı saldırıda bulunmak Müslümanlar için haramdır. Müslüman, onlara karşı saygıyla ve adaletle davranmakla yükümlüdür. Bu ayetteki tarife göre sadece Müslümanlara inançları yüzünden zulmeden ve onlara fiili olarak saldıran, yani savaşı başlatan tarafın atağına karşı bir savunma izni verilmiştir. Elbette her insan, kendisine yöneltilen bir saldırıda kendisini korur. Bu her insanın, her milletin, her devletin kendisinde hak bulduğu, zaten olması gereken bir davranış biçimidir.

Peygamberimiz (sav)'in savaş izni verilen ayet gelene kadar hiçbir şekilde savunma yapmamış olması, müthiş bir fedakarlık ve dindar-

lıktır. O ana kadar “... onlarla en güzel bir biçimde mücadele et...” (Nahl Suresi, 125) ayetinin hükmü gereği Peygamberimiz (sav) sadece ikna ve uzlaşma yöntemine başvurmuştur. Putperest Kureyşlilerin amaçlarının yalnızca katliam yapmak olmasına rağmen...

Bu önemli hususu belirttikten sonra, hurafecilerin ve İslam karşıtlarının, İslam’ın adını kullanarak uygulanan vahşete delil olarak getirmeye çalıştıkları Kuran ayetlerinin tümünü inceleyecek ve bu konudaki yanlışlıkları birer birer ortaya koyacağız.

Bu ayetleri incelerken önce, Kuran’da tarif edilen tüm savaşların o bölgedeki belli bir topluluğa yönelik olarak yapıldığının, belli şartlar altında gerçekleştiğinin ve bu özel şartların da ayetlerde belirtilmiş olduğunun bilinmesi gerekiyor. Bu, “kendileriyle anlaşma yapılmış olan” müşrik bir topluluktur. Dolayısıyla bu savaşların tümü, söz konusu topluluğun karşılıklı barış ve dostluk anlaşmalarını bozarak yaptıkları saldırılara, hal ve tavırlarına göre şekillenmiştir. Dolayısıyla inen ayetler de, tam olarak o zamanki durum ile ilişkilidir, o ortamı tarif etmektedir.

Bu gerçeğin daha iyi anlaşılması için o dönemdeki müşrik tarifini ve yapılan anlaşmaları yakından görelim:

Kendileriyle Anlaşma Yapılan Müşriklerin Durumu

Müşrik kelimesi, söz konusu dönemi anlatan çeşitli tefsirlerde yalnızca “şirk koşan” anlamını alsa da, terim olarak açıktan açığa Allah’a ortak koşan; sayısız ilahlara inanan; Müslüman, Musevi, Sabîî, Hristiyan veya Mecusi olmayan; putlara tapan putperestlerdir.

Kuran’da, İslamiyet’in zuhuru esnasında Arabistan’daki mevcut dinler zikredilirken müşrikler daima ayrı bir grup olarak bildirilmiştir. Peygamberimiz (sav) devri dikkate alınırsa, Kitap Ehli olan Musevi ve Hristiyanlarla evlenmek ve kestiklerini yemek helal kılındığı halde, Mecusi ve Sabîîlerin ve ayrıca putperestlerin kadınlarıyla evlenmek ve kestiklerini yemek yasaklanmıştır.

Peygamberimiz Medine’ye göç ettikten sonra müşrik topluluklar ve o bölgede yaşayanlarla pek çok anlaşma imzalamış ve müşriklerin taşkın tavırlarına rağmen barışı tesis etmek için daima onları birliğe davet etmiştir. Bu durum farklı dinlere ve dillere sahip gruplara ait insanların bir arada huzur içerisinde yaşayabileceğini de ispatlamıştır. Onun barış ve sevgi davetçisi olduğunun en büyük delillerinden birisi kendisinin yazdırdığı ilk metnin bir barış sözleşmesi olmasıdır. Hz.

Muhammed (sav), Mekke'yi fethettikten sonra da, daha önce Müslümanlara işkence eden müşrikleri dahi serbest bırakmış, onlara büyük bir merhamet göstermiştir. Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav)'in gösterdiği bu üstün ahlak, daha önce Arap toplumunda benzerine hiç rastlanmamış bir durumdu ve insanlar arasında takdirle karşılanmaktaydı.

O dönemde fethedilen yabancı ülkelerde de gerçek adaletin uygulanması konusunda Hz. Muhammed (sav) tüm Müslümanlara örnek olmuştur. Peygamber Efendimiz (sav) ele geçirilen ülkelerin yerli halklarına karşı Kuran'da bildirilen adaleti uygulamış, onlarla her iki tarafın da memnun kalacağı ve kimsenin en ufak bir mağduriyet dahi yaşamayacağı anlaşmalar yapmıştır. Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav) ve yanındaki sahabeler, **“Yarattıklarımızdan, hakka yöneltip-ileten ve onunla adaleti kılan (uygulayan) bir ümmet vardır.”** (Araf Suresi, 181) ayetinde söz edildiği gibi, insanlar arasında adaleti sağlayan bir ümmet olmuşlardır.

Arap yarımadasının güney kısmındaki Hristiyan Necran Halkı ile yapılan sözleşme de Peygamberimiz (sav)'in anlayış ve adaletinin en güzel örneklerindendir.

Sözleşmenin maddelerinden biri şu şekildedir:

“Necranlıların ve mahiyetindekiler canları, malları, dinleri varları ve yokları, aileleri, kiliseleri ve sahip oldukları herşey Allah'ın ve Allah'ın Peygamberinin güvencesi (himayesi) altına alınacaktır.” (Majid Khoduri, *İslam'da Savaş ve Barış*, Fener Yayınları, İstanbul, 1998, s. 209-210)

O bölgedeki tüm topluluklarla anlaşma sağlanması sonrasında Peygamberimiz (sav), İslam tarihindeki ilk anayasa olan Medine Vesikası'nı hazırlayarak Medine devletini kurmuştur. Medine Vesikası, tarihteki demokratik ve çok sesli anayasanın ilk ve en mükemmel örneğidir.

Tarihin İlk Çoklu ve En Demokratik Anayasası: Medine Vesikası

Yazılı olarak Medine devletinin ilk anayasasını teşkil eden Medine Vesikası ile Peygamberimiz (sav); çeşitli ırk, din ve kabilelerden oluşan bir şehir topluluğuna, Arabistan yarımadasında daha önce hiç görülmemiş demokratik ve barışçıl bir yapı getirmiştir.

Söz konusu anayasaya göre, **Medine’de bulunan bütün topluluklar, barış içinde bir arada yaşayacaklar, yaşantılarını kendi din ve inançlarına göre düzenleyecekler, hem kendi kurumlarına ve kanunlarına işlerlik kazandıracak hem de bunları tatbik edecek güce sahip olacaklardır.** Bunu yaparken, Medine’de bulunan tüm topluluklarla barış ve birlik içinde yaşayacaklardır.

Medine Vesikası bundan yaklaşık 1400 yıl önce, 622 yılında, farklı inançlara sahip olan halkların taleplerine cevap vermek üzere, Hz. Muhammed (sav)’in önderliğinde kaleme alındı ve yazılı bir hukuki sözleşme olarak hayata geçti. Bunun sonucunda da 120 yıl boyunca birbirine karşı düşmanca duygular besleyen farklı din ve ırklara sahip topluluklar bu anlaşma içinde yer aldılar. Hz. Muhammed (sav) bu sözleşme yoluyla her fırsatta birbirlerine saldıran, düşmanca duygular besleyen ve uzlaşamayan toplulukların arasındaki çatışmaların son bulabileceğini, hepsinin rahatlıkla bir arada yaşayabileceklerini gösterdi.

Medine sözleşmesine göre herkes hiçbir baskı olmadan istediği dini, inancı, siyasi ya da felsefi seçimi yapmakta özgürdür. Kendi görüşlerine sahip insanlarla bir topluluk oluşturabilir. Kendi hukukunu uygulamakta özgürdür. Ancak suç işleyen, hiç kimse tarafından korunmayacaktır. Sözleşmeye taraf olan gruplar birbirleriyle yardımlaşacak, birbirlerine destek olacaklardır ve Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav)’in himayesi yani koruması altındadırlar. Karşılıklı taraflar arasındaki anlaşmazlıklar Allah’ın Resulü’ne götürülecektir. Nitekim müşrikler bile, en adaletli kişi olarak Peygamberimiz (sav)’in hakemliğini daima tercih etmişlerdir.

Peygamber Efendimiz (sav)'in hazırlattığı bu sözleşme kademeli bir biçimde 622 yılından 632'ye kadar uygulanmıştır. Bu vesika ile kan ve akrabalık bağlarına dayalı kabile tarzı yapılanma aşılmış; coğrafi, kültürel ve etnik kökeni tamamen birbirinden farklı insanlar bir araya gelerek birlik oluşturmuşlardır. Medine Vesikası'nda çok geniş bir din ve inanç özgürlüğü sağlanmıştır. Bu özgürlüğü ifade eden maddelerden biri şu şekildedir:

“Ben-i Avf Musevileri, müminlerle beraber aynı ümmettirler, Musevilerin dinleri kendilerine, Müslümanların dinleri de kendilerinedir.” (Muhammed Hamidullah, İslam Müesseselerine Giriş, Düşünce Yayınları, İstanbul, 1981, s. 128)

Medine Vesikası, Müslümanların, tüm diğer din mensuplarının ve müşriklerin haklarına ve hukuklarına karşı koruyucu bir tavır aldıklarını gösteren tarihin ilk çoğulcu ve en demokratik anayasasıdır.

Medine Vesikası 47 maddeden ibarettir. Maddelerin 1–23 arası Müslümanlarla, 24–47 arası ise Medine’de yerleşik olan Musevi kabileleriyle ilgilidir. Sayı itibarıyla az da olsa Hristiyan unsurundan da bahsedilmesi farklı din mensuplarının katılımı açısından önemlidir.

Profesör Leonard Swidler’ın “Çoğulculuk perspektifinde Medine Vesikasının yeniden değerlendirilmesi” isimli raporunda söz konusu anlaşma ile ilgili dikkat çekici yorumlar şu şekildedir:

“Vesika Hz. Peygamber’in şehri birleştirme ve halka açıkça duyurulan hukuk etrafında toplama gayretlerini göstermesi bakımından önemli bir belgedir. Bu hukuka göre her birey eşit haklara, din seçme özgürlüğüne ve Müslümanlarla birlikte savaşa katılıp katılmama özgürlüğüne sahiptir. Ancak her halükarda şehrin düşmanlarıyla anlaşma yapmaları yasaktı, ki bu da Medine gruplarının birbirine olan sıkı bağlılıklarını tesis etme çabasını göstermektedir. Bu siyasi ve dini metin, eşitlik ve özgürlük değerleri etrafında yeni bir toplum oluşturma amacı gütmekteydi. Vesikada da vurgulandığı üzere hukukun her birey üzerindeki üstünlüğü, diyalog ve beraber yaşama ortamı oluşturma amacına ulaşılması için atılan temel adımdı. Vesikadaki maddeler genel anlamda Medine’deki her bireyin şehir korumasındaki eşit sorumluluğunu da belirlemektedir. Buna ek olarak ahlaki karakterini ortaya koyan maddelerdeki paralel ifadelerin de çokluğunu görmekteyiz. Son olarak, şehirdeki çeşitli grupların isimlerinin maddelerde tek tek zikredilmiş olduğunu düşündüğümüzde Vesikanın ve dolayısıyla Hz. Peygamberin şehrin bu gruplarını legal toplumlar olarak kabul ettiğini ve onları dikkate aldığını

görebiliriz.” (Majid Khoduri, İslam’da Savaş ve Barış, Fener Yayınları, İstanbul, 1998, s. 209-210)

Medine Vesikası metni, Müslümanların, müşriklerin haklarına ve hukuklarına karşı koruyucu bir tavır aldıklarını göstermekte, onların da Medine’nin savunmasında Müslümanlarla beraber hareket etmelerini istemektedir. Müşriklere karşı böyle bir tutum ise hiçbir şekilde şaşırtıcı değildir; çünkü Kuran’a göre Müslümanlar anlaşma halinde oldukları müşrikleri, kendi canları pahasına korumakla yükümlüdürler. (Bu konu ilerleyen satırlarda anlatılacaktır.)

Sonuç olarak söz konusu Vesika’nın birlik ve beraberliğin, şefkat ve sevginin, dostluk ve barışın çekirdeklerini içerisinde barındıran çok önemli bir tarihi belge olarak kabul edildiği bir gerçektir ve özelde Müslümanlarla Museviler arasında genelde de tüm gayrimüslimlerle diyalog yapmada örnek teşkil etmektedir. Peygamberimiz (sav)’in o dönemdeki bu sevgi ve barışçıl anlayışı Kuran’a uygun olandır, ancak bunu yaşayabilen bir Müslüman toplum görmek şu anda zordur. Bu durum, tarihin en demokratik ilk anayasasının Efendimiz (sav) tarafından yazılıp uygulandığının en önemli delillerindendir.

Dolayısıyla kitabın bundan sonraki bölümlerini, bu bilgiler doğrultusunda değerlendirmek gerekmektedir. Müşrikleri korumayı emreden, Kitap Ehli’nin (Musevi ve Hristiyanlar) Müslümanlar için özel bir yeri olduğunu belirten Kuran-ı Kerim’in öğütleri ve Kuran’a göre daima barış ve demokrasiyi hedeflemiş olan Hz. Muhammed (sav)’in uygulamaları günümüz hurafecilerinkinden tamamen farklıdır. Onlar –başarmaları mümkün olmadığı halde- Kuran’dan sürekli savaşa delil bulmaya çalışırken, Kuran daima barışı öğütlemektedir. Dolayısıyla konuyla ilgili savaş ayetleri açıklanırken, bu önemli gerçeğin mutlaka akılda tutulması gerekmektedir.

*Hiz. Muhammed (sav)'in Hristiyanlara
Tanıdığı İmtiyazlara Dair Berat*
(Aziz Ketrin Manastırı Rahiplerine Mektup)

Bu mektup Muhammed İbn Abdullah'tan, yakında ve uzaktaki Hristiyanlara, onlarla birlikte olduğumuza dair sözümdür.

Gerçekten de ben, kullarım, yardımcılarım ve tabilerimle birlikte onları savunuruz; Hristiyanlar benim tebaamdır; Allah'ın izniyle onları rahatsız eden hertürlü şeyden onları koruruz.

Onlara herhangi bir baskı yapılmayacaktır.

Ne hakimleri görevlerinden, ne rahipleri manastırlarından edilecektir.

Kimse kiliselerini yıkamayacak, hasar veremeyecek veya oralar-dan Müslüman evlerine herhangi bir eşya taşınmayacaktır.

[Kiliselerden]Herhangi bir şey alan olacak olursa, Allah'ın anlaş-masını bozmuş olacak ve Peygamberimize itaatsizlik yapmış ola-caktır. Onlar gerçekten benim müttefiğimdir ve düşmanlarına karşı benim sağlam fermanımın güvencesi altındadırlar.

Kimse onları başka bir yere gitmeye veya savaşa girmeye zorla-yamaz.

Ne var ki Müslümanlar onlar için [onları korumak adına] sava-şırlar.

Eğer Hristiyan bir hanım bir Müslüman ile evlenecek olursa, bu evlilik hanımın onayı olmaksızın gerçekleşemez. Bu hanım kilise-sine gitme konusunda engellenemez.

Kiliselerine saygı gösterilecektir. Hristiyanlar kiliselerini tamir etmekten men edilemeyecekleri gibi kutsiyetleri zedelenmeyecek-tir.

Müslüman halktan kimse Dünyanın Son Günü'ne kadar bu anlaş-maya itaatsizlik yapmayacaktır.

Müslümanlar, Hristiyanlara verilen bu imtiyaz beratını bulundukları tüm topraklarda şerefleştirmiş ve büyük bir titizlikle uygulamıştır.

Savaş ile İlgili Ayetler ve Açıklamaları

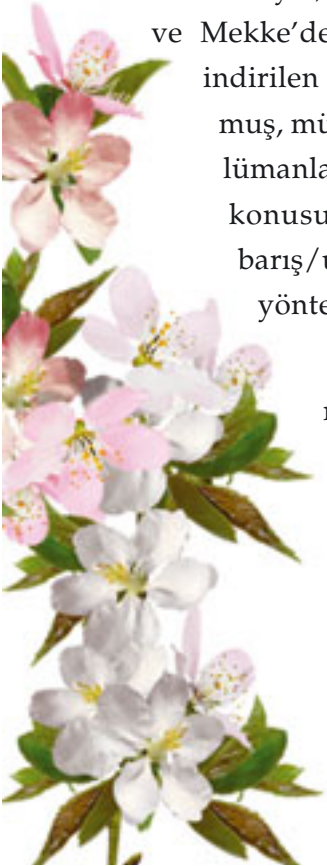
Kuran'da savaşın tarifini bu şekilde gördükten sonra, bir kısım radikaller tarafından istismar edilen ve bir kısım İslam karşıtları tarafından da İslam'a yönelik eleştiri maksatlı kullanılan savaş ayetlerini inceleyelim:

Bakara Suresi 191. Ayetin İncelenmesi

Onları, bulduğunuz yerde öldürün ve sizi çıkardıkları yerden siz de onları çıkarın. Fitne, öldürmekten beterdir. Onlar, size karşı savaşıncaya kadar siz, Mescid-i Haram yanında onlarla savaşmayın. Sizinle savaşılırsa siz de onlarla savaşın. Kafirlerin cezası işte böyledir. (Bakara Suresi, 191)

Bu ayet, Müslümanların ağır baskı ve şiddete maruz bırakılması ve Mekke'den çıkarılıp Medine'ye hicrete zorlanmasının ardından indirilen bir ayettir. Yukarıda detaylı tarif ettiğimiz şartlar oluşmuş, müşriklerin ağır zulmü ve doğrudan saldırılarına karşı Müslümanlar kendilerini savunma emri almışlardır. Zulüm yapma konusunda sakinleşmeyen, güzel sözden anlamayan ve barış/uzlaşma çağrılarına kulak asmayan bu topluluğa, onların yöntemi ile karşı koyma durumu söz konusu olmuştur.

Fakat ayette, Kuran'daki savaş hukukuna dair hatırlatma da tekrar yer almaktadır: **"Onlar, size karşı savaşıncaya kadar siz, Mescid-i Haram yanında onlarla savaşmayın. Sizinle savaşılırsa siz de onlarla savaşın."** Görüldüğü gibi savaşmanın tek şartı, karşı tarafın bir saldırıda bulunmasıdır. Onlar savaşmadıkça veya herhangi bir saldırıda bulunmadıkça, müşriklerle savaşmak kesin olarak helal değildir.

Söz konusu ayeti kendilerince saptıran radikallerin de, İslam karşıtlarının da ayetteki bu önemli hükmü görmezden gelmesi elbette son derece kuşkuludur. Ayet açıkça, Müslümanlara sadece kendilerini savunma özgürlüğü vermektedir. Dolayısıyla savaş ve saldırı bu ayetin hükmü değildir.

Ayetteki bir başka önemli husus ise şöyle bildirilmiştir: **“Fitne, öldürmekten beterdir.”** Toplumları galeyana getirmek, nefreti körüklemek, dedikodu yayarak nefret, anarşi ve terörü yaygınlaştırmak ve düşman kitleleri oluşturmak fitne çıkarmaktır ve ayetin ifadesine göre böyle bir fitneyi çıkarmak adam öldürmekten dahi beterdir. İşte Müslümanlara saldıranlar, hem fiili hem psikolojik hem de sinsi anlamda bu fitneyi oluşturmakta olan topluluklardır. Verdikleri zarar büyüktür. Saldırganlıkları baş gösterdiğinde de Müslümanlar doğal olarak kendilerini savunmaktadırlar.

Şu anda bir kısım bağnazların kulaktan dolma bilgiler veya hurafelere kanarak kişileri, toplumları, dinleri veya ülkeleri fitneci ilan etmeleri ve bu sapkınlıklarına söz konusu Kuran ayetini delil göstermeye çalışmaları ise büyük bir hatadır. Fitne, Müslümanlar arasında bölücülük yapmak, onları türlü sıkıntılara sokarak zarara ve günaha sürüklemek, ardından da toplu isyanların alt yapısını oluşturmak, Müslümanlara karşı fiili ve sözlü saldırılarda bulunmak gibi bozgunculuğa yol açacak fiiller içermektedir. Dolayısıyla bir kişinin fitne ile suçlanabilmesi için tarifini yaptığımız bu uygulamaların bir veya birçoğunu yerine getirmesi gerekmektedir. Şu anda “fitneci” damgasını vurarak bir mezhebin diğerini veya özellikle Musevileri veya İsrail’i suçlamaya çalışanlar bu ayete kesin olarak muhalefet etmektedirler.

Kuran’a göre Musevileri veya İsrail’i bir bütün olarak “fitneci” ilan etmek haramdır. Her dinden veya ülkeden fitne çıkaran insanlar olabilir. Fakat Araplardan, Türklerden veya Müslümanlardan fitne çıka-

ranlar olduğu için Arapların, Türklerin veya Müslümanların tümünün fitneci ilan edilemeyeceği gibi Musevi ve İsraililerin de tümünü fitneci ilan etmek Kuran'a uygun değildir. Kuran'a göre bir Müslüman, bir Musevi'nin evinde yemek yiyebilmekte, ona konuk ve dost olmakta, hatta onunla evlenebilmektedir (Bu konu İslam'ın Ehl-i Kitaba Bakışı bölümünde detaylı izah edilmektedir). Durum böyleyken bir Müslümanın bir Museviyi koşulsuz şartsız "fitneci" olarak ilan edebilmesi mümkün değildir. Bu iddiayla ortaya çıkanlar, başta da belirttiğimiz gibi Kuran'ı hiç bilmeyen, fitne konusunda Museviler ile ilgili sayısız uydurma hadisin etkisi ile yetişmiş olan cehalet içindeki insanlardır. Söz konusu hadislere ve Kuran'a göre Kitap Ehlinin konumuna sonraki bölümlerde detaylı değinilecektir.

Nisa Suresi 89, 90, 91. Ayetlerin İncelenmesi

Onlar, kendilerinin inkâra sapmaları gibi sizin de inkâra sapmanızı istediler. Böylelikle bir olacaktınız. Öyleyse Allah yolunda hicret edinceye kadar onlardan veliler (dostlar) edinmeyin. Şayet yine yüz çevirirlerse, artık onları tutun ve her nerede ele geçirseniz öldürün. Onlardan ne bir veli (dost) edinin, ne de bir yardımcı. (Nisa Suresi, 89)

Ancak sizinle aralarında anlaşma bulunan bir kavime sığınanlar ya da hem sizinle, hem kendi kavimleriyle savaşmak (istemeyip bun)dan göğüslerini sıkıntı basıp size gelenler (dokunulmazdır.) Allah dileseydi, onları üstünüze saldırtır, böylece sizinle çarpışırlardı. Eğer sizden uzak durur (geri çekilir), sizinle savaşmaz ve barış (şartların)ı size bırakırlarsa, artık Allah, sizin için onların aleyhinde bir yol kılmamıştır. (Nisa Suresi, 90)

Diğerlerini de sizden ve kendi kavimlerinden güvende olmayı istiyor bulacaksınız. (Ama) Fitneye her geri çağrılışlarında içine başaşağı dalarlar. Şayet sizden uzak durmaz, barış (şartların)ı

size bırakmaz ve ellerini çekmezlerse, artık onları her nerede bulursanız tutun ve onları öldürün. İşte size, onların aleyhinde apaçık olan ‘destekleyici bir delil’ kıldık. (Nisa Suresi, 91)

Söz konusu ayetlerde münafıklardan bahsedilmektedir. Münafık, kendisinin Müslüman olduğunu söyleyen, Müslümanlar arasında yaşayan ve onlardanmış gibi görünen, fakat gerçekte Allah’a ve İslam’a karşı düşmanlık besleyerek Müslümanları arkadan vurmaya çalışan kişidir. Allah münafık olarak ölümle buluşanların cehennemini en alt tabakasında olacaklarını bildirmekte ve onları aşağılamaktadır. Anlaşılabileceği gibi münafık, ikiyüzlü ve kahpece tavrı nedeniyle ne inkarcılara ne de müşriklere benzemeyen, oldukça tehlikeli ve aşağılık bir insan modelidir.

Müslümanları yarı yolda bırakan ve Müslümanların da kendileri gibi inkara sapmalarını arzu ederek bu yönde çalışan münafıkları dost edinmek Nisa Suresinin 89. ayetinde yasaklanmıştır. Onlarla savaşmanın meşrulaştığı durum, yani **“şayet yeniden yüz çevirirlerse”** ifadesinden anladığımız, söz konusu münafıkların artık Müslümanlara karşı fiili saldırı halinde olmalarıdır. Bunu hemen sonraki ayetten de anlamak mümkündür. 90. Ayette, **“Eğer sizden uzak durur (geri çekilir), sizinle savaşmaz ve barış (şartlarını) size bırakırlarsa”** ifadesinden de anlaşılabileceği gibi saldırıda bulunmayan bir topluluğun aleyhinde bir yol yoktur. Açıktır ki, öldürme izni verilmiş olan topluluk Müslümanlara savaş açmış olan bir topluluktur. Yine burada Müslümanlara, saldırı karşısında kendilerini savunma hakkı verildiği açıkça anlaşılmaktadır.

Bunun yanı sıra, Nisa Suresi 90. ayet, Kuran’ın adil, affedici ve şefkatli ve daima barışı koruyan üslubunun bir başka göstergesidir. O vakte kadar Müslümanları sinsice arkadan vurmuş, hainlik yapmış olmalarına rağmen münafıkların bir kısmı; **“Ancak sizinle aralarında antlaşma bulunan bir kavime sığınanlar ya da hem sizinle, hem**

kendi kavimleriyle savaşmak (istemeyip bun)dan göğüslerini sıkıntı basıp size gelenler (dokunulmazdır.)” hükmü gereği Müslümanlara karşı barışçıl tavır takındığı için ayetin hükmüne göre dokunulmazdırlar. Aynı ayette Allah, “Eğer sizden uzak durur (geri çekilir), sizinle savaşmaz ve barış (şartların)ı size bırakırlarsa, artık Allah, sizin için onların aleyhinde bir yol kılmamıştır.” diye belirterek onların dokunulmazlıklarını tekrar hatırlatmaktadır. Bu ise adaletin ta kendisidir.

Nitekim 91. ayette de yine aynı şartlara göre tarif edilmiş bir durum vardır. Söz konusu ortamda, savaş istemediğini söyleyerek pişman olan münafıkların bir kısmı tekrar fitnenin içine dalmışlar ve yeniden Müslümanlara karşı saldırı eylemlerinde bulunmaya başlamışlardır. İşte bu durumda yeniden Kuran’daki savaşın hükmü hatırlatılmakta ve saldırıda bulunmadıkları sürece onlara dokunulmaması, ancak saldırıda bulunurlarsa karşı savunmada bulunulabileceği anlatılmaktadır.

Yine burada, ayette belirtilen durumun, Uhud savaşı sırasında gerçekleşen özel bir olay olduğu ve savaş alanında döneklik yapan münafıklarla ilgili olduğunu da hatırlatmak gerekmektedir.

Tevbe Suresi 5. Ayetin İncelenmesi

Haram aylar (süre tanınmış dört ay) sıyrılıp-bitince (çıkınca) müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün, onları tutuklayın, kuşatın ve onların bütün geçit yerlerini kesip-tutun. Eğer tevbe edip namaz kılarılsa ve zekatı verirlerse yollarını açiverin. Gerçekten Allah, bağışlayandır, esirgeyendir. (Tevbe Suresi, 5)

Söz konusu ayette gerçekleşen şartları anlayabilmek için Tevbe Suresi’ni 1. ayetten başlayarak okumak gerekir. Bu şekilde okundığında, karşı saldırıyı hak eden müşriklerin “bütün müşrikler” değil,

Müslümanlara o vahşi saldırıları yapan ve ardından haram aylarda savaşmamak için **kendileriyle anlaşma yapılan müşrikler** olduğunu anlarız. Buradaki müşrikler, **“Müslümanlarla adil bir anlaşma yapmış olmalarına ve Müslümanların haram aylar boyunca bir savaş durumuna girmeyeceklerini çok iyi bilmelerine rağmen”** Müslümanları gafil avlamaya ve sinsice yaklaşmaya çalışmış, haram aylarda vahşi saldırılarına devam etmiş ve Müslümanların canına kastetmiş olan müşriklerdir.

İşte bu şartlar söz konusuyken Müslümanlara bu ayet ile vahşice saldıranlara karşı kendilerini savunma hakkı verilmiştir. Ayette görüldüğü gibi, müşriklerin saldırıları haram aylarda gerçekleşmesine rağmen Müslümanlar Allah'ın hükmü gereği haram aylar sırasında karşı koymamakta, bu dönem boyunca sabretmekte ve haram aylar bittikten sonra savunmaya başlamaktadırlar. Ayette yine, savunmada izlenmesi gereken yöntemin tarif edildiğini görürüz: Tutuklama, kuşatma ve bütün geçit yerlerinin tutulması.

Uluslararası hukuka dayalı savaşlarda mutlaka öncelikli şart kuşatma ve tutuklamadır. Kuşatma için geçit yerleri tutulur ve böylelikle karşı tarafın ilerlemesi engellenmiş olur. Dolayısıyla bu ayette, şu anda uluslararası hukukta izlenen ve haklı görülen yöntem tarif edilmiştir. Aradaki tek fark, burada **saldırıyı Müslümanların yapmaması, onların sadece ve sadece kendilerine saldıranları durdurmaya çalışmalarıdır.**

Yine aynı ayete göre, saldırısından vazgeçen ve tevbe edenlere karşı herhangi bir savaş durumu söz konusu olmamaktadır. Onlar özgür bırakılmaktadırlar.

Söz konusu ayetten hemen sonraki ayete baktığımızda ise Kuran'ın gerçek sevgi ve koruyuculuk ruhunu anlatan önemli bir açıklama ile karşılaşırız. İşte bu ayet, İslam karşıtlarının bu konuda Müslümanlara yönelik tüm iddialarını ortadan kaldıran bir ayettir. Ayet şöyledir:

Eğer müşriklerden biri, senden ‘eman isterse’, ona eman ver; öyle ki Allah’ın sözünü dinlemiş olsun, sonra onu ‘güvenlik içinde olacağı yere ulaştır.’ Bu, onların elbette bilmeyen bir topluluk olmaları nedeniyledir. (Tevbe Suresi, 6)

Bu ayet ile Müslümanlara, kendilerine sığınmış olan ve kendilerinden yardım isteyen bir müşrike “kendi canlarını tehlikeye atarak” yardım etmeleri öğütlenmektedir. Öyle ki ayete göre söz konusu Müslüman, müşrikleri koruyabilmek için KENDİSİNİ SİPER ETMEKTEDİR. Bir başka deyişle bir Müslüman, Allah’ı inkar eden bir kişinin canını koruyabilmek için kendi canını riske atarak, onu güvenlik içinde olacağı yere ulaştırmakla yükümlüdür.

Bu, Kuran’ın hükmüdür. Kuran’ın hükmüne göre bir insan Allah’a inanmıyor diye “öldürülmemekte”, tam tersine Müslümanların canı pahasına da olsa korunmaktadır. Dolayısıyla savaş gerekçesi, karşı tarafın Allah’a inanıp inanmamasıyla veya başka dinden olup olmamasıyla ilgili değildir. Savaşın gerekçesi, karşı tarafın saldırı ve işkencede bulunması, cana kastetmesidir.

Ayetin işaret ettiği başka bir gerçek ise, saldırıda bulunmadıkları, azgınlık ve taşkınlık yapmadıkları sürece; din, dil, millet, inanç ayrımı yapılmaksızın tüm insanların Müslümanlar tarafından korumaya alınmaları gerektiğidir. Bir Müslüman, Müslümanı koruduğu gibi, Kitap Ehli’ni de, hatta ateisti, komünisti de korumakla yükümlüdür. Bu,

Müslüman olmanın gereğidir. Bu,

Kuran’daki Müslüman tarıfıdır. Bir insan “Müslümanım” diyorsa, koruyucu olmak zorundadır.

Tevbe Suresi 13. Ayetin İncelenmesi

Andlarını bozan, elçiyi sürmeye yeltenen ve sizinle (savaşı) ilk defa başlatan topluluğa karşı savaşmayacak mısınız? Yoksa onlardan korkuyor musunuz? İnaniyorsanız asıl çekinmeniz gereken ALLAH'tır. (Tevbe Suresi, 13)

Bu ayet, Kuran'da savaşın hükmünü gösteren ayetlerden bir diğ-
ridir. Müslümanlarla anlaşma yapmış olan, yani anlaşmaları gereği
barış içinde yaşayan bir müşrik topluluk anlaşmasını bozup bozgun-
culuk ve saldırganlığa başladığında; Peygamberimiz (sav)'i kendi
yaşadığı beldeden başka bir yere sürgün etmeye kalkıştıklarında ve
ayetin açık ifadesiyle savaşı İLK OLARAK BAŞLATAN OLDUKLA-
RINDA, Müslümanların onlara karşı savaşma hakkı oluşmaktadır.

Maide Suresi 33. Ayetin İncelenmesi

**Allah'a ve Resûlü'ne karşı savaş açanların ve yeryüzünde boz-
gunculuğa çalışanların cezası, ancak öldürülmeleri, asılmaları ya
da elleriyle ayaklarının çaprazca kesilmesi veya (bulundukları)
yerden sürülmeleridir. Bu, dünyadaki aşağılanmalarıdır, ahirette
onlar için büyük bir azap vardır. (Maide Suresi, 33)**

Bütün savaş ile ilgili ayetlerde özellikle belirttiğimiz konu bu ayet-
te de dikkat çekmektedir. Burada, karşı savaş verilmesi gereken toplu-
luğun nitelikleri çok detaylı olarak açıklanmıştır: Allah'a ve elçisine
doğrudan savaş açmaları ve yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaları.
Görülebileceği gibi bu kişiler, sadece Müslümanlara fiili saldırıda
bulunmaya kalkmıyor, aynı zamanda tüm yeryüzünde de fitne çıkarı-
yorlar. Yani ayette, tüm dünya için sorun olan, herkesin bozguncu ola-
rak gördüğü sapkın ve savaşçı bir topluluktan bahsedilmektedir.

Fiili olarak Müslümanlara savaş açmış bir topluluğa karşı koyarken -tüm savaşlarda olduğu gibi- mecbur kalındığı takdirde öldürme olabileceği gibi, onların bulundukları yerden sürgün edilmeleri de yapılabilecek uygulamalar arasındadır. Bir başka deyişle Kuran ayetlerine göre Müslümanlara normalde haram kılınmış olan -cana kıyma ve sürgün etme- gibi fiillere sadece böyle bir savaş durumunda geçerli olmak kaydıyla izin verilmiştir.

Enfal Suresi 57. Ayetin İncelenmesi

Bundan dolayı, savaşta onları yakalarsan, öyle darmadağın et ki, onlarla arkalarından gelecek olanlar(ı caydır). Umulur ki ibret alırlar. (Enfal Suresi, 57)

Bu ayeti de yine yukarıda detaylı anlattığımız ve delillerini verdiğimiz mantık ışığında değerlendirmek gerekmektedir. Peygamberimiz (sav)’e bir kısım ayetlerin indiği Medine döneminin, çok yoğun bir savaş ortamı olduğu unutulmamalıdır. Bu ortam, sadece ve sadece **“Onlar, yalnızca; “Rabbimiz Allah’tır” demelerinden dolayı, haksız yere yurtlarından sürgün edilip çıkarıldılar...”** (Hac Suresi, 40) ayetinde belirtildiği şekilde Müslümanlara yapılan haksız zulüm neticesinde meydana gelen savaşlardır. Dahası yine hatırlanacağı gibi Müslümanlar, **“Eğer sizden uzak durur (geri çekilir), sizinle savaşmaz ve barış (şartların)ı size bırakırlarsa, artık Allah, sizin için onların aleyhinde bir yol kılmamıştır.”** ayeti gereği, karşı taraf savaşa son verdiğinde, savaşı durdurmak ve onlara karşı aleyhte bir harekette bulunmamakla yükümlüdürler.

Enfal Suresi 57. ayetten birkaç ayet öncesine bakacak olursak yeniden, o dönemde, Müslümanlarla anlaşma yapmış olan bir topluluktan bahsedildiğini anlarız. Savunmaya izin veren hemen her Kuran ayetinde özellikle belirtildiği gibi bu topluluğun da **“anlaşmalarını bozan”**

ve dolayısıyla hemen arkasından saldırıya geçen bir topluluk olduğu belirtilmektedir.

Üst üste saldırılarda bulunan, hiçbir sözü dinlemeyen ve sürekli olarak yapılan barış anlaşmalarına muhalefet ederek fitne çıkaran bu topluluğa karşı ise caydırıcı bir güç gösterilmesi önemlidir. Çünkü bu durumda, fitneyi alışkanlık haline getirmiş olan söz konusu topluluklar artık buna güç bulamayacak ve onların peşinden fitne çıkarmaya veya saldırıya hazırlanan başka müşrik grupları da cesaret gösteremeyeceklerdir. Bu, her yapılan anlaşmaya muhalefet ederek savaş başlatan söz konusu topluluğa karşı gerekli, önemli ve sonraki savaşları önleyici bir tedbirdir.

Dünyanın hemen her ülkesinin anayasasında ve uluslararası hukukta tüm cezaların “caydırıcı” olmasına önem verilir. Amaç, suçun aynı kişi veya başka kişiler tarafından işlenmesinin önüne geçmektir. Uluslararası hukukta bu önlemleri son derece yerinde ve hukuk devletleri için gerekli bulanların, konu İslam olduğunda bunu aleyhte değerlendirmeye yeltenmeleri sağduyuya ve hakkaniyete uymamakta, adaletli olmamaktadır.

Muhammed Suresi 4. Ayetin İncelenmesi

Öyleyse, inkar edenlerle savaş sırasında karşı karşıya geldiğiniz zaman, hemen boyunlarını vurun; sonunda onları ‘iyice bozguna uğratıp zafer kazanınca da’ artık (esirler için) bağı sımsıkı tutun. Bundan sonra ya bir lütuf olarak (onları bırakın) veya bir fidye (karşılığı salıverin). Öyle ki savaş ağırlıklarını bıraksın (sona ersin). İşte böyle; eğer Allah dilemiş olsaydı, elbette onlardan intikam alırdı. Ancak (savaş,) sizleri birbirinizle denemesi içindir. Allah yolunda öldürülenlerin ise; kesin olarak (Allah,) amel-lerini giderip-boşa çıkarmaz. (Muhammed Suresi, 4)

Diğer ayetlerde olduğu gibi bu ayette de dikkat çeken, bir savaş ortamının varlığıdır. Anlaşma bozulmuş, müşrikler saldırıya geçmiş ve bu saldırıya cevap vermek dışında bir çözüm kalmamıştır. Bu ayette tarif edilen uluslararası savaş hukukudur. Üstelik uluslararası savaş hukukunda uygulanmayan bir uygulama burada yer almakta ve savaşın bitiminin hemen sonrasında esirler serbest bırakılmaktadır. Oysa Afganistan müdahalesi bitmesine rağmen Guantanamo'da savaş esirleri halen tutuklu olarak bulundurulmakta ve BM, NATO gibi paktlar bu durumu makul görmektedirler. İşte bu hukuksuzluğu, Kuran makul görmez. İslam'a göre, savaşın hükmen sona ermesi için esirlerin mutlaka serbest bırakılması gerekir.

Savaş konusu ile ilgili ayetlerin o anki durum ve şartlara göre tarif edilmiş savunma savaşları olduğu, yalnızca saldırıyı başlatan saldırgan, fitneci, bozguncu müşriklere ve münafıklara karşı yapıldığı aslında açıktır. Bu ayetlerin, anlamları değiştirilerek, radikallerin nefret ve öfke politikaları için kullanılmalarının en büyük sebebi, yüzlerce sahte hadisın İslam'a dahil edilmesi ve bir kısım tefsircilerin yanlış bakış açılarıdır. Oysa Kuran, İslam'a sonradan eklenmiş olan sahte hadislerden ve hurafelerden arınarak, tertemiz ve aydınlık bir zihinle okunmalıdır. Dönemin savaş ortamıyla değerlendirildiğinde, ayetlerin anlamları son derece açıktır.

İslam'da Savaş için Gerekçe Yoktur

İslam'ın savaş ile yayıldığı ve savaşçı bir din olduğunu iddia edenler (İslam dinini tenzih ederiz), temelde böyle bir görüşün, İslam'ın öğretileri ile tamamen zıt olduğunu anlamalıdır. İslam hakkında bilinen tüm yanlışlar Kuran'ın vahyinden ve Peygamber Efendimizden sonra üretilen uydurma hadislerden, hurafelerden ve bazı sözde alimlerin yorum ve açıklamalarından kaynak bulmaktadır. Bazı radikal gruplar bu uydurma hadislerden yola çıkarak İslam dinini kendilerince yorumlamış, savaşı meşru gösterecek şekilde açıklamalar

yapmışlardır. İslam olmayan hatta kendileri gibi düşünmeyen Müslümanlara yönelik saldırıları da buna göre gerekçelendirmişlerdir.

Önceki bölümlerde de detaylı açıkladığımız gibi Kuran'da karşı tarafa saldırıda bulunmak için bir gerekçe yoktur. Kuran, demokrasi ve özgürlüklerin en mükemmel tarifini yapar. Demokrasinin ve özgürlüklerin bulunduğu bir ortamda ise, karşı tarafı düşman ilan etmek veya onu susturmaya çalışmak söz konusu değildir. Çünkü böyle bir ortam herkese saygı duyulan ve herkesin rahatlıkla konuştuğu özgür bir ortamdır. İslam şeriatı asıl bu ortamı tarif eder. Dolayısıyla,

İslam hukukuna göre savaş ancak saldırıya karşı kendini savunma şeklindedir ve savaş bittiğinde alınan esirler serbest bırakılır. Bu, uluslararası savaş hukukunda dahi olmayan bir uygulamadır. Buna rağmen Afganistan müdahalesi bitmesine rağmen Guantanamo'da savaş esirleri halen tutuklu olarak bulundurulmakta ve BM, NATO gibi paktlar da bu garip durumu makul görmektedirler.

Kuran'da savaşın gerekçesi yoktur. Ancak hurafecilerin kendi uydurdıkları şeriata göre savaşmak, saldırmak, öldürmek için sayısız gerekçe vardır. Bu gerçeği Kuran ayetleri ile izah edelim:

İslam'ı Zorla Kabul Ettirmek İçin Savaş Açılamaz

Savaş, zor, dayatma veya baskı yoluyla bir insana İslam'ı kabul ettirme yöntemini uygulayanlar Kuran'a ihanet etmiş olurlar. Kuran'daki en açık hükümlerden biri "dinde asla zorlamanın olmadığıdır":

Dinde zorlama (ve baskı) yoktur... (Bakara Suresi, 256)

Bu açık ayet Kuran'ın hükmüdür. Hiçbir Müslüman bu hükmün dışına çıkarak bir başkasına dindar olması için baskı uygulayamaz. Bu Kuran'da yasaklanmıştır.

Peygamberimiz (sav) yalnızca bir öğütçüdür. Tebliğ yapmakla ve son gelen hak din İslam'ı topluluklara tanıtmakla yükümlüdür. O dönemde, İslam dinini Peygamberimiz (sav)'in ve diğer Müslümanların ağzından dinleyenlerin kimi iman etmiş, kimi ise etmemiştir. Kuran'ın açık hükmü gereği, Peygamberimiz (sav) de, beraberindeki Müslümanlar da kesin olarak baskı yoluna gitmemişlerdir.

Kuran'da Peygamberimiz (sav)'e, **"Sen, yalnızca bir öğüt verici-bir hatırlatıcısın. ONLARA 'ZOR VE BASKI' KULLANACAK DEĞİLSİN"** (Gaşiye Suresi, 21-22) hatırlatması yapılmış ve baskı kesin olarak yasaklanmıştır. Kuran'a göre tüm diğer Müslümanlar da İslam ahlakını tanıtmakla görevlidirler. Ama hiç kimseye "sen Müslüman olacaksın", "dindar olacaksın" veya "ibadetleri uygulayacaksın" gibi bir baskı yapamazlar. Kuran'ın amacı dünyaya sevgi ve huzur getirmektir. Dolayısıyla böyle bir baskı ortamının Kuran'a uygun olmayacağı açıktır.

Kuran'da baskının açıkça yasaklandığı diğer bazı ayetler şöyledir:

Ve de ki: "Hak Rabbinizdendir; ARTIK DİLEYEN İMAN ETSİN, DİLEYEN İNKAR ETSİN..." (Kehf Suresi, 29)

Eğer Rabbin dileseydi, yeryüzündekilerin tümü, topluca iman ederdi. Öyleyse, ONLAR MÜ'MİN OLUNCAYA KADAR İNSANLARI SEN Mİ ZORLAYACAKSIN? (Yunus Suresi, 99)

Biz onların neler söylediklerini daha iyi biliriz. SEN ONLARIN ÜZERİNDE BİR ZORBA DEĞİLSİN; şu halde, Benim kesin tehdidimden korkanlara Kur'an ile öğüt ver. (Kaf Suresi, 45)

Artık sen, öğüt verip-hatırlat. Sen, yalnızca bir öğüt verici-bir hatırlatıcısın. ONLARA 'ZOR VE BASKI' KULLANACAK DEĞİLSİN. (Gaşiye Suresi, 21-22)

De ki: "Ey kafirler." "Ben sizin taptıklarınıza tapmam." "Benim taptığıma siz tapacak değilsiniz." "Ben de sizin taptıklarınıza tapacak değilim." "Siz de benim taptığıma tapacak değilsiniz." "SİZİN DİNİNİZ SİZE BENİM DİNİM BANA." (Kafirun Suresi, 1-6)

Zor ve baskı Kuran'da yasaklandığına göre, savaş, saldırı, düşmanlık ve öfke için bir gerekçe kalmamaktadır. Eğer baskı ile dinin kabul ettirilmesi haram ise, Müslümanlar müşrik toplulukları neye zorlayacaklardır? Dolayısıyla **Kuran'daki İslam'a göre, İslam'ı kabul ettirmek asla ve asla savaş gerekçesi olamaz.**

İdeolojik veya Etnik Üstünlük Sağlamak İçin Savaş Başlatılamaz

İslam'da her ideolojiye, her millete, her etnik gruba, her düşünceye, her dine saygı vardır. İslam, tüm fikirlerin dinlendiği, fikir ve ifade özgürlüğünün alabildiğine yaşandığı bir dindir. **Böylesine örnek bir demokrasi anlayışının ve hürriyetin olduğu dinde, fikir çatışması veya etnik çatışma nedeniyle savaş olması elbette mümkün değildir.**

Müslüman Bir Liderin Getireceği İslami Kuralları Yaygınlaştırmak Amacıyla Savaş Yapılamaz

Daha önce detaylı açıkladığımız gibi, Kuran'a göre Müslüman bir lider, liderlik yaptığı topluluk içinde bulunan Hristiyanlar, Museviler, ateistler, komünistler, agnostikler, Budistler ve bunun gibi tüm diğer fikir ve ideolojileri birlikte kucaklayan bir lider olmalıdır. Tam anlamıyla fikir özgürlüğünü benimsemelidir. İnsanlara tam hürriyet vermelidir.

Özgürlüklerin olmadığı bir ortamda kavgalar, kargaşalar, hakaretler ve ikiyüzlü insanlar ortaya çıkar. Müslüman bir lider bunların tümünü engellemeli ve Kuran'ın gereğini yapmalıdır. İman eden her insan, **"Ey iman edenler, kendiniz, anne-babanız ve yakınlarınız aleyhine bile olsa, Allah için şahidler olarak adaleti ayakta tutun."** (Nisa Suresi, 135) ayeti gereği kişi, inanç, köken ayırt etmeksizin adaleti ayakta tutmakla yükümlüdür. Kendi aleyhine olsa bile.

“Düşman” Görülen Kişilerin Ortadan Kaldırılması İçin Savaş Açılmaz

İslam’da nasıl “düşman” olabilir ki? İslam dini, temelinde bütün insanların eşit ve kardeş olması gerektiğini savunan bir dindir. İslam dinine göre rengi, dili, dini, ırkı, vatani ve sosyal durumu ne olursa olsun insan, öncelikle sırf ruh sahibi bir varlık olduğu için saygıya layıktır. Tüm hak dinlerin bildirdiği şekilde insanlar, Hz. Adem (as)’ın çocukları olarak kardeşirler. Bu kardeşlik ilkesi, dindar olmanın gereklerindendir. İslam, ırk üstünlüğü fikrine dayanan, kendilerince insanları “gelişmiş” ve “ilkel” diye ikiye ayıran tüm faşizan ideoloji ve fikirlerle, materyalist ve Darwinist düşüncelere karşıdır. Dolayısıyla bu sapkın ideolojilerin beraberinde getirdiği çatışma, mücadele ve savaş kavramları da İslam’da yoktur, tam tersine İslam bunlara karşı ilmi ve akli bir mücadele içindedir.

Her insanın saygıya layık olduğuna dair İslam’daki kural, insanlar arası her türlü ilişkinin de temelini oluşturur. Yanlış eylemlerde bulunan bir kişi bile İslam’a göre daima potansiyel iyiliğe yönelecek bir insandır. Dolayısıyla gerçek bir Müslümanın düşman edinmesi imkansızdır. Her Müslüman, bir başkasına şefkatle davranmak ve güzel ahlakı anlatmakla yükümlüdür, düşman edinip onu harcamakla değil. Kuran ayetlerinde, insana hitap edilirken üstünlük konusunda herhangi bir ayrıma gidilmeden, “Ademoğulları” deyiminin kullanılması, bu konuda bütün insanların eşit olarak yaratıldıklarını gösterir:

Andolsun, Biz Ademoğlunu yücelttik; onları karada ve denizde (çeşitli araçlarla) taşıdık, temiz, güzel şeylerden rızıklandırdık ve yarattıklarımızın bir çoğundan üstün kıldık. (İsra Suresi, 70)

Buradaki birkaç maddede özetlediğimiz gibi hiçbir gerekçe olmadığı halde İslam’ın bir savaş dini gibi lanse edilmesi yalnızca hurafecilerin uygulamalarından kaynaklanır. Bir kısım kişiler, İslam ile ilgili gerçekleri bilmediklerinde ve sadece radikallerin uygulamalarına şahit

olduklarında İslam hakkında çoğunlukla yanırlılar. Radikal zihniyetteki kişilerin Kuran dışında başka hükümleri uyguladıklarının ve gerçekte İslam dışında başka bir din benimsediklerinin farkında değildirler. Oysa İslam dini ve İslam şeriatı Kuran ayetleri üzerine kurulmuştur. Uydurma hadisler ve hurafelere dayanan diğer kaynakların gerçek bir Müslüman için hiçbir geçerliliği yoktur. Peki öyleyse samimi Kuran'a uyan Müslümanlar savaş isterler mi? Bu sorunun cevabı açıktır: Hayır.

Savaşı Kimler İster?

Silah sektörü, bir kısım odaklar tarafından daima canlı tutulur ve ekonomik krizden etkilenmeyen tek sektördür. Arz-talebin bitmediği, daima en yenilerin piyasaya sürüldüğü bu sektörün canlı tutulmasının yolu da tabi ki savaşlardır. Bunun için de özellikle, kendi dinini savaş dini zanneden, bu sebeple ölmeye ve öldürmeye hazır cahil bir kitle yani İslam adına ortaya çıkmış radikal gruplar provoke edilir.

Bir kısım Neoconlar ve Batı'daki diğer İslam karşıtları, vahşetin radikaller tarafından dünyaya yayıldığı konusunda haklı sayılabilirler. Ancak Usame Bin Ladin gibi bazı liderler bölümünde yanırlıyorlar. Genellikle böyle sözde liderler, İslam ve Müslümanlıkla ilgisi olmayan, fakat çeşitli istihbarat birimlerinin denetiminde hazır bulundurulmuş kişilerdir. Bir yerde karışıklık çıkması ya da savaş istendiğinde derhal devreye sokulurlar. Batı ülkelerinin barlarında, kafelerinde vakit geçirirken, bir yerlerden emrin gelmesiyle birlikte sakal bırakır, kıyafet ve üslup değiştirir, tipik bir Ortadoğulu görünümüne bürünür ve yıllarca öğrendikleri hurafeleri uygulamak üzere harekete geçerler.

Bu senaryo, dünyada pek çok defa hayata geçirildi. Usame Bin Ladin bu senaryonun aktörlerinden sadece biriydi. Peygamber Efendimiz (sav)'in ahir zamandaki en büyük müjdesi olan Hz. Mehdi (as)'ın gelişi ve Müslümanların bu konudaki samimi beklentisi kullanıldı ve bir kısım odaklar tarafından Bin Ladin adeta Hz. Mehdi (as) görünü-

münde lanse edildi. Bir çok kişi de bu yönde ikna edilmeye çalışıldı. Bin Ladin ile başlayan süreç sadece Afganistan'ı değil bütün Müslüman alemini etkiledi. Senaryonun en sonunda ise Bin Ladin'in ölmüş görüntüleri yer alacaktı. Bu, tüm planın belki de en can alıcı parçasıydı. Plana göre, Müslüman alemi Mehdilerinin ölmüş olduğunu görecekti ve tüm beklenti ve umutlarını yitirecekti. Bu, İslam aleminin güçsüzleşmesi ve daha fazla sömürülmesi için inşa edilmiş sistemli bir senaryoydu.

Radikal zihniyettekiler bu konuda tabi ki suçlular, ama onları besleyen bir kısım odakların da görmezden gelinmemesi gerekiyor. Silah sanayi bu kadar güçlü iken, savaş daima birilerinin işine yarar. Savaş için teşvik edilenler çoğunlukla radikal gruplardır, fakat savaşa kendi zalim emelleri için ihtiyaç duyanlar tüm bunları yönetenlerdir. Söz konusu “yönetenler” için, cehalet içindeki, savaşa hazır bu gruplar biçilmiş kaftandır. Savaşa kolayca yönlendirilebilecek birer piyondurlar.

Bu, elbette radikal grupların ve hurafelerin pençesine düşmüş ve mezheplere ayrılarak birbirini düşman ilan etmiş kişilerin suçunu hafifletmiyor. Fakat yine de bu önemli gerçeğin göz ardı edilmemesi gerekir. Nitekim, özellikle Müslüman ülkelerdeki protesto ve ayaklanmaları açıkça düzenleyen ve yöneten çeşitli organizasyonlar bu hedeflerini açıkça dile getirmekten çekinmemektedirler.

İşte bu durum da göz önünde bulundurulduğunda, barışın gerçekleşmesi için kişisel çıkarların değil insanlığın iyiliğinin gözetilmesi, toprak hırslarının bitmesi, düşmanlıkların ortadan kalkması ve bağnazlığın sahte zihniyetinin kesin olarak yok edilmesi gerekir. Bütün bunlar için hak dinlere, din ahlakına, dindarlara ve Kuran’a ihtiyaç vardır. Politik ya da maddi çıkarlar uğruna, toprak ya da ideoloji hırsıyla gerçekleşen çatışmalar daima büyüyüp korkunç bir hal almaya mahkumdur. Bunu ortadan kaldıracak olan ise, gerçek din anlayışının Kuran kaynak alınarak gösterildiği doğru bir eğitimidir. Böyle bir eğitim tüm yanlışları ortadan kaldırır, tüm düşmanlıkları sindirir. Zihniyet değişimi yaşayan bir insan düşmanlık veya savaş için asla gerekçe bulamayacaktır. Bunu sağlamanın tek yolu ise Kuran ahlakına göre verilecek eğitimidir.

Radikalleşmenin altında yatan önemli bir sebep: Guantanamo

2015 yılının başında CIA tarafından bir raporun kapsamlı olarak düzenlenmiş hali yayınlandı. Bu rapor tüm dünyada büyük dikkat çekti. Özellikle 11 Eylül sonrasında ABD'nin makul şüphe ile tutuklanan mahkumlara şiddetli işkence yaptığı bilinen bir gerçek olmakla beraber, bu rapor işkenceyi somutlaştırmış oldu.

Ebu Garip hapishanesi resimleri, Guantanamo'da açığa çıkan baskı yöntemleri, serbest kalanların şahitlikleri ve anlatılanlarla, zaten dünya

11 Eylül sonrası istihbarat çalışmalarının ABD’de nasıl işlediğini az çok biliyordu. Gerçi işkence ABD’de –kimi yerlerde- 11 Eylül öncesinde de süregelen bir yöntem olmakla beraber, yayınlanan raporda yeni işkence yöntemlerinin nasıl bulunduğundan bu yöntemleri uygulamak için uzmanlara ne kadar ödenek ayrıldığına kadar detayları da tüm dünya gördü. Peki yıllarca süren işkenceler ABD veya özgür dünyaya ne kazandırdı?

Rahatlıkla bu sorunun cevabının “hiçbir şey” olduğunu söyleyebiliriz. Senatör Harry Reid, işkencenin ABD’ye kötü bir isimden başka bir fayda sağlamadığını itiraf etti. Araştırmacılar da CIA’nın 6 milyon sayfalık dokümanlarını incelemelerinin ardından hayati hiç bir bilgiye erişilemediğini doğruladılar.

Şu çok bilinen bir gerçektir ki, radikal terör örgütlerine ait hayati bilgiye sahip örgüt liderleri ya da mensuplarına canlı olarak erişmek neredeyse imkansızdır. Bu tip bilgiye sahip teröristler mutlaka güvenlik güçleri, asker veya polisle çatışmaya girerek kendilerini öldürtür ya da yakalanacaklarını anladıklarında da intihar ederler. Bugüne kadar defalarca bu örneklerle karşılaşmıştır. Ancak ABD'nin ele geçirip hapsettiği kişilerin profilleri incelendiğinde çoğunun karşı koymadan tutuklandığını görürüz. Bu kişilerden elde edilen bilgilerin de çoğu işkencenin bir an önce bitmesi için hayal ürünü olarak itiraflardır.

Üstünde durmamız gereken diğer bir husus ise, ABD'nin yaşatmak için uğrunda savaştığı değerlerin mahiyeti ve işkencenin bu değerlerin içinde bir yerinin olmaması gerektiği gerçeğidir. ABD kendi halkının özgür olacağı, herhangi bir saldırı tehdidi hissetmeyeceği, barış ve huzur içinde, kendi geleneksel değerlerinin korunduğu bir ülke oluşturmak istiyor. Bu haklı talep uğrunda da trilyonlarca dolar harcıyor, gerektiğinde binlerce genç insanını savaş meydanında kaybediyor. Ne var ki buna rağmen tam bir netice elde edemiyor.

Hepimizin bildiği gibi ABD her ne kadar laik bir anayasa ile yönetilse de kendisini Hristiyan bir toplum olarak tanımlar ve Avrupa ile karşılaştırıldığında çok daha muhafazakar bir yapıya sahiptir. Peki bu muhafazakar toplumun kutsal kitabı olan İncil sevgiyi, şefkati, bağışlayıcılığı, birleştiriciliği emretmiyor mu? Hangi Hristiyan herhangi bir suç işlediği dahi şüpheli olan bir insanın vahşice işkenceye maruz kalarak hayatını kaybetmesini destekleyebilir? ABD'nin bu güzel manevi değerlerine sahip çıkmasının yolu şartlar zorlaştığında da bu değerlere sadık kalmaktır.

İşkence bir mücadele yöntemi değil, bir gaddarlık kültürüdür. 12 yıllık savaşta işkence ile toplanan veriler El Kaide, Taliban gibi terör gruplarının değil ortadan kalkmasına, zayıflamasına dahi yardımcı olmamıştır. Aksine, terör örgütleri daha da güçlenmiş, dünyanın çok daha farklı bölgelerine yayılmış ve yeni gruplar oluşturarak çok daha tehditkar bir hal almışlardır. ABD'nin savaşta çok sayıda sivilin hayatına mal olan ataklar yapması ve El Kaide'yi ortaya çıkaran sebeplerle fikri mücadele yürütmek yerine bu sebeplerden etkilenen bireyleri silahla ortadan kaldırmaya çalışması, bazı alt grupların da terör organizasyonuna dahil olarak etki alanını genişletmesine yol açmıştır.

Yıkıcı bir eylem daha da yıkıcı bir yöntemle karşılık vermek o eylemin tekrar etmesini engelleyemez. Şiddet her zaman daha fazla şiddet, kan her zaman daha fazla kana sebep olacaktır. Dolayısıyla radikal terörle mücadele ederken daha da radikal tekniklere başvurmak yalnızca bu terör gruplarının iddialarını doğrulayan ve tabanlarını güçlendiren bir mekanizmaya dönüşür. Bu şekilde asla bitmeyen savaşlara yeni kapılar açılır. Gelecek nesillerin insan haklarına saygı duyulan, insani bir ortamda yaşamaları için, ortak bir şefkat ve sevgi temeline dönmemiz gerekmektedir.

*De ki: "Hak geldi, batıl yok oldu.
Hiç şüphesiz batıl yok olucudur."
(İsra Suresi, 81)*

RADİKALİZM YANILGISI VE DOĞRULAR

Bu kitapta ele aldığımız terör kavramıyla birlikte incelenmesi gereken bir diğer konu, "radikalizm" olarak tanımlanan olgudur.

Radikalizm, herhangi bir konuda sert, kökten, ani değişimler savunmak ve bu yönde sert ve tavizsiz bir politika izlemek anlamlarına gelir. Radikaller, köklü değişiklikler peşinde olan ve bunun için sert, sivri, hatta kimi zaman saldırgan bir üslup kullanan kimseler olarak bilinir.

Her konuda olduğu gibi bu konuda da bir Müslümanın kıstası Kuran ayetleri ve Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav)'in hayatı olmasıdır. Kuran'a baktığımızda ise, "radikalizm" olarak tanımlanan üslubun, Allah'ın müminlere emrettiği üslupla hiç de uyuşmadığını görürüz. Allah Kuran'da müminleri tarif ve tasvir ederken; yumuşak sözlü, kavga ve çatışmadan kaçınan, en aleyhte gibi gözüken insanlara karşı dahi ılımlı ve dostça yaklaşan, sevecen bir karakter tarif etmektedir.

Bu konuda bize yol gösteren örneklerden biri, Allah'ın Hz. Musa'ya ve Hz. Harun'a Firavun'a gitmeleri için söylediği "yumuşak söz söyleyin" emridir:

İslam Terörü Lanetler

İkiniz Firavun'a gidin, çünkü o, azmış bulunuyor. Ona yumuşak söz söyleyin, umulur ki öğüt alıp düşünür veya içi titrer-korkar. (Taha Suresi, 43-44)

Firavun kendi devrinin zulüm ve isyanda en ileri gitmiş inkarcısıdır. Allah'ı inkar edip cahilce sahte ilahlar edinmiş, dahası iman edenlere (devrin İsrailoğullarına) korkunç zulümler ve katliamlar uygulamış bir despotur. Ama bu denli düşman bir insana giderken dahi Allah peygamberlerine "ona yumuşak söz söyleyin" buyurmaktadır.

Dikkat edilirse Allah'ın gösterdiği yöntem, ılımlı bir üslupla dostane bir iletişim kurmaktır. İğneleyici sözler, öfkeli sloganlar, heyecanlı protesto gösterileri ile çatışmak değil.

Kuran'da güzel söz söylemeye dair bazı örnekler

Tebliğde kullanılacak üslup konusunda Müslümanlara yol gösterecek diğer bazı örnekler, geçmiş peygamberlerden Hz. Şuayb ile inkarcı kavmi arasında geçen konuşmalarda da vardır. Kuran'da bu örnek şöyle bildirilir:

Medyen (halkına da) kardeşleri Şuayb'ı (gönderdik). Dedi ki: "Ey kavmim, Allah'a ibadet edin, O'ndan başka ilahınız yoktur. Ölçüyü ve tartıyı eksik tutmayın; gerçekten sizi bir 'bolluk ve refah (hayır)' içinde görüyorum. Doğrusu sizi çepeçevre kuşatacak olan bir günün azabından korkuyorum."

"Ey kavmim, ölçüyü ve tartıyı -adaleti gözeterek- tam tutun ve insanların eşyasını değerden düşürüp-

eksiltmeyin ve yeryüzünde bozguncular olarak karışıklık çıkarmayın.”

“Eğer mü’minseniz, Allah’ın bıraktığı (helal işlerden olan kazanç) sizin için daha hayırlıdır. Ben, sizin üzerinizde bir gözetleyici değilim.”

Dediler ki: “Ey Şuayb, atalarımızın taptığı şeyleri bırakmamızı ya da mallarımız konusunda dilediğimiz gibi davranmaktan vazgeçmemizi senin namazın mı emrediyor? Çünkü sen, gerçekte yumuşak huylu, aklı başında (reşid bir adam)sın.”

Dedi ki: “Ey kavmim görüşünüz nedir söyler misiniz? Ya ben Rabbimden apaçık bir belge üzerinde isem ve O da beni Kendisi’nden güzel bir rızık ile rızıklandırmışsa? Ben, size yasakladığım şeylerle size aykırı düşmek istemiyorum. Benim istediğim, gücüm oranında yalnızca ıslah etmektir. Benim başarıım ancak Allah iledir; O’na tevekkül ettim ve O’na içten yönelip-dönerim.” (Hud Suresi, 84-88)

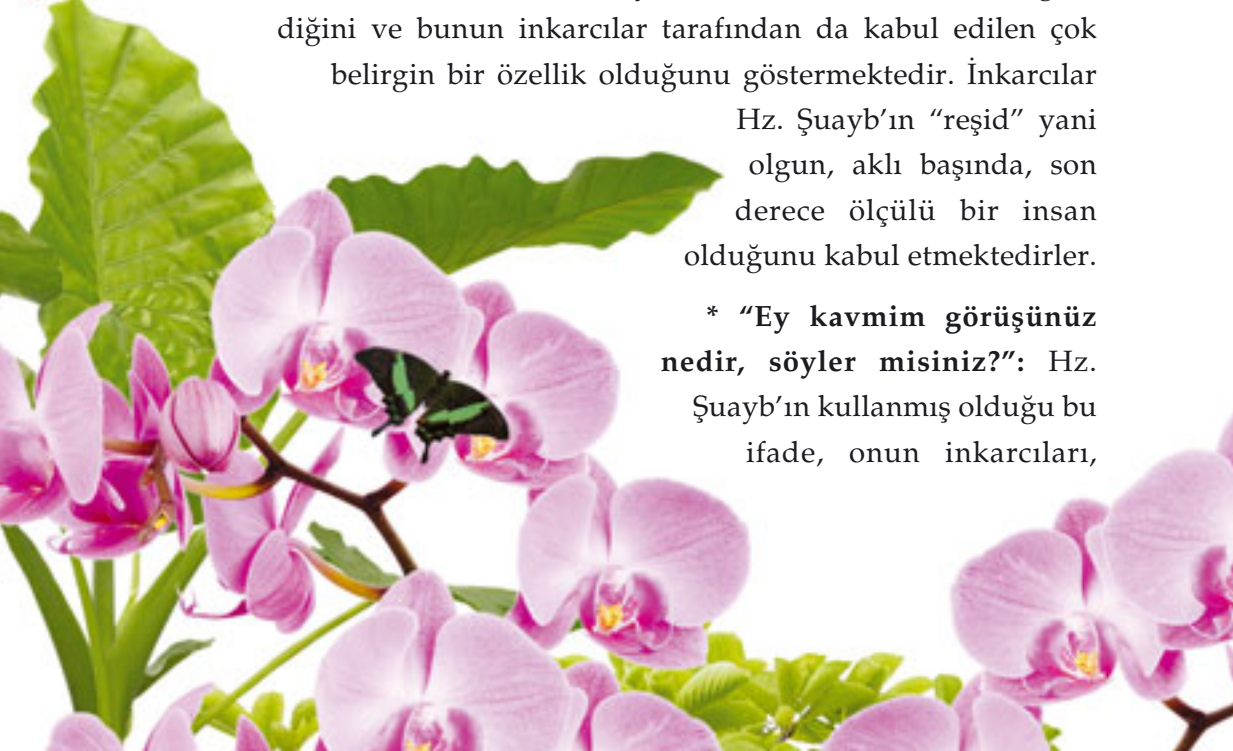
Bu konuşmalar incelendiğinde, Hz. Şuayb’ın kavmini Allah’a iman ve güzel ahlaka davet ettiği ve bunu yaparken son derece ılımlı ve mütevazı bir üslup kullandığı görülür. Ayetlerde geçen ifadelerin bazı hikmetlerini şöyle açıklayabiliriz:

* **“Ben, sizin üzerinizde bir gözetleyici değilim”:** Hz. Şuayb bu sözüyle, kavmine, onlar üzerinde bir tahakküm kurmak istemediğini, böyle bir niyeti olmadığını, onlara sadece Allah’ın öğrettiği doğruları bildirdiğini vurgulamaktadır.

* **“Sen, gerçekte yumuşak huylu, akli başında (reşid bir adam)sın”:** İnkarcıların Hz. Şuayb’a karşı kullandıkları bu söz, onun son derece ılımlı, mülayim, nezaketli bir karakter sergilediğini ve bunun inkarcılar tarafından da kabul edilen çok belirgin bir özellik olduğunu göstermektedir. İnkarcılar

Hz. Şuayb’ın “reşid” yani olgun, akli başında, son derece ölçülü bir insan olduğunu kabul etmektedirler.

* **“Ey kavmim görüşünüz nedir, söyler misiniz?”:** Hz. Şuayb’ın kullanmış olduğu bu ifade, onun inkarcıları,

akıl ve vicdanlarını kullanmaları için teşvik ettiğini göstermektedir. Yani Hz. Şuayb, baskıcı, dayatmacı bir üslup kullanmamakta, aksine karşı tarafa fikirlerini sorarak, onları düşünmeye ve kendi içlerinde özgür bir vicdan muhasebesi yapmaya davet etmektedir.

* **“Ben, size yasakladığım şeylerle size aykırı düşmek istemiyorum”**: Hz. Şuayb’ın buradaki yasaklaması, fiili bir yasaklama değil, bazı fiillerin günah olduğunu açıklayarak insanları bunlardan vazgeçmeye davet etme şeklindedir. Dahası Hz. Şuayb “bunlarla size aykırı düşmek istemiyorum” diyerek, amacının kavmi ile çatışmak olmadığını, kavga ve huzursuzluk istemediğini, sadece onları imana ve güzel ahlaka davet etmek istediğini vurgulamaktadır.

Kuran ayetleri incelendiğinde, ılımlı, yumuşak ve merhametli bir üslubun tüm peygamberlerin ortak özelliği olduğu görülmektedir. Allah Hz. İbrahim’i **“doğrusu İbrahim, çok içli, yumuşak huyluydu”** (Tevbe Suresi, 114) şeklinde tarif etmektedir. Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav)’in ahlakını tarif eden bir ayet ise şöyledir:

Allah’tan bir rahmet dolayısıyla, onlara yumuşak davrandın. Eğer kaba, katı yürekli olsaydın onlar çevrenden dağılır giderlerdi... (Al-i İmran Suresi, 159)

Öfkeli üsluptan kaçınmak Allah’ın emridir

Radikalizmin belirgin bir özelliği öfkeli üsluptur. Bu eğilim, radikal kimselerin konuşmalarında, yazılarında, gösterilerinde çok belirgin bir biçimde ortaya çıkar. Oysa öfke bir Müslüman vasfı değildir.

Allah Kuran’da müminleri tarif ederken **“onlar, bollukta da, darlıkta da infak edenler, ÖFKELERİNİ YENENLER ve İNSANLARDAN BAĞIŞLAMA İLE GEÇENLERDİR.**

Allah, iyilik yapanları sever” (Al-i İmran Suresi, 134) buyurur.

Müslümanların öfkeli davranmalarını gerektirecek bir durum da yoktur. Bir Müslümanın diğer insanlardan tek isteği, onların da Allah'a iman etmesi ve güzel ahlakla yaşamasıdır. Bu ise ancak Allah'ın o insanlara da hidayet vermesiyle mümkün olur. Biz ne yaparsak yapalım, insanlara ne kadar gerçekleri anlatırsak anlatalım, kalpler Allah'ın elindedir. Allah, **"... iman edenler hâlâ anlamadılar mı ki, eğer Allah dilemiş olsaydı, insanların tümünü hidayete erdirmiş olurdu"** (Rad Suresi, 31) ayetiyle, bu çok önemli gerçeği Müslümanlara hatırlatmaktadır.

Bu nedenle bir Müslümanın görevi, sadece gerçekleri anlatmak, insanları bu gerçeklere davet etmektir. İnsanların bunu kabul edip etmemeleri, tamamen onların vicdanlarına kalmış bir meseledir. Allah bu gerçeği yine Kuran'da vurgulamakta, **"dinde zorlama olmadığını"** haber vermektedir:

Dinde zorlama yoktur. Şüphesiz, doğruluk (rüşd) sapıklıktan apaçık ayrılmıştır. Artık kim tağutu tanımayıp Allah'a inanırsa, o, sapasağlam bir kulba yapışmıştır; bunun kopması yoktur. Allah, işitendir, bilendir. (Bakara Suresi, 256)

Dolayısıyla ne insanların iman edip Müslüman olmaları, ne de Müslüman olanların ibadetleri yerine getirmeleri veya günden gün sakınmaları için hiçbir zorlama yapılamaz. Bunun için sadece öğüt verilir. Allah, Müslümanların "zorba" olmadıklarını, Peygamberimiz (sav)'e hitaben vahyettiği bazı ayetlerinde şöyle açıklamaktadır:

Biz onların neler söylediklerini daha iyi biliriz. Sen onların üzerinde bir zorba değilsin; şu halde, Benim kesin tehdidimden korkanlara Kur'an ile öğüt ver. (Kaf Suresi, 45)

De ki: "Ey insanlar, şüphesiz size Rabbinizden hak gelmiştir. Kim hidayet bulursa, o ancak kendi nefsi için hidayet bulmuştur. Kim saparsa, o da, kendi aleyhine sapmıştır. Ben sizin üzerinizde bir vekil değilim." (Yunus Suresi, 108)

Müslümanlar; sadece din ahlakını anlatmakla sorumlu olduklarına, insanların üzerinde hiçbir şekilde zorba ve zorlayıcı olmadıklarına, en zalim inkarcılara karşı bile “yumuşak söz” söylemekle sorumlu tutulduklarına göre, “radikal” de olamazlar. Çünkü radikalizm, saydığımız tüm bu özelliklerin aksini savunmakta ve uygulamaktadır. Gerçekte radikalizm İslam dünyasına sonradan girmiş olan İslam dışı bir fikir akımı ve siyasi tutumdur. Nitekim “radikalizm” olarak tarif edilen sosyal olgular incelendiğinde, bunların aslında **eskiden komünistler tarafından kullanılan yöntem ve söylemlerin bir derlemesi** olduğu veya gerçekte İslam’da hiçbir yeri olmayan “**öfkeli soy koruyuculuğu**”nun (Fetih Suresi, 26) bir ifadesi olarak ortaya çıktığı görülecektir.

Radikalizm ve Terör Döngüsü Nasıl Kırılır?

Önceki bölümlerde de ifade ettiğimiz gibi Afganistan’dan Libya’ya, Nijerya’dan Irak’a kadar 13 yıllık askeri operasyonlardan sonra ortaya çıkan somut bir gerçek var: Radikal terörist gruplar askeri güç, şiddet ve baskıyla ortadan kalkmamış aksine daha da güçlenmişlerdir. Dahası, hava saldırıları ve kara operasyonları dahil her tür askeri operasyon daha fazla sivilin ölümüne, şehirlerin ve altyapıların yıkımına neden olurken ilgili ülkelerde öfkenin artmasına yol açmıştır ve bu öfke en çok radikal örgütlerin işine gelmiştir. İnsanları yetiştirmek için milyar dolarlar harcanırken, bu çabanın zamanla terör örgütleri için insan kaynağı haline dönüşmesi ise oldukça düşündürücüdür.

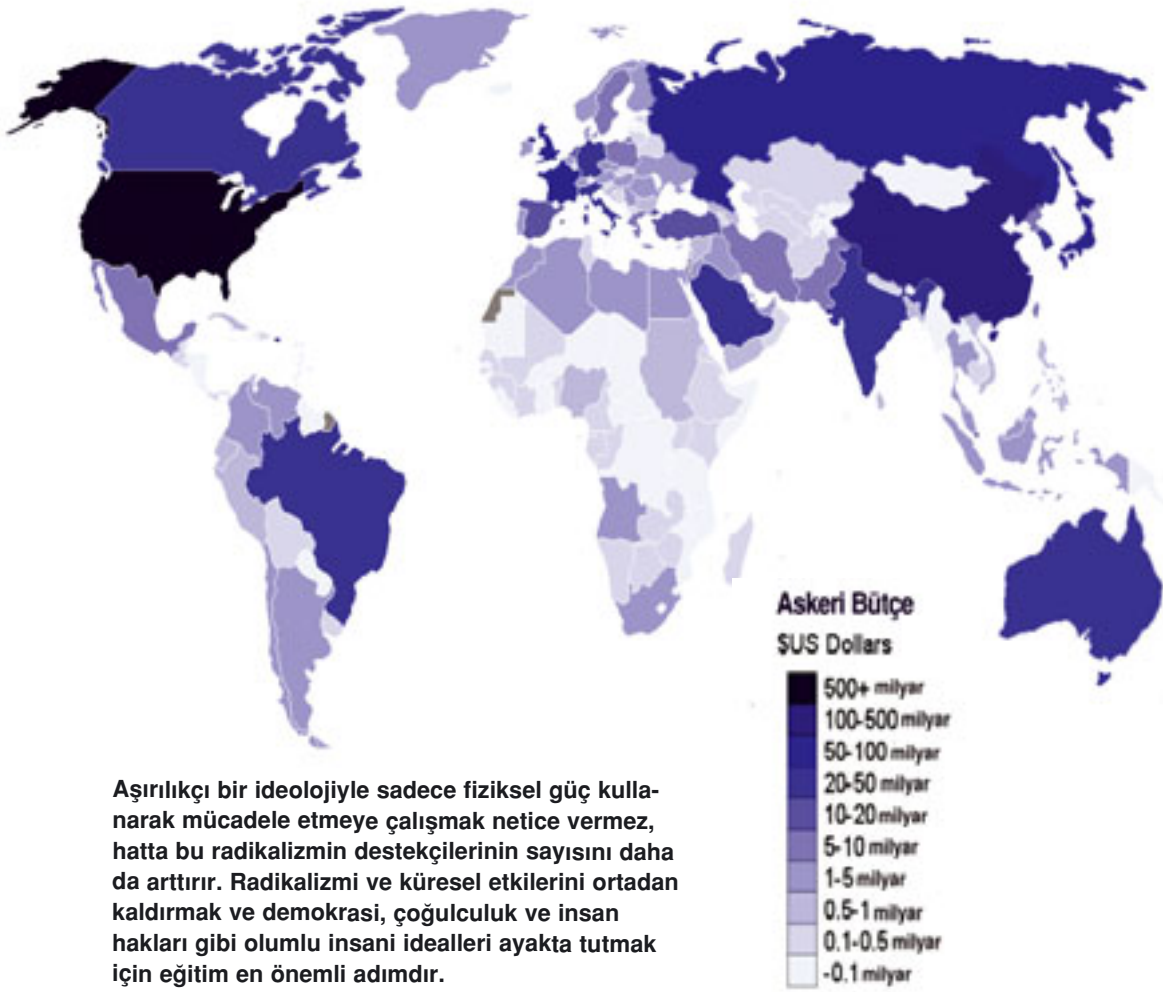
Bazı askeri analistlerce terör örgütlerinin liderlerinin öldürülmesi sözde “en etkili teknik” olarak sunulurken, daha geniş bir perspektiften bakıldığında aslında bundan hiçbir sonuç alınamayacağı görülmektedir. Örneğin Osama bin Ladin’in öldürülmesi el-Kaide’nin sonunu getirmemiştir.

Bunun yanı sıra terör örgütleri kendilerine yönelik bu silahlı saldırıları usta bir şekilde bir propaganda aracına çevirebilmektedirler.

Saldırıları kendi gayelerinin sözde haklılığı için bir delil olarak sunmaktadırlar. Bu nedenle bu örgütler ya daha fazla güçlenirler ya da faaliyetlerini yeraltında sürdürmeye devam ederler ki bu da onlara karşı askeri mücadeleyi etkisiz hale getirir.

Terör döngüsünü kırmak için sosyoekonomik iyileştirmeler yapılmalı ve terör faaliyetlerinin gerçekleştiği bölgelerde demokratik süreçlerin uygulanması gibi politikaların devreye sokulması gerekmektedir. Ne var ki bunların tümünün yapılması için radikal düşünce yapısının

Aşırılıkçı bir ideolojiyle sadece fiziksel güç kullanarak mücadele etmeye çalışmak netice vermez, hatta bu radikalizmin destekçilerinin sayısını daha da artırır. Radikalizmi ve küresel etkilerini ortadan kaldırmak ve demokrasi, çoğulculuk ve insan hakları gibi olumlu insani idealleri ayakta tutmak için eğitim en önemli adımdır.

kökeninde yatan cehaletin ortadan kaldırılması esastır. Bunun gerçekleştirilmesi ise eğitim ve kültür faaliyetleri yoluyla olacaktır. Doğru fikirlerle doğru eğitim verilmelidir, ki bu yöntem yani silahlara trilyonlarca dolar harcamak ve sonrasında insani yardıma milyarlarca dolar harcamaktan daha ekonomiktir ve çok daha iyi sonuçlar getirecektir.

Bu örgütlerin fikri ve felsefi temellerine yönelik tedbir alarak, örgüt üyeleri birer katile dönüşmeden önce bu militanları durdurmak

mümkündür. Ayrıca o zaman söz konusu örgütlere yeni katılımların olmasını önlemek de mümkün olacaktır. Televizyon, radyo ve internet aracılığıyla yapılacak bu tip entelektüel mücadeleye hiçbir terör örgütü karşı koyamaz. Entelektüel temellerini yitiren bir hareket hayatta kalamaz. Devletler ya bu görevi üstlenmeli ya da bu görevi yerine getirmeye gönüllü sivil kuruluşları desteklemelidirler.

İdeolojik kökenleri ne olursa olsun tüm terör örgütlerine karşı girişilecek bir eğitim seferberliği dünya çapında karşı karşıya olduğumuz acımasız terörü önlemek için gerekli olan yöntemdir. Örneğin NATO aşırıcılığa karşı silahlı mücadeleye para yardımı yapmaya devam etmektedir, ancak bir yandan da tehdit büyümeye devam etmektedir. Bu sorunun çözümü mali kaynakların yönlendirildiği doğrultunun incelenmesindedir. Aşırılıkçı bir ideolojiyle sadece fiziksel güç kullanarak mücadele etmeye çalışmak pek az bir netice getirecek hatta bu ideolojinin destekçilerinin sayısını arttıracaktır. Bölgedeki askeri operasyonlar daha fazla masum insanın hayatına mal olurken, bu operasyonlarda ölen kişilerin yakınları Batı'ya karşı kızgınlıklarından dolayı aşırıcılara katılmak için motive olacaklardır.

Son derece tehlikeli olan radikal akımların sona erdirilmesi için ideolojik temellerinin dünya çapında yok edilmesi gerekir. Bunu başarmak ise ancak Batılı müttefiklerinin de yardımını almak koşuluyla Orta Doğu ulusları tarafından mümkün olabilir. Bu açıdan radikalizmi ve küresel etkilerini ortadan kaldırmak ve demokrasi, çoğulculuk ve insan hakları gibi olumlu insani idealeri ayakta tutmak için eğitim en önemli adımdır. Küresel güvenliğe karşı büyük bir tehdit olan radikalizmin gelişmesini önlemek için dünya liderleri entelektüel çabalarla eğitime önem vermeli ve fikri mücadelenin aciliyetini görerek, cahilliği ortadan kaldırmanın yollarını aramalıdır.

SAVAŞIN SEBEP OLDUĞU GERÇEK MALİYET VE BUNLAR YERİNE YAPILABİLECEK DİĞER HARCAMALAR

ABD'nin askeri bütçesi birbirini izleyen 11 yılda %104 oranında artmıştır. 2001'de 354 milyar dolar olan harcamalar 2011 yılında 721 milyar dolara yükseldi.

Pentagon savaş için 50 eyaletin sağlık, eğitim ve güvenlik maliyetlerinden daha fazla bütçe kullanmaktadır.

Askeriye için harcanan 1 milyar dolar ile doğaya, sağlık ve eğitime yatırım yapılabilir, böylece 5.000 ile 17.000 kişiye iş imkanı sağlanabilir veya 1 yılda Irak'ta savaş için harcanan 11 milyar dolar ile 220.000 öğretmenin maaşı ödenebilir. Aynı şekilde Irak'taki tek bir askerin yıllık geçim maliyeti ile Amerika'daki muhtaç 60 ailenin yemek masrafları karşılanabilir.

Terörle Fikri Mücadelenin Önemine Bir Örnek: Charlie Hebdo Saldırısı

Kitabın başından bu yana tarif ettiğimiz hurafe hadislerden beslenen radikal terörizmin en korkunç eylemlerinden biri hiç şüphesiz Paris'in merkezinde Charlie Hebdo isimli derginin 12 çalışanının öldürülmesiydi. Bu büyük saldırının ardından sinagoglar, camiler, mescidler, vakıflar, koşher mağazalar, mezarlıklar da tehdit altına girdi. Danimarka'da Charlie Hebdo çalışanlarını anmak için düzenlenen toplantıya yapılan saldırı da sorunun ciddiyetini bir kez daha gündeme taşıdı.

Adeta bir nefret sarmalı oluştu. Bu sarmaldan da en çok sıradan, masum insanlar zarar görüyor. Her düşüncenin radikalleri, Avrupa'yı başta Müslümanlar olmak üzere, Museviler ve diğer azınlıklar için de yaşanmaz bir yer haline getiriyor. Bu durumdan kendi vatandaşları da etkileniyor. Terör, anarşi ve şiddet bu yüzyılın en büyük belası konumunda. Özellikle de İslam coğrafyası bu bela yüzünden çok acı çekiyor. Ancak şunu tekrar tekrar belirtmek gerekir ki terörün dini yoktur.

Terör ve şiddet, insanı kör tesadüflerin ürünü zanneden, insanları sözde vahşi bir ormanda hayatta kalma mücadelesi veren bir tür hayvan olarak algılayan eğitim sistemi-

Fikirlerdeki yanlışlar değişik şekillerde ifade edilebilir, ancak farklı düşüdüğü için bir kişinin öldürölmesi ya da kişiye eziyet edilmesi kabul edilemez. Söz konusu kişi konuşma özgürlüğünü suistimal edip başkalarının kutsal değerlerine hakaret etse bile, sorun şiddet ya da kaba kuvvetle değil ancak medeni ve saygıya dayalı bir tavır çerçevesinde çözülmelidir.

nin kaçınılmaz bir neticesidir. Çünkü bu sistem insanlara acımasızlığı, bencilliği ve merhametsizliği öğretir. Bu sistemde yardımlaşma, dayanışma, şefkat, sevgi değerli değildir. Bir insanın ne kadar acımasız ve bencil olursa o kadar güç kazanacağı düşünülür. Bu eğitimi alan bir insan manen güçlü değilse, vicdanını kullanmayı bilmiyorsa “terörü kendini gösterme ve hak elde etme aracı” olarak gören her türlü ideolojiye açık hale gelir. Özetle bu eğitimle yetişen bir insanı bazıları komünist ideolojinin bazıları da sözde İslami gibi görünen bağınaz ideolojinin telkinleriyle teröre yönlendirebilir. Bu yüzden **dünya çapında teröre karşı alınması gereken ilk tedbir bu yanlış eğitim sistemini düzeltmek olmalıdır.**

Charlie Hebdo’nun ve benzeri yayınlarının Müslümanları incittiği bir gerçektir. Dergi, sadece Müslümanları değil Hristiyanları, Musevileri, Budistleri ve daha bir çok insanı inciten yayınlar yapmıştır. Buna karşılık bir Müslüman hukuk çerçevesi içerisinde hakkını arayabilir, yargıya başvurabilir. Değerlerinin incitilmesinin önüne geçilmesini isteyebilir. Daha güzeli, bu kişilere (veya benzer düşüncede olanlara) dostça yaklaşıp yaptıklarının hoş olmadığını, mizahın daha zarif bir üslupla yapılabileceğini anlatabilir, sevgiyi ve merhameti teşvik edebilir. Bu yanlış mantığın düzeltilmesi gerektiğini yazarak, anlatarak, konuşarak dünyaya duyurabilir. Ama Kuran’a uyan bir Müslüman, İslam’a uymadığı için bir başka insanı asla öldüremez.

Öte yandan dünyanın pek çok yerinde İslam adına cinayetler işlenmekte, son derece acımasız eylemler gerçekleştirilmektedir. Üstelik bu menfur eylemlerin birinci dereceden mağdurları da Müslümanlardır. Dünyanın dört bir yanında hemen her gün düzenlenen terör saldırılarında yüzlerce Müslüman hayatını kaybetmektedir.

Hiç akıldan çıkarmamak gerekir ki, bu insanların yaşadığı Kuran’a dayalı İslam değil, bağınazlıktır. Peygamberimiz (sav)’in vefatının ardından gelişen bağınazlık, Peygamberimiz (sav) ve Allah adına

dinde olmayan hükümler koymuş, apayrı bir din meydana getirmiştir. Uydurma hadislere dayalı olarak geliştirilen bu sistemde, sevgi, merhamet, içlilik, dostluk, kadına değer verme, barış, güzellik, sanat, bilim özetle insanlara aydınlık ve sevinç veren hiçbir şey yoktur. Baskı, dayatma, acımasızlık ve şiddet vardır. Bağnazlığa dayalı sistem insanları adeta ölmeden mezara koyan ve tüm güzellikleri İslam adına ellerinden alan bir sistemdir.

İslam karşıtı çevreler çizdikleri karikatürlerle İslam'a karşı korku ve nefreti güçlendirmeye çalışırlar. Ancak Müslümanlar, bu çizimlere itibar etmeyip, hurafelerden ve bağnazlıktan uzak olan Kuran'a dayalı İslam'ı tüm dünyaya anlatmaya devam etmelidirler.

Dolayısıyla Müslümanların İslam'ın barış dini olduğu gerçeğine dair anlatımlarının Kuran'a dayalı olması gerekir. Bağnazların hurafelerinin, uydurma hadislerin ve rivayetlerin olduğu bir İslam'ı savunan insanın barıştan ve sevgiden bahsedebilmesi teknik olarak mümkün değildir.

Bu gerçek, sadece Müslümanlara değil terörle mücadele etmek isteyen Batı'ya da önemli bir yol göstermektedir: Sözde İslami terörü yok etmek, bu şiddetin dayanaklarını fikren ortadan kaldırmakla mümkündür. Bağnaz fikir var olduğu müddetçe, İslam coğrafyasını drone-lerle bombalamak, bölgeye asker göndermek, terör örgütlerinin liderlerini öldürmek, özetle şiddete şiddetle cevap vermek terörü bitirmez. Tam tersine körükler, daha da büyük bir canavara dönüştürür. Kin ve nefreti körükleyecek her türlü adımdan özenle kaçınılmalı, silahların değil fikirlerin konuştuğu bir ortam oluşturmak için çalışılmalıdır.

Şunu tekrar belirtelim: Terörün hiçbir şekli, hiçbir şartta kabul edilemez. Özellikle bir insan öldürmeyi bütün insanları öldürmekle eşit sayan İslam dinini terör ile ilişkilendirmek yüzyılımızın belki de en korkunç trajedilerindendir. **Fakat terör, ne sokaklarda protesto yürüyüşleri düzenlemekle, ne Devlet Başkanlarının kınamalarıyla, ne de sadece "İslam barış dinidir" deyip geçmekle ortadan kalkmaz.** İslam'ın barış dini olduğu gerçeği Kuran'dadır ve bu gerçeğin ısrarla, tüm delilleri ve açıklamalarıyla, eğitimle dünyaya ilan edilmesi; İslam dünyasının hurafelerden arındırılması gerekmektedir. Bu konuda Batı'nın desteği elbette önemlidir, fakat bunu asıl yapması gerekenler Müslümanlardır.

Radikal terör örgütlerine neden katılıyorlar?

Batılı ülkelerin terör uzmanları, istihbaratçılar, yazarlar, editörler, analizciler sürekli olarak şu sorunun cevabını bulmaya çalışıyorlar: İnsanlar radikal terör örgütlerine neden katılıyorlar?

Çok sayıda teori üretiliyor; “şehir banliyölerinin fakir çocukları” diyorlar, “eğitimsiz cahil kesimin mensupları” diyorlar, “boşluk içinde macera arayanlar” diyorlar. Kimisi bu katılımları “ütopik bir siyasetin çekim gücü” olarak tanımlarken, kimisi bu insanların “bizim de bir hikayemiz olsun” amacıyla yola çıktıklarını iddia ediyor. Zamanla grubun içinde fazla sayıda zengin, kariyer sahibi, akademisyen, doktor, mühendislerin bulunduğu; pek çoğunun son derece köklü ailelerden geldiğinin öğrenilmesi ise bu teorileri birer birer rafa kaldırıyor.

Kimileri de örgüte katılanları “zihinsel olarak problemlili” ilan ediyor. Bunu yanlışlığına dair cevabı ise, Massachusetts Lowell’s Merkezi, Terörizm ve Güvenlik Çalışmaları bölümünden psikiyatri profesörü John Horgan verdi:

**İSLAM VAHŞETİ YASAKLAR,
SEVGİYİ VE BARİŞİ ÖĞRETİR.**

“Onların deli olduğunu düşünmeye oldukça meyilliydik. Teröristlerin yaptıklarını baz alarak, konunun bu insanlardaki bir patoloji ile açıklanabileceğini sanıyorduk. Fakat terörizmi akıl hastalığı olarak açıklamaya çalışmak oldukça yanıltıcı oldu.”²

Dr. Horgan ve diğerleri, kurguladıkları her türlü ihtimali devreden çıkarmak zorunda kaldılar. Çünkü ne yoksulluk, ne sıradanlık, ne akıl hastalığı, dünyadaki hemen her ülkeden insanın, olanca zorluğu aşarak, insanların kolayca öldüğü ve öldürüldüğü bir sistemin içine böylesine kararlılıkla dahil olmasını açıklayabiliyordu. Hiç kimse, sırf “bir hikayesi olsun” diye tüm ailesini, varını, yoğunu bırakarak vahşetin her türlüşününün yaşandığı bir savaşın içine kendisini atamaz. Ölümü, bu kadar hızlı ve koşulsuz kabul edemez.

Radikal örgütlere, Avrupa ülkelerinden Kazakistan’a, Avustralya’dan Somali’ye, Rusya’dan Tunus’a kadar bütün dünyadan katılım gerçekleşiyor. Bu katılımların sayısı sürekli artıyor ve Fransa, Almanya gibi Avrupa ülkeleri ise bu istatistikte başı çekiyor.

Şimdi, bu istatistikler karşısında çözülmeye çalışılan “neden bu örgütlere katılıyorlar?” sorusunun gerçek cevabına bir bakalım:

Gerçek İslam’dan uzaklaşma ve dolayısıyla bir tür hurafe dininin benimsenmesi Müslümanların bir kısmını özgürlükten, bilimden ve sanattan ve en önemlisi özünde bu unsurları barındıran Kuran’ın aslından uzaklaştırırken onları büyük ölçüde de radikalleştirdi. Radikalizmin ideolojik altyapısı kontrolsüz (bazen de bazı derin güçlerin kontrolünde) olarak yaygınlaştıkça, içinde özellikle Batı’nın bulunduğu geniş bir coğrafyayı tehdit etmeye başladı.

Gelişen radikalizm İslamofobi’yi tetiklerken, İslamofobi yanlıları aslında hiç istemeyecekleri şekilde radikalizmi tetiklediklerinin farkına varamıyorlardı. Çareyi İslam’ı ve Müslümanları yok etmekte arayanlar, Müslümanları ülkelerinde istemeyenler, dünyada Müslümanlara karşı yapılan zulme seyirci kalanların sayısı arttıkça nefret daha da körüklendi.

Radikal örgütlere, Avrupa ülkelerinden Kazakistan'a, Avustralya'dan Somali'ye, Rusya'dan Tunus'a kadar bütün dünyadan katılım gerçekleşiyor. Örneğin sırf Esed rejimini devirmeye yardımcı olmak amacıyla 80 ülkeden tahmini 15.000 militanın Suriye'ye gittiği ve bunların çoğunun şu an IŞİD'e katıldığı düşünülmektedir.

Koalisyon güçlerinin Afganistan ve Irak'a yaptıkları müdahalelerin geride bıraktığı ürkütücü görüntüler ise bardağı taşıran son damlaydı. Batılı güçlerin ailelerini öldürmelerine, evlerini yıkmalarına kimse kayıtsız kalmazdı. Kalmadılar da. Vahşet kaçınılmaz olarak nefreti getirdi.

Batılı koalisyon güçlerinin amacı belki de kendi demokrasilerini gerçekten de bu topraklarda yerleşik kılmaktı. Ama yöntem o kadar yanlış ki, sadece Ortadoğu'yu değil, Batı'nın kendisini de zarara uğrattı. Avrupa'dan radikal örgütlere katılımların neden bu kadar fazla olduğunu ve neden ABD ordusunun en büyük sorununun ordu

içinde intiharlar olduğunu anlamak isteyenler öncelikli olarak, izlenen politikalardaki yanlışlığı biraz irdelemelidirler.

Peki çözüm olarak ne yapmalı?

Radikal örgütler, dünyada milyonlarca kişinin doğru zannettiği bir hurafe dininin uygulamasını yapıyor. Bu hurafe dininin takipçileri onlara asla karşı koyamıyor, çünkü temelinde, bu örgütlerin yanlış yolda olduğunu düşünmüyorlar. İşte bu köklü sorunun kaldırılması ancak İslam aleminin hurafelere dayalı kaynakları tamamen bir kenara bırakıp Kuran'a yönelmesiyle mümkün olabilir ki, bunu da sağlayacak olan kişi Hz. Mehdi (as)'dır.

Radikal gruplar hurafelerle oluşturdukları etkiyi büyük ölçüde internet yoluyla sağlıyor. Sosyal medyayı kullanıyor, beş kıtaya ulaşı-

Radikal örgütler doğru zannettikleri bir hurafe dininin uygulamasını yapmaktadırlar. Bu sorunun köklü olarak sonlandırılması ancak İslam aleminin hurafelere dayalı kaynakları tamamen bir kenara bırakıp Kuran'a yönelmesiyle mümkündür.

yor ve taraftar topluyorlar. Belki de sadece birkaç satırla yani eğitimle insanları ikna ediyorlardı... Bu etkiyi John Horgan şöyle özetliyor:

*"Sosyal medya konusunda o kadar uzman hale geldiler ki, küresel anlamda muhaliflere kişi kişi ulaşabiliyorlar."*³

Yapılacak şey aynı yöntemle yola çıkmak, internet gibi güçlü bir iletişim kaynağını etkili kullanarak söz konusu hurafe dininin yanlışlığını Kuran'dan delillerle göstermek. İslam'ın vahşeti reddettiğini, barış ve sevgiyi öğütlediğini İslam'ın Hak kitabı ile ispat etmek. Batı buna yaparsa, eldeki imkanların radikal örgütlerin imkanlarından daha fazla olduğuna da hatırlatmaya gerek yok elbette. Çoğunlukla Batı'nın tekelinde olan bütün uluslararası yayınların güçlü bir sesle bu eğitimi verdiğini bir düşünün. Dünyaya gerçeği duyurmak sadece an meselesi olacaktır.

İslamofobi, yükselen aşırı sağ ve yabancı karşıtı hareketler radikalizmi artırır

İslam dinine ve Müslümanlara karşı önyargıdan kaynaklanan korkuyu ifade eden “İslamofobi” kavramı daha çok 11 Eylül saldırılarının ardından dünya gündemine yerleşmiş olsa da kökenleri Haçlı seferlerine, hatta daha da öncesine, Müslümanların ilk dönemlerindeki yayılma sürecine kadar uzanır. Günümüzde ise İslam dünyanın dört bir yanına yayılmış durumdadır.

Müslümanlar 45 milyonu aşan nüfuslarıyla Avrupa'nın %6'lık kesimini oluşturuyorlar. Her yıl 1 milyon Müslüman Avrupa'ya göç ediyor. Avrupa'daki Müslümanların doğum oranı Müslüman olma-

yanlara göre 3 kat fazla. 2050'de Müslümanların nüfus oranının %20'lere varacağı ve Avrupa'nın beşte birinin Müslüman olacağı tahmin ediliyor. Hiç kuşku yok bunlar Avrupalıların İslamofobi algısının son yıllarda yükselişe geçmesinin başlıca nedenleri arasında.

Ancak İslamofobi'nin tüm dünyada artış göstermesinin asıl tetikleyicisi son dönemlerde İslam adına ortaya çıkan radikal terör örgütleri ve uyguladıkları insanlık dışı eylemler. İslam'ın özünden son derece uzak sapkın bir anlayışa sahip bu radikal örgütler tüm dünyada İslam'a karşı büyük bir korku ve nefretin gelişmesine sebep oldular. Gerçekte İslam'ın özü ile hiçbir alakaları olmadığı halde kendilerini İslam'ın temsilcileri olarak lanse eden bu grupların vahşice uygulamalarına karşı duyulan korku tüm dünyada "İslam korkusu" olarak algılanıp yaygınlaştı.

Bu algının zihinlere yerleştirilmesinde en etkin rolü önceden de İslam karşıtı olan bazı çevreler üstlendi. Bu çevrelerin İslamofobik söy-

Avrupa'daki Müslüman asıllı göçmenler İslamofobi'nin yanı sıra zenofobiyle, yani yabancı düşmanlığıyla da mücadele etmektedirler.

AVRUPA BİRLİĞİNDEKİ YABANCI DÜŞMANLIĞI VE HOŞGÖRÜSÜZLÜK

AVRUPA BİRLİĞİNDEKİ AYRIMCILIK VE MAĞDURLARI

→ %17

Avrupalıların %17'si
kişisel olarak
ayrımcılığı yaşıyor

→ 1/3

Her 3 Musevi'den 1'i
2013'te Musevi oldukları
için fiziksel ya da sözlü
şiddete maruz kaldıklarını
söylüyor.

→ %27

AVRUPALILARIN
%27'si
ETNİK OLARAK
AZINLIKTIR

→ %28

%28'i sağlık yönünden
bir engelle sahiptir

→ %39

2012 yılında yapılan
anketlerde Avrupalıların
%39'u iş ararken
beyaz tenli olmamanın
dezavantaj olduğuna
inandıklarını söylüyor.

→ 1/5

Roma'da yapılan anketlerde
her 5 kişiden 1'i 2013'te
nefret suçu maduru
olduğunu söylüyor.

→ %28

%28'i farklı cinsel
tarihe sahiptir

Müslümanların Batı ülkelerinde maruz kaldıkları baskı ve zorluklar adaletsiz ve hoşgöründen uzak, insan hakları ve çağdaş demokrasi ile hiçbir şekilde bağdaşmayan tavrılardır.

lem ve faaliyetleri neredeyse sektör denebilecek bir döngünün meydana gelmesine ve trilyonlarca dolarlık uluslararası güvenlik, istihbarat ve sanayi oluşumlarının ortaya çıkmasına yol açtı. Bu döngü ekonomik ve mali güç merkezlerini,

önemli enerji kaynakları ve yeraltı zenginliklerini elinde bulunduran İslam dünyasının yükselişini durdurmak amacına hizmet ediyordu.

Bazı Batılı hükümetlerin özellikle 11 Eylül'den sonra benimsediği ve genelde Müslümanları hedef alan politikalar ve bu doğrultuda çıkardıkları yasalar da İslamofobik algının oluşmasına hız kattı. Aşırı sağ partiler de İslam karşıtlığını körüklemeye büyük rol oynadılar. Bu partiler İslamofobi söylemini sıklıkla kullanarak oy topluyor, bu söy-

leminden beslenerek yükselişe geçiyorlar ve özellikle Müslüman asıllı göçmenleri hedef alıyorlar.

Avrupa'daki Müslüman asıllı göçmenler İslamofobi'nin yanı sıra zenofobiyle, yani yabancı düşmanlığıyla da mücadele etmek durumunda. Kendilerinden görmedikleri göçmenleri kültürel ve sosyal hayatlarını tehdit ettikleri gerekçesiyle "öteki" kabul eden, dışlayan, aşağılayan ve maddi manevi saldırılara maruz bırakan ırkçı zihniyet Avrupa'nın pek çok ülkesinde yükselişte. Birinci dereceden mağdur olanlar ise yine Müslümanlar.

Fiziksel darp, cami ve işyerlerinin taşlanması, molotof kokteyli atılması, işyeri sahipleri ile çalışanlarının dövülmesi, duvarlarına gamalı haç, küfür ve hakaret içeren yazı ve işaretlerin yazılıp çizilmesi, mezarlıklarının tahrip edilmesi, evlerin basılarak ailelerin darp ve tehdit edilmesi, sözlü taciz ve benzeri biçimlerde saldırılar Avrupa'daki Müslümanların sıklıkla karşı karşıya kaldıkları olaylar arasında. Kundaklama olayları, patlayıcı maddeyle maddi zarar verme, yangın çıkarma, camilerin, evlerin, derneklerin, işyerlerinin posta kutularına dini değerlere hakaret ve tehdit içeren mesaj ve mektupların bırakılması, ev, cami ve işyerlerinin önüne ve arabaların üzerine domuz eti bırakılması, kan sürülmesi, kapılara hayvan ölüsü bırakılması gibi hoş

olmayan eylemler Avrupa'daki Müslümanların günlük hayatının bir parçası haline geldi.

Tüm bunlar Müslümanların Batı ülkelerinde maruz kaldıkları baskı ve zorlukları gözler önüne seriyor. Oysa diğer tüm göçmenler gibi Müslüman göçmenler de anayurtlarından ayrılıp geldikleri ülkelerin toplumsal yaşamına entegre oluyorlar. İçinde bulundukları topluma birçok açıdan katkıda bulunarak, ekonomik olarak fayda sağlıyorlar. Hiç kuşku yok bu insanlara şükran yerine ayrımcılık ve yaban-

İslam dini, kendilerinden olmayanları da kucaklayan, asla aşağı görmeden onlarla birlikte sevgi, saygı, dostluk ve kardeşliğe dayalı bir yaşama kültürü geliştirmeyi öngörür.

cı düşmanlığı ile karşılık vermek, adaletsiz ve hoşgörüden uzak olması bir yana insan hakları ve çağdaş demokrasi ile hiçbir şekilde bağdaşmayan tavırlardır.

Ne var ki Batı'da oluşan İslam ve Müslüman karşıtlığını tek bir kategoride ele almak da doğru değil. Bu kategorilerde Müslümanların Batılı halkın iş ve aş imkanlarını daralttıklarını düşünenler; halkın bu endişesini kullanarak toplumda kasıtlı olarak İslam ve Müslüman düşmanlığı meydana getirenler; Müslümanların sayıca daha da artarak Hristiyanlığı ortadan kaldıracaklarını ve/veya Batı kültürünü yozlaştıracaklarını düşünenler ya da İslam'ı tanımadıkları için terör ve radikalizmle özdeşleştirerek doğal bir korkuya kapılan insanlar da var. Hiç kuşkusuz ki her bir grubu birbirinden ayrı tutmak gerekiyor.

Tüm bu korkuları gidermenin ise tek bir yolu var; gerçek Müslümanların sabır ve itidalle dinlerini anlatmaları, İslam'ın hurafelerden arındırılmış, modern, ilme ve mantığa uygun, aydınlık, ilerici, terörü yasaklayan, sevgiyi, kardeşliği, barışı ve anlayışı emreden bir din olduğunu gerek söylemleri gerek hal ve tavırlarıyla göstermeleri. Öte yandan Müslümanlar amaçlarının Hristiyanlığı ortadan kaldırmak olmadığını, zira İslam'ın kitabı olan Kuran'ın Hristiyanlar ve Hristiyanlığı öven ve tasdik eden bir kitap olduğunu dile getirmelidirler. Bununla birlikte terör, intihar saldırısı, katliam gibi terimlerle anılan, bilime, sanata ve güzel olan her şeye karşı olan ve diğer dinlere karşı hasmane bir tutum içinde olan zihniyetin İslam'dan değil radikal bağnazlardan kaynaklandığını anlatmalılar.

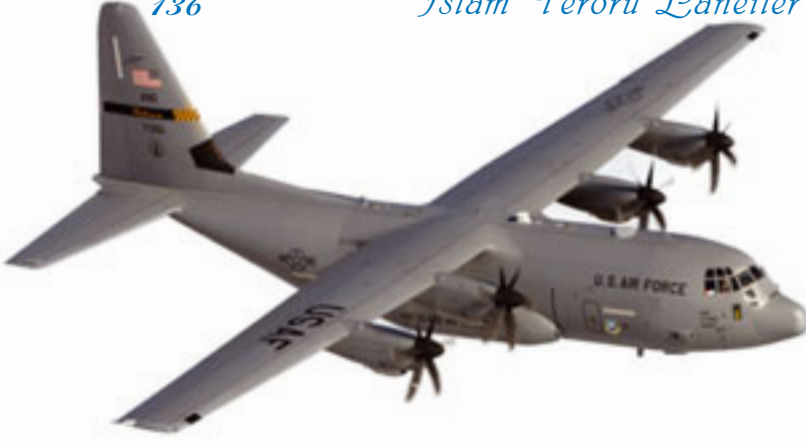
Tabii Batı'nın da üzerine büyük sorumluluklar düşüyor. İlk yapmaları gereken ise İslamofobik ve ırkçı olaylara karşı yasal düzenlemeler getirmek. En başta Musevi karşıtlığı gibi İslamofobi'nin de bir an önce nefret suçu kabul edilmesi şart. Kendilerinden olmayanları aşağı görmeden onlarla birlikte sevgi, saygı, dostluk ve kardeşliğe dayalı bir yaşama kültürü geliştirmek Batı'nın önceliği olmalı. Batılı devletlerin, uluslararası kuruluşların ve sivil toplum örgütlerinin bu konuda gereken duyarlılığı göstermeleri aciliyetli bir gereksinim. Gelecek nesillerin bu önyargılardan arınmış olarak yetişebilmesi için hemen yeni yasalar oluşturulması ve kamuoyunun eğitilmesi dünya barışı açısından da son derece elzem.

Askeri Operasyonlar Teröre Çözüm Değildir

Tarihi inceleyecek olursak askeri operasyonların teröre çözüm getirmediğini görürüz. Örneğin Kartal Pençesi isimli operasyon bunlardan biridir. Nisan 1980'de ABD ordusunun, ABD'nin İran büyükelçiliğinde rehin tutulan 52 vatandaşını kurtarmak için düzenlediği askeri harekât aniden çıkan kum fırtınasının da etkisiyle tam bir felakete dönüşmüştür. Operasyonun merkezi olan uçak gemisi USS Nimitz'e dönüşe hazırlanılırken yakıt ikmali esnasında yaşanan kaza nedeniyle bir C-130 Hercules uçağı ve bir Amerikan helikopteri infilak etmiştir. Sonuçta Amerikan Ordusu 8 askeri, 2 askeri ve bir nakliye uçağını kaybetmiş, operasyonu gerçekleştiremeden bölgeden çekilmek zorunda kalmıştır.

Bir başka örnek Somali'de yaşanmıştır. 1994 yılında ABD askerlerinin General William F. Garrison komutasında düzenlediği operasyon başarısızlıkla sonuçlanmış ve Mogadişu'da yaşanan çatışmalarda 24 Pakistan ve 19 ABD askeri ölmüştür. Kayıp sayısı artan BM barış gücü ve Amerikan askerleri bölgeden 3 Mart 1995 tarihinde çekilmiştir.

Amerikan askeri tarihi bu iki operasyon kadar ünlü olmasa da birçok başarısız kurtarma operasyonu ile dolu. Bunlardan biri de Aralık ayı ortasında Yemen'de Abva ilinin Dafaar köyünde yaşandı. Amerikan komandolarının Yemen'de giriştiği kurtarma operasyonunda, iki rehine ile 33 yaşındaki Amerikalı foto muhabiri Luke Somers ve Güney Afrikalı öğretmen Pierre Korkie, militanlar tarafından vurularak öldürüldü. Bununla beraber operasyonda

bir yerel el-Kaide lideri, bazı militanlar, bir kadın ve 10 yaşında bir çocuk hayatını kaybetti.

Operasyonla ilgili açıklamada bulunan dönemin Amerika Savunma Bakanı Chuck Hagel, olayın kurtarma operasyonu sırasında gerçekleştiğini doğruladı. Somers ve Korkie, bir yıldan uzun bir süredir Yemen’de rehin tutuluyordu.

ABD, Yemen’de 2002 yılından beri insansız hava araçlarıyla operasyonlar düzenliyordu. Ne var ki bu operasyonlarda pek çok sivilin ölümü ile sonuçlanan başarısızlıklar yaşanmıştı. Son olarak Yemen’in Rada kentinde El Kaide’ye ait hedeflere yönelik gerçekleştirilen hava saldırısında 13 sivil hayatını kaybetmiş, 20 kişi yaralanmıştı.

Peki söz konusu ülkeler terörist faaliyetlerini durdurmazken ve dışardan silahla yapılan müdahaleler de masum insanların kaybına yol açıyorken yapılması gereken ne?

Tekrar önemle belirtmek gerekir ki, öncelikle İslam adını kullanarak şiddet uygulayan terör örgütlerine karşı fikri yöntemlerle mücadele edilmeli ve örgüt mensuplarının düşüncelerindeki çarpıklık güçlü bir biçimde dile getirilmeli. Tüm kanaat önderleri ve siyasiler “Kuran’a göre Müslümanların insanları İslam ahlakına baskı ve zor kullanarak değil, sadece güzel söz ile davet etmesinin farz olduğu” gerçeğini sık sık dile getirilmelidir. Ancak İslam ahlakında inanç özgürlüğü olduğunun anlatılması ile bu kişilerin doğru yola çağırılması mümkün olabilir.

İster Şii, isterse Sünni olsun bütün Müslümanlara şiddetin hak arama yöntemi olmadığı ve bunun İslam ahlakına tamamen aykırı olduğu anlatılmalıdır. Terörist eylemler ile İslam ahlakının savunulamayacağı bilakis İslam düşmanlarının sayısını arttıracak ve bunun Müslümanlara daha çok zarar vereceği anlatılmalıdır.

Okullarda öğrencilere terör örgütlerinin fikri alt yapısını hedef alan dersler verilmeli, kitaplar ve yazılar okutulmalı, konferanslar ve akademik toplantılar düzenlenmelidir. Ancak bu şekilde terörizm yeryüzünden tamamen yok edilebilir. Böyle bir yöntem terörizm bataklığının tamamen kurutulmasına vesile olacaktır.

DEAŞ Gerçek İslam ile Bağlı Olmayan Bir Terör Örgütüdür

İslam coğrafyasında oluk oluk kan akıtan, Avrupa'nın ortasında, Amerika'nın en merkezi yerlerinde sivilleri hedef alan ve din, ırk, düşünce ayırt etmeden tüm dünyayı tehdit eden dehşetli bir terörle karşı karşıyayız. Bu dehşet yüzünü, kimi zaman PKK, kimi zaman Boko Haram, kimi zaman El Kaide, kimi zaman YPG, kimi zaman bazı Şii milis yapılanmalar, kimi zaman DEAŞ olarak gösteriyor. Gördüğümüz ve burada isimlerini tek tek sayamadığımız tüm terör örgütleri, aslında bir ahtapotun kolları gibi tek bir beyin tarafından yönlendiriliyor ve sivilleri hedef alıyorlar. Üstelik Ortadoğu coğrafyasını paramparça ederken Batı'yı da yaşanmaz hale getirmeye uğraşıyorlar. Masum kanı dökmeyi vazgeçilmez yöntem olarak görüyorlar.

Bunların en acımasızlarından olan DEAŞ terör örgütü ise en çok Müslüman kanı akıtanlarından, üstelik -kendince- İslam'ın adını

kullanarak bunu yapıyor. Oysa Kuran'da anlatılan gerçek İslam dininde hiçbir şekilde teröre yer yoktur. DEAŞ'ın acımasız terörüne delil olarak kullandığı sözde İslami açıklamalar ise Kuran'la bağdaşmayan, Hz. Muhammed (sav)'in anlattığı ve yaşadığı İslam ile hiçbir ilgisi olmayan, İslam'a sonradan dahil edilmiş bazı hurafelerdir.

Acımasızca mazlumları öldüren teröristlerin kimliklerinde Müslüman yazması, Müslüman isimleri taşıyor olmaları, bu zalimleri Müslüman yapmaz. İşledikleri cinayetlere de asla "İslami terör" denemez.

Kuran ahlakına göre bir Müslüman, Müslüman olsun veya olmasın tüm diğer insanlara karşı iyi ve adaletli davranmakla ve "yeryüzünde bozgunculuğu önlemekle" sorumludur.

"Allah, bozgunculuğu sevmez". (Bakara Suresi, 205)

Bir insanın suçsuz yere öldürülmesi ise, en büyük bozgunculuk örneklerinden biridir. Tek bir insanı öldüren bir kişi, tüm insanları öldürmüş kadar büyük bir suç işlemektedir.

Kim bir nefsi, bir başka nefse ya da yeryüzündeki bir fesada karşılık olmaksızın öldürürse, sanki bütün insanları öldürmüş gibi olur. Kim de onu (öldürülmesine engel olarak) diriltirse, bütün insanları diriltmiş gibi olur... (Maide Suresi, 32)

İslam'ın adını kullanarak, kendilerince cihat diyerek katliamlar yapanlar, Kuran'a göre katildirler. Kuran ayetlerini ve Peygamber Efendimiz (sav)'in uygulamalarını kendine rehber edinen bir Müslüman böyle bir suç işleyemez.

İslam sevgiyi, merhameti, barışı emreder. İslam, inanç konusunda insanlara kesin ve açık bir dille, tam hürriyet tanır. Bu konudaki ayetler çok açıktır.

Sizin dininiz size, benim dinim bana. (Kafirun Suresi, 6)

Dinde zorlama (ve baskı) yoktur. (Bakara Suresi, 256)

Allah tüm insanları, yeryüzünde merhametin, şefkatin, anlayışın ve barışın yaşanabileceği model olarak İslam ahlakına çağırmaktadır:

Ey iman edenler, hepiniz topluca "barış ve güvenliğe girin ve şeytanın adımlarını izlemeyin. (Bakara Suresi, 208)

Sözde İslam Adına Yapılan DEAŞ Terörünün Önüne Geçmenin Yolu Nedir?

Radikal terörü yok etmenin tek yolu, İslam coğrafyasına yeniden Kuran ruhunun hakim olmasıdır. Şiddeti ve terörü çözüm sananlara ve bu şekilde beyni yıkanmış olanlara;

- Hz. Muhammed (sav)'in sünnetinin Kuran olduğu, Kuran'ın yeterli olduğu,
- Kuran'ın açık ve anlaşılır olduğu, bazı sözde alimlerin yorumlarının değil Kuran ayetlerinin geçerli olduğu,
- Kuran'da affediciliğin, sevginin ve merhametin esas olduğu,
- İslam'da baskı olmadığı, her insanın düşüncesinde ve inancında hür olduğu
- İslam dinine göre cinayetin çok büyük bir günah olduğu,
- Müslümanların barışı sağlamak ve korumakla yükümlü olduğu,
- Kuran'a göre her durumda adaletli davranmanın şart olduğu,

- Müslümanların insanları İslam ahlakına baskı ve zor kullanarak değil, sadece güzel söz ile davet etmesi gerektiği,

- Şiddete dayanak olarak gösterilen sözde hadislerin uydurma olduğu yine Kuran ayetleri ile anlatmalıdır.

İslam alemi sevgiyi ve barışı emreden Kuran anlayışına dayalı bir eğitimle bilinçlendirildiğinde, onları şiddete yönelten radikallerin tüm yolları kapatılmış olur.

Dünya üzerinde Allah'ın emrettiği sevginin ve barışın hakim olması, terörü geri dönmeyecek şekilde tarihin sayfalarına gömecektir.

İslam Tarihindeki Merhamet, Sevgi ve İnsanîyet Örnekleri

Buraya kadar anlattığımız gerçekleri özetlersek, Kuran'da tarif edilen İslam dini barış, sevgi ve merhamet dinidir. Bu gerçek Müslüman olmayan pek çok tarihçi veya teolog tarafından da kabul edilmektedir. Bunlardan biri, eski bir rahibe ve Ortadoğu tarihi konusunda ünlü bir uzman olan İngiliz tarihçi Karen Armstrong'dur. Armstrong, üç büyük İlahi dinin tarihini incelediği *Holy War* (Kutsal Savaş) adlı eserinde bu konuda şu yorumları yapmaktadır:

İslam kelimesi Arapça'da barış kelimesiyle aynı kökten gelir ve Kuran, savaşı, Tanrı'nın rızasına aykırı gelen anormal bir durum olarak lanetler... İslam karşı tarafı yok etmeye yönelik veya saldırgan bir savaşı onaylamamaktadır... İslam savaşın kaç-

nilmaz olduğunu kabul etmekte ve bazı durumlarda zulüm ve acıyı durdurmak için olumlu bir görev olarak görmektedir. (Ama) Kuran savaşı sınırlı olması gerektiğini ve olabildiğince insancıl bir şekilde yürütülmesini öğretir. Hz. Muhammed sadece Mekkelilerle değil, aynı zamanda bölgedeki Musevi kabileleriyle ve Musevilerle işbirliği yaparak kendisine karşı bir saldırı planlayan Suriye'deki Hristiyan kabileleriyle mücadele etmek zorunda kalmıştır. Ama bu yine de onun "Kitap Ehli"ni (Hristiyan ve Musevileri) lanetlemesi gibi bir sonuç doğurmamıştır. Onun Müslümanları kendilerini savunmak durumunda kalmışlar ama düşmanlarının dinine karşı kutsal bir savaşa girişmemişlerdir. Hz. Muhammed azad ettiği kölesi Zeyd'i bir Müslüman ordusunun kumandanı olarak Hristiyanlara karşı savaşa gön-

MITTERRAND
LA REPUBLIQUE
LE NOM

derdiğinde, onlara Tanrı yolunda cesurca ama insancıl şekilde savaşmalarını emretmiştir. Rahipleri, keşişleri veya rahibeleri taciz etmemeli veya savaşmayan güçsüz insanları hedef almamalıdır. Sivillere yönelik hiçbir katliam gerçekleştirilmemeli, tek bir ağaç bile kesilmemeli, hiçbir şey yıkılmamalıdır...⁴

Peygamberimiz (sav)'den sonra gelen halifeler de fethedilen ülkelerde hem oranın yerli halkının, hem de yeni gelenlerin barış ve güven içerisinde yaşamasını sağlamışlardır. İlk halife Hz. Ebubekir (ra), Suriye seferine çıkışı sırasında bir talimat vermiştir. Ele geçirilecek olan yerlerde uygulanmasını istediği merhametli ve hoşgörülü tavırlar, Kuran ahlakının güzel bir örneğini teşkil etmektedir. Hz. Ebubekir (ra)'ın ilk Suriye seferi öncesinde ordusuna verdiği talimatları şöyledir:

Ey insanlar, kalpten uyacağınız on kural veriyorum: İhanet etmeyin ve hak yoldan ayrılmayın. Çocuğu, kadını ve yaşlı insanları katletmeyin. Hurma ağaçlarını yakıp yok etmeyin ve herhangi bir meyveli ağacı da kesmeyin. Develerden, sürülerden ya da yığınlardan herhangi birini katletmeyin... Hayatını uhrevi uğraşlara adanmış kişilerle karşılaşacaksınız, onları münzevi hallerine bırakın. Çeşit çeşit yiyecekler sunan insanlarla karşılaşacaksınız, yiyin, fakat Allah'ın adını anmayı unutmayın.⁵

H. Ebubekir'den sonra hilafet makamını devralan ve hoşgörüsü, merhameti ve adaleti ile ünlü olan H. Ömer ise, ele geçirilen ülkelerin yerli halkıyla birer adalet ve merhamet örneği olan çeşitli anlaşmalar yaptı. Örneğin H. Ömer, Kudüs ve Lüdd Hristiyanlarına verdiği emannamede (güvenlik belgesinde), kiliselerinin yıkılmayacağı ve kiliselerde Müslümanların toplu olarak ibadet etmemeleri hususlarında garantiler sundu. Lahm Hristiyanlarına sunulan şartlar da aynıydı.

Sasanilerin başşehri olan Medain'in fethiyle Nasturi Patriği II. İşûayheb'e (650-660) verilen emannamede yine aynı şekilde kiliselerinin yıkılmayacağına, hiçbir binanın camiye ya da eve dönüştürülmeyeceğine dair

Müslümanlar, Yahudiler ve Hristiyanlar için kutsal belde olan Kudüs, huzur ve güvenliğin mekanı olmalıdır.

garantiler içeriyordu.⁶ Hz. Ömer bu anlaşmaların hepsine sadık kaldı. III. Nasturi Patriği'nin fetihlerin ardından arkadaşına yazdığı bir mektup, Müslüman yöneticilerin, Kitap Ehline karşı merhametini ve anlayışını bir Hristiyanın ağzından anlatması bakımından güzel bir örnektir:

Allah'ın iradeyi kendilerine verdiği şu Araplar... bizlere hiç zulmetmediler. Gerçekten onlar, dinimize, din görevlilerimize, kilise ve manastırlarımıza hürmet gösterdiler...⁷

Hız. Ömer'in verdiği bir himaye belgesi, bize bir müminin Kuran'da tarif edilen ahlakı gösterdiği takdirde nasıl bir merhamete sahip olabileceğini göstermektedir:

*Bu verilen eman, hasta-sağlıklı, iyi-kötü yöre halkının tüm fertleri için din, can, mal, kilise ve havralarının himayesi içindir. Kiliseler tahrip edilmeyeceği gibi mesken de edilmeyecek ve onlardan hiçbir şey eksiltilmeyecektir. Halktan hiç kimse, zerre kadar zarar görmeyecektir. Bu kitapta yazılı hususlar, Allah ve Resulu'nun ahdi, halifelerin ve müminlerin zimmetindedir.*⁸

Tüm bu örnekler, Allah'ın Kuran'da müminlere emrettiği adaletin ve merhametin birer uygulamasıdır. Bir ayette Allah şöyle buyur:

Şüphesiz Allah, size emanetleri ehline (sahiplerine) teslim etmenizi ve insanlar arasında hükmettiğinizde adaletle hükmetmenizi emrediyor. Bununla Allah, size ne güzel öğüt veriyor! Doğrusu Allah, işitendir, görendir. (Nisa Suresi, 58)

Anglikan Kilisesi misyoner liderlerinden Canon Taylor ise, İslam ahlakının getirdiği güzellikleri bir tebliğinde şu şekilde dile getirmektedir:

*... Adil ve rahim olan Cenab-ı Hakk'ın iradesine teslim olmayı, nefsin mesuliyetini, kıyamet ve hesap günü ile dalalette kalmanın şiddetle cezalandırılacağını bildirdi. Namaz kılmak, oruç tutmak ve hayır işlemek gibi vazifeler tayin etti. Gerçek ve içten olmayan yapmacık faziletleri, din adına yapılan hile ve hafiflikleri, çeşitli yollara tevîl edilebilen ahlaki duyguları ve akaid üzerine tartışma yapanların birbirini tutmayan sözlerini bir tarafa attı. Esirlere hürriyet ümidi, insanlığa kardeşlik duyguları aşıladı ve insan tabiatının esas hakikatlerini tasdik etmiş oldu.*⁹

Müslümanların fethettikleri ülkelerde zorla İslam'ı kabul ettirdikleri şeklindeki yanlış inanç Batılı araştırmacılar tarafından da reddedilmiş, Müslümanların adil ve şefkatli tutumları herkes tarafından

Müslümanların egemenliği altında olduğu dönemde Kudüs'teki Müslümanlar, Hristiyanlar ve Museviler hoşnutluk ve barış içinde yaşadılar.

teyit edilmiştir. Batılı bir araştırmacı L. Browne bu durumu şu şekilde ifade etmektedir:

... Doğruluğundan kuşku duyulmayan gerçekler, Müslümanların gittikleri yerde halkı kılıç zoru ile İslam'a soktukları yolundaki Hristiyan kaynaklı iddiaların kökten asılsız olduğunu belgelemektedir... Fetihle-

Osmanlı İmparatorluğu İslam'ın adalet ve şefkat anlayışına bağlı kalarak tebası altındakilere din ve inanç hürriyeti tanımış, huzurlu bir multi-kültürel mozaik oluşturmuştu.

rin arkasındaki dinamik etken, onların halkları çağırdıkları İslam kardeşliği idi... İşte bu kardeşliğin çapı da, İslam'ı kabul edenler ile çıkış gibi büyüyordu.¹⁰

The Prospects of Islam adlı kitabında Browne, Müslümanların fetih hareketlerinin asıl amacının İslam kardeşliği olduğunu belirtmiştir.

Tarih boyunca geniş topraklara hükmetmiş olan tüm Müslüman yöneticiler diğer dinlerin mensuplarına karşı son derece merhametli ve saygılı davranmaya devam etmişlerdir. İslam devletlerinde hem Museviler hem de Hristiyanlar son derece güvenli ve özgür bir yaşam içindedirler.

Selçuklu ve Osmanlı İmparatorlukları döneminde de İslam'ın adalet ve şefkati sürmüştür. İngiliz araştırmacı Sir Thomas Arnold, *The Preaching of Islam* adlı kitabında Hristiyanların, Selçukluların bu tutumlarından dolayı, onların idaresi altına girmek istediklerini şöyle anlatır:

“İslam idaresi altında dini hayatın emniyette olduğu hakkındaki bu hisler, yine o devirlerde Küçükasya (Anadolu) Hristiyanlarının, Selçuk Türklerini bir kurtarıcı sıfatı ile karşılamalarına vesile olmuştu... Hatta VIII. Mihail (1261-1282) devrinde, Küçükasya içerisindeki ufak kasabaların halkı, Bizans İmparatorluğunun istibdadından kurtulmak ümidi ile Türkleri kasabalarının işgali için davet etmişlerdi. Hatta bu halk arasında zengin veya fakir birçok kimseler, o zamanki Türk Milli sınırları içerisinde göç etmeyi bile göze almışlardır.”¹¹

Müslüman Selçuklu İmparatorluğu'nun en parlak devrinde yönetimde olan Melikşah, ele geçirdiği topraklardaki halka karşı büyük bir adalet ve merhametle yaklaşmış, bunun neticesinde de fethettiği ülkelerin halkları tarafından büyük bir sevgi ve saygıyla anılmıştır. Tüm tarafsız tarihçiler Melikşah'ın adaletini ve merhametli tavrını içtenlikle dile getirmektedirler. Onun şefkati, Kitap Ehlinin kalbinde de kendisine karşı bir sevgi oluşturmuştur. Hatta bu nedenle tarihte eşine az rastlanır şekilde, birçok şehir, kendi isteğiyle Melikşah'ın idaresi altına girmeyi kabul etmiştir.

Sir Thomas Arnold'ın yine aynı kitabında yer alan, II. Haçlı seferine VII. Louis'in özel katibi olarak katılan St. Denis Manastırı mensubu Odo de Diogilo adlı rahibin anılarında, Müslümanların hangi din men-

subu olursa olsun herkese karşı nasıl adaletli davrandıkları tüm açıklığıyla anlatılmaktadır:

“Eğer Müslüman Türklerin kalplerine, o sefaleti ve felaketi görerek, bir acıma duygusu gelmemiş olsaydı, geri kalan Haçlı kafilesinin durumu çok feci olurdu. Türkler, bu biçarelerin yaralılarına baktılar, fakirlerini cömertlikle beslediler ve sıkıntıdan kurtardılar. Hatta bazı Müslümanlar, Rumların tehdit ve hile ile hacılardan koparmış oldukları Fransız paralarını satın alarak ihtiyacı olan hacılara verdiler. Aynı dinden olmayanların bu koruyucu muameleleri ile dindaşları olan ve kendilerini ağır işlerde kullanan, döven, dolandıran Rumların hareketleri, Haçlı hacıları arasında, öyle bir karşılaştırma vesilesi oldu ki, bunlardan pek çoğu kendi istekleri ile kendilerini kurtaran Müslümanların dinini kabul ettiler.”¹²

Tarihçiler tarafından yazılan bu satırlar İslam ahlakına sahip olan Müslüman yöneticilerin her zaman için merhametle ve adaletle hükmettiklerini ortaya koymaktadır. Asırlar boyunca 3 kıtaya nizam veren Osmanlı İmparatorluğu’nun tarihi de aynı şekilde adalet örnekleriyle doludur.

İspanya ve Portekiz’deki Katolik devletler tarafından katliama ve sürgüne maruz bırakılan Musevilerin Sultan II. Beyazid döneminde Osmanlı topraklarına yerleşmeleri İslam ahlakının getirdiği merhame-tin çok güzel bir örneğidir. O dönemde İspanya topraklarının büyük bölümüne hakim olan Katolik krallar, daha önceden Müslüman Endülüs yönetimi altında huzur içinde yaşayan Musevilere büyük baskılar uygulamışlardır. Endülüs’te, Müslüman, Hristiyan ve Museviler birarada barış içinde yaşayabilirken, Katolik krallar tüm ülkeyi zorla Hristiyanlaştırma çabasına girmiş, bu amaçla Musevilere baskı uygularken Müslümanlara karşı savaş açmışlardır. Sonuçta 1492 yılında hem İspanya’nın güneyindeki Granada bölgesine sıkışan son Müslüman yönetim yıkılmış ve Müslümanlara karşı korkunç bir katliam uygulan-

mış, hem de din değiştirmeyi kabul etmeyen Museviler ülkeden sürülmüşlerdir.

İşte yurtsuz kalan bu Musevilerin bir kısmı Osmanlı'ya sığınmış ve Devlet-i Ali bu talebi kabul etmiştir. Kemal Reis komutasındaki Osmanlı donanması, ülkeden sürülen Musevileri ve katliamdan kurtulabilen Müslümanları, gemilerle taşıyarak Osmanlı ülkesine getirmiştir.

Son derece dindar bir mümin olarak tarihe geçmiş olan Sultan II. Beyazid, 1492 senesi ilk baharında İspanya'dan çıkarılan bu mazlum Musevileri, Osmanlı ülkesinin belirli yerlerine ve özellikle de şu anda Yunanistan'da bulunan Selanik, Edirne, Eğriboz'a bağlı Livâdiye ve Tırhala çevresine yerleştirdi. Ülkemizde bugün yaşamakta olan 25.000 kadar Türkiye Musevisinin büyük çoğunluğu, söz konusu İspanyol Musevilerinin torunlarıdır.

Museviler 500 yıl önce beraberlerinde getirdikleri din ve geleneklerini, Türkiye'de yaşamaya devam etmekte ve kendi okulları, hastaneleri, huzurevleri, kültür kurumları ve gazeteleri ile rahat bir yaşam sürdürmektedirler. Aralarında tüccar ve işadamları olduğu gibi, mühendis, mimar gibi teknik konulardan reklamcılığa kadar çeşitli mesleklere sahip olanları, bunların yanı sıra bilim adamları ve sanatçılardan oluşan ve gittikçe gelişen entelektüel bir çevreleri vardır. Avrupa'nın pek çok ülkesindeki Musevi cemaatleri asırlardır antisemit ırkçı saldırıların endişesi ile yaşarken, ülkemizdeki Musevi cemaati huzur içindedir. Yalnızca bu örnek dahi İslam'ın getirdiği merhametli ve adaletli anlayışın tespit edilebilmesi için yeterlidir.

Sultan II. Beyazid'da gördüğümüz şefkat ve sevgi anlayışı, tüm Osmanlı padişahları için de geçerlidir. Fatih Sultan Mehmed İstanbul'u fethettiğinde, kentte hem Hristiyanlara hem de Musevilere özgürce yaşam hakkı tanımıştır. Müslümanların merhametli ve adaletli uygulamaları konusunda, İslam dünyası hakkında yazdığı değerli eserleriyle tanınan Andre Miquel bir eserinde şöyle demektedir:

Dindar bir insan olan Sultan II. Beyazid, gemilerle Osmanlı topraklarına gelen Musevileri ülkenin çeşitli yerlerine yerleştirdi ve dinlerini özgürce yaşayabilmeleri için her türlü imkanı onlara sağladı.

Hristiyan halklar, Bizans ve Latin devletleri zamanında bulamadıkları çok iyi yönetilen bir idare altındaydılar. Asla sistemli bir zulüm görmediler. Tam aksine imparatorluk, İstanbul başta olmak üzere, işkence gören İspanyol Musevilerine bir sığınak olmuştu. Hiçbir yerde zorla İslamlaştırma olmamıştır.¹³

Osmanlı öncesindeki İslam devletlerinde de gayrimüslimlere büyük haklar tanınmıştır. Georgetown Üniversitesi'nde din ve uluslararası ilişkiler profesörü olan John L. Esposito, tarihte Müslüman devletlerin idaresine geçen Musevi ve Hristiyanların büyük bir adaletle karşılaştıklarını şöyle anlatmaktadır:

Fatih Sultan Mehmed'in İstanbul'u fethi, uzun yıllar boyunca Bizans ve Latin devletlerinin zulmüne maruz kalan gayrimüslim halk için özgürce yaşam anlamına geliyordu.

Bizans ve Pers topraklarında yaşayan ve zaten yabancı idareciler tarafından yönetilen pek çok Müslüman olmayan toplum için, İslam idaresi bir yönetim değişikliği anlamına geliyordu, ama bu yeni yöneticiler çoğu zaman daha esnek ve toleranslıydı. Bu toplumların çoğu artık daha fazla otonomiye sahipti ve genelde daha az vergi ödüyorlardı... İslam'ın, Musevilere ve yerel Hristiyanlara daha fazla dini özgürlük tanıyan, daha toleranslı bir din olduğunu ortaya çıkırdı.¹⁴

*İman edenler ve imanlarını zulümle
karıştırmayanlar, işte güvenlik onlar içindir
ve onlar hidayete ermişlerdir.
(Enam Suresi, 82)*

DİN ADINA TERÖR UYGULAYANLARIN İÇ YÜZÜ

Buraya kadar incelediğimiz gerçekler göstermektedir ki, masum insanlara karşı terör eylemi düzenlemek, din ahlakına tamamen aykırıdır. Kuran ayetlerini ve Peygamber Efendimiz (sav)'in uygulamalarını kendine rehber edinen bir Müslüman böyle bir suç işleyemez. Aksine, Müslümanlar bu suçları işleyen insanları durdurmakla yani "yeryüzündeki bozgunculuğu" ortadan kaldırmak ve tüm insanlara huzur ve güven getirmekle sorumludurlar. Müslümanlık terörle birlikte düşünülemez, aksine terörün engelleyicisi ve çözümüdür.

"Hristiyan" ve "Musevi" terörü veya "İslami" bir terör olamaz. Nitekim hangi dinden olursa olsun terör uygulayan kişilerin yapısına baktığımızda, bunun dini değil sosyal bir olgu olduğu açıkça ortaya çıkmaktadır.

Haçlılar: Kendi Dinlerini Çiğneyen Barbarlar

Önceden belirtildiği gibi, bir dinin veya bir başka fikir sisteminin gerçek mesajı, kimi zaman onun sözde taraftarları tarafından tamamen çarpıtılabilir. Hristiyanlık tarihinin karanlık bir dönemini oluşturan Haçlılar bunun iyi bir örneğidir.

Haçlılar, 11. yüzyılın sonunda Kutsal Toprakları (Filistin civarını) fethetmek amacıyla Avrupa'dan yola çıkan Avrupalı Hristiyanlardı. Sözde dini bir amaçla yola çıkmışlar, ama geçtikleri her yere vahşet ve korku götürmüşlerdi. Kitabın ilerleyen bölümlerinde detaylı göreceğimiz gibi sivilleri toplu katliamlara uğrattılar, pek çok köy ve kenti yağmaladılar. Müslüman, Musevi ve Hristiyanların İslam idaresi altında huzur içinde yaşamakta olduğu Kudüs'ü fethettiklerinde ise, büyük bir katliam gerçekleştirdiler. Şehirdeki tüm Müslüman ve Musevileri vahşice katlettiler.

Haçlı orduları, gittikleri her yerde büyük katliamlar gerçekleştirdi. Sivilleri katledip, pek çok kenti yağmaladı.

Bir tarihçinin ifadesiyle **“buldukları tüm Arapları ve Türkleri öldürdüler... erkek veya kadın, hepsini katlettiler.”**¹⁵ Haçlılardan biri, Raymund of Aguiles, bu vahşeti ve yaşanan dehşeti kendince “övünerek” şöyle anlatıyordu:

*Görölmeye değer harika sahneler gerçekleşti. Adamlarımızın bazıları - ki bunlar en merhametlileriydi - düşmanların kafalarını kesiyorlardı. Diğerleri onları oklarla vurup düşürdüler, bazıları ise onları canlı canlı ateşe atarak daha uzun sürede öldürüp işkence yaptılar. Şehrin sokakları, kesilmiş kafalar, eller ve ayaklarla doluydu. Öyle ki yolda bunlara takılıp düşmeden yürümek zor hale gelmişti. Ama bütün bunlar, Süleyman Tapınağı'nda yapılanların yanında hafif kalıyordu. Orada ne mi oldu? Eğer size gerçekleri söylersem, buna inanmakta zorlanabilirsiniz. En azından şunu söyleyeyim ki, Süleyman Tapınağı'nda akan kanların yüksekliği, adamlarımızın dizlerinin boyunu aşıyordu.*¹⁶

Haçlı ordusu Kudüs'te iki gün içinde yaklaşık 40 bin Müslümanı üstte anlatılan yöntemlerle vahşice öldürdü.¹⁷

Haçlıların barbarlığı o kadar taşkındı ki, 4. Haçlı Seferi sırasında, kendi dindaşlarının şehri olan İstanbul'u yağmaladılar, kiliselerdeki altınları söküp parçalamaktan bile çekinmediler.

Elbette ki tüm bu barbarlık Hristiyanlığın özüne aykırıydı. Çünkü Hristiyanlık, İncil'de belirtilen ifadeyle gerçekte bir “sevgi mesajı”dır. Matta İncili'nde Hz. İsa'nın öğrencilerine **“düşmanlarınızı sevin, size zulmedenler için dua edin”** dediği yazılıdır. (Matta, 5/44) Luka İncili'nde ise Hz. İsa'nın **“bir yanağına tokat atana diğer yanağını çevir”** dediği bildirilir. (Luka, 6/29) Yeni Ahit'in hiçbir yerinde şiddeti meşrulaştıran bir hüküm yoktur, masum insanların katledilmesi ise tahayyül bile edilemez. “Masumların katliamı” kavramı İncil'de zalim Kral Hirodes'in bebek yaştaki Hz. İsa'yı yok etme girişimi olarak geçer.

Peki Hristiyanlık şiddete hiç yer vermeyen bir sevgi dini iken, Hristiyan Haçlılar nasıl olmuş da tarihin en büyük vahşetlerini gerçekleştirmiştir? Bunun en büyük nedeni, Haçlıların cahil insanlardan oluşmasıdır. Kendi dinleri hakkında hemen hiçbir şey bilmeyen, İncil'i hayatlarında okumamış, hatta belki görmemiş, Hristiyanlığın ahlaki kıstaslarından habersiz olan kitleler yanlış bir yöne sürüklenmişlerdir. Din adıyla ortaya çıkan Haçlıların iftira ederek söyledikleri "Allah bunu istiyor" şeklindeki slogan ile bu cahil kitleler büyük bir barbarlık gerçekleştirmiştir. Bu sahtekarca yöntemle Allah'ın kesin olarak yasakladığı fiiller, geniş halk kitleleri tarafından uygulanmıştır.

O dönemde kültürel yönden çok daha ileri seviyede olan Doğu Hristiyanlarının, örneğin Bizanslıların Haçlılardan çok daha insancıl olduklarına dikkat etmek gerekir. Haçlılar gelmeden önce de, onlar gittikten sonra da Ortodoks Hristiyanlar, Müslümanlarla huzur içinde ortak bir yaşam sürmüşlerdir. BBC televizyonu yorumcusu Terry Johns'a göre, Haçlıların Ortadoğu'dan çıkmasıyla "medeni yaşam tek-

rar başlamış ve üç dinin mensupları yine Kudüs'te bir arada yaşama geri dönmüşlerdir.”¹⁸

Haçlılar örneği genel bir gerçeği göstermektedir: **Bir fikrin takipçileri eğer medeniyetten uzak, fikri yönden az gelişmiş, “cahil” insanlarsa, o zaman şiddete eğilimleri yüksek olur.** Bu, din dışı ideolojiler için de geçerlidir. Dünyadaki tüm komünist hareketler şiddet yanlısıdır, ama tüm komünistlerin en vahşi ve kana susamış olanları, Kamboçya’da ortaya çıkan Kızıl Khmerler olmuştur. Çünkü onlar komünistlerin en cahilleridir.

Cahil insanlar şiddet yanlısı bir fikri cinnet noktasına götürdükleri gibi, şiddete kesinlikle karşı çıkan İlahi dinlere de, şiddet karıştırabilirler. Hristiyan ve Musevi dünyasında olduğu gibi İslam dünyasında da bunun örnekleri yaşanmıştır ve hala yaşanmaya devam etmektedir.

Din adına terör uygulayanların iç yüzünü tam anlayabilmek için Peygamberimiz (sav) dönemindeki Bedevi karakterine de mutlaka değinmek gerekir:

Hristiyanlık şiddete hiç yer vermeyen bir sevgi dini olmasına rağmen Haçlılar tarihin en barbarca eylemlerini gerçekleştirdiler. Çünkü bu cahil kitleler İncil’i belki de yaşamları boyunca bir kez dahi okumadıklarından Hristiyanlığın ahlaki kıstaslarından habersizdiler.

Kuran'a Göre Bedevi Karakteri

Peygamberimiz (sav) döneminde Arabistan'da iki temel sosyal yapı vardı. Şehir insanları ve Bedeviler. Arabistan'ın şehirlerinde o dönemin şartlarına göre oldukça gelişmiş bir kültür hakimdi. Ticari ilişkiler bu kentleri dış dünyaya bağlıyor ve bu, şehirli Arapların "görgü"lerini artırıyordu. Giyim kültürüne sahiptiler, edebiyattan ve özellikle de şiirlerden hoşlanıyorlardı. Bedeviler ise çölde yaşayan göçebe kabilelerdi ve çok geri bir kültüre sahiptiler. Sanat ve edebiyattan tümüyle habersizdiler. Çölün sert şartları içinde büyük bir kısmı kaba bir karakter edinmişlerdi.

İslam, yarımadanın en önemli şehri olan Mekke'nin sakinleri arasında doğdu ve gelişti. Ama İslam yayıldıkça Arabistan'ın tüm kabileleri onu aşama aşama kabul ettiler. Bunlar arasında Bedeviler de yer alıyordu. Ama Bedevilerle ilgili bir problem vardı: Kültürel alt yapıları, İslam'ın derinliğini ve asil ruhunu kavramak için çok yetersizdi. Bir Kuran ayetinde onların durumları şöyle açıklanmıştır:

Bedeviler inkâr ve nifak bakımından daha şiddetlidir. Allah'ın elçisine indirdiği sınırları bilmemeye de onlar daha 'yatkın ve elverişlidir.' Allah bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir. (Tevbe Suresi, 97)

Bedeviler, yani "inkâr ve nifak bakımından daha şiddetli" ve Allah'ın emirlerine uymamaya daha yatkın, sınır tanımamaya müsait olan sosyal gruplar Peygamberimiz (sav) döneminde İslam dünyasına dahil oldular. Ancak sonraki dönemlerde yanlış yorumları ve davranış biçimleri nedeniyle İslam'ın ahlaki değerlerine uygun olmayan yapılanmalara yol açtılar.

Bedeviler arasında gelişen "Hariciler" adlı mezhep bunun bir örneği. Sünni inancının dışına çıktıkları için "Hariciler" (isyan edenler) olarak bilinen bu sapkın mezhebin en temel özelliği, son derece katı, vahşi ve fanatik olmalarıydı. İslam'ın özü, Kuran ahlakının değerleri

Peygamberimiz (sav)
dönemindeki Bedevi
topluluklar çölde yaşayan
göçebe kabilelerdi.
Bedeviler çölün zorlu şart-
ları içinde sert ve kaba bir
karakter edinmişlerdi.

ve üstünlükleri konusunda hiçbir kavrayışa sahip olmayan Hariciler, birkaç Kuran ayetini gerçek anlamından tamamen çarpıtarak, kendilerinden olmayan tüm Müslümanlara karşı savaş açtılar. Dahası "terör" eylemleri düzenlediler. Peygamber Efendimiz (sav)'in en yakın sahabelerinden biri olan ve onun tarafından "ilim şehrinin kapısı" olarak tarif edilen Hz. Ali, bir Harici tarafından düzenlenen bıçaklı suikast sonucunda şehit edildi.

Bir başka deyişle, Haçlılar nasıl Hristiyanlığı gerçek anlamından tamamen çarpıtarak bir vahşet öğretisi gibi yorumladılarsa, İslam dünyasında ortaya çıkan birtakım sapkın gruplar da İslam'ı yanlış yorumlayarak şiddet uyguladılar.

Her ikisinin de ortak yönü cahil, kültürsüz, kendi içine kapalı, sert ve kaba tabiatlı, dinin gerçek amacını kavrayamayan insanlar olmalarıydı. Uyguladıkları vahşet mensup olduklarını iddia ettikleri dinin değil, söz konusu anlayış eksikliğinin sonucuydu. Kendi dinlerinin temel kaynaklarını dahi bilmiyor, uydurdıkları hurafe inançlara göre hareket ediyorlardı.

Bedevi karakterinin o dönemde yaşandığını ve bittiğini düşünmek son derece hatalı olur. Günümüzde de bu karakteri yaşayan insanların varlığı dikkat çekmektedir. Kendilerinden veya içinde bulundukları gruptan başka hiç kimseyi beğenmeyen hatta dinlerinden olmayanlara karşı vahşeti kendilerince dinin gereği gibi göstermeye çalışan bu insanların birçok bozuk mantığı vardır. Tekfir etme ve yanlış kısas uygulamaları buna örnektir:

İslam Adına Kan Dökenlerin Bozuk Mantıkları

Aynı Allah'a iman eden, Hz. Muhammed (sav)'i Allah'ın elçisi, Kuran'ı hak kitap olarak kabul eden bazı Müslümanlar birbirlerini din-den çıkmış olmakla, küfürle itham edip öldürüyorlar. Özellikle son dönemde Şiilerin topluca öldürülmesi, Şii camilerinin bombalanması, aynı zamanda bir süredir gündemde olan Irak gibi bölgelerde bir kısım Şii grupların Sünnilere yönelik saldırıları İslam dünyasındaki köklü bir anormalliğe dikkatleri çekti. Ancak bu kan dökücü zihniyet ne sadece radikal terör örgütleriyle sınırlı ne de yeni bir hastalık:

Mısır'da sadece Şii oldukları için, Irak'ta ise sadece Sünni oldukları için Müslümanlar öldürülüp sonra sokaklarda sürükleniyor. İşte çoğunlukla cahil insanları böylesine bir vahşete sürükleyen neden, televizyonlardan, camilerden sözde İslam adına konuşan bazı din alimlerinin fetvalarıdır. Diğer taraftan Ortadoğu'da Şii ve Sünni grupların gerek aynı ülke içindeki kıyasıya mücadelelerinde, gerekse taşeron örgütler aracılığıyla ülkeler arasında süregiden mezhep savaşlarında yine bu hurafelere dayalı yanlış din anlayışı vardır. Elbette bu örgütlerin uyguladığı şiddet yanlıştır ve bu durum, dinin özü olan Kuran'a dönülmeden düzelmez.

Tekfir etmek yani "dinden çıkma" ithamı

Masum kanı dökmeyi kendilerince "ibadet" olarak gören, kendi din anlayışına sahip olmayanlara yaşam hakkı tanımayan insanlar

İslam coğrafyasında durmaksızın kan akmasına sebep olmaktadır. İşte müslümanlar arasında fitnenin yaygınlaşmasına sebep olan bu acımasız ihtilaf ruhunun temelinde yer alan sorunlardan biri tekfir etmektir:

"Tekfir", bir kimseye ya da bir gruba "Kâfir oldun, dinden çıktın, İslam'ı terk ettin" şeklinde ithamlarda bulunmaktır. Tekfirci olarak tabir edilen gruplar, bir kişi ya da grup hakkında bu hükme vardıklarında, kendi hurafelere dayalı, bağnaz İslam yorumları içerisinde bu kişileri "katli vacib" ilan etmiş olurlar. Ancak Allah bir kimsenin Müslümanlığını reddetme, kabul etmeme hakkını Kuran'da kişilere ver-

Kuveyt'teki İmam Cafer Sadık Camii'nin bombalanması

Yemen'de cami saldırısı

Irak Hava Kuvvetleri'nden 1700 Şii askerinin öldürüldüğü Camp Speicher katliamı.

mez. Kaldı ki, bir kimse imanından sonra inkara sapmış dahi olsa, bunun hükmü, cezası Allah Katındadır:

“Hakkında ihtilafa düştüğünüz herhangi bir şey; artık O’nun hükmü Allah’ındır...” (Şura Suresi, 10)

“... Hüküm, yalnızca Allah’ındır. O, Kendisi’nden başkasına kul-luk etmemenizi emretmiştir. Dosdoğru olan din işte budur, ancak insanların çoğu bilmezler.” (Yusuf Suresi, 40)

Günümüzde bir kısım Sünni grupların Şiileri, Şii grupların da Sünnileri tekfir ederek, Müslümanların birbirlerinden nefretle bahsettiklerini, beraber namaz kılmadıklarını, hatta pek çok bölgede kıyasıya bir mücadele içinde birbirlerini öldürdüklerini görüyoruz. İslam dini-ne sonradan giren “tekfir” mantığının Kuran’da hiçbir şekilde yeri yoktur; Müslümanlar arasındaki bu fitne, Peygamberimiz (sav)’e atfedilen, ‘Fırka-i Naciye Hadisi’ olarak da bilinen bir hadise dayandırılır. Birçok farklı rivayette yer alan, ancak Kuran ayetlerinde kesinlikle bir temeli bulunmayan bu hadisin en yaygın kullanılan şekli şöyledir:

“... Ümmetim 73 fırkaya ayrılacak; onlardan biri hariç, hepsi cehennemliktir ve o biri de benim ve ashabımın yolu üzere olanlardır (Benim ve ashabımın yolunu takip edenlerdir)...”

Bu mantık farklı rivayetlerde çeşitli ekleme ve çıkarmalarla yer almaktadır. Örneğin Tirmizî’de, *“Biri hariç diğerlerinin hepsi cehenneme girer.”* ifadesi yoktur. Hakim’de ise bu hadis, **“Ümmetim yetmiş küsur fırkaya ayrılacak, en büyüğü kendi keyiflerine göre işler yapar, helali haram, haramı helal kılarlar.”** şeklinde çok kısa olarak rivayet edilmiştir. (Müstedrek, 4/430)

İslam dünyasının içinde bulunduğu, bölünmüşlük ve parçalanmışlık, Kuran’ı yeterli görmeyen, hurafelerle, bidatlarla, uydurma hadis ve rivayetlerle, İslam’a farklı bir şekil vermeye çalışan zihniyetin ürünüdür. Peygamberimiz dönemindeki gibi Kuran Müslümanı olmak

yerine, kendilerine göre helal-haramlar çıkaran ve sadece kendi yorumunun en doğru olduğuna inanan, katı, bağnaz gruplar, İslam'ı kendilerinden farklı yaşayan Müslümanların imanının geçersiz olduğuna hüküm verirler. Halbuki Allah bu tür bir bakış açısının zeminini Kuran'da engellemiştir:

“Ey iman edenler, Allah yolunda adım attığınız zaman gerekli araştırmayı yapın ve size (İslam geleneğine göre) selam verene, dünya hayatının geçiciliğine istekli çıkarak: “Sen mü'min değilsin” demeyin. Asıl çok ganimet, Allah Katındadır, bundan önce siz de böyle idiniz; Allah size lütufta bulundu... (Nisa Suresi, 94)

Güvenilir hadislere baktığımızda da Peygamberimiz (sav)'in Müslümanları birbirlerini küfürle suçlamaktan yani tekfirden sakındırdığı görülmektedir:

“Kim bir insanı kafir diye çağırırsa, yahut öyle olmadığı halde, “Ey Allah düşmanı” derse, söylediği söz kendisine döner.” (Sahih-i Muslim)

Günümüzde bazı Şiiler Sünnileri, Sünniler de Şiileri kendilerince “kafir” ilan etmekte idiler. Oysa Kuran’da böyle bir tekfirden hiçbir gerekçesi bulunmamaktadır. Peygamberimiz (sav) de Müslümanları, birbirlerini küfürle suçlamaktan sakındırmıştır.

İslam Terörü Lanetler

“Mü’mine lanet etmek onu öldürmek gibidir. Bir mü’mini küfr ile itham eden onu öldürmüş gibi olur.” (Sahih-i Buhari)

“Bizim gibi namaz kılan, kiblemize yönelen ve kestiğimizi yiyen kimse, Allah’ın ve Resulünün teminatını elde etmiş kabul edilir. O halde (böylelerini öldürmek suretiyle) Allah’ın verdiği teminat ve ahdi bozmayın.” (Sahih-i Buhari)

“Bir insan (müslüman) kardeşine: “Ey kafir” diye hitab ettiği zaman, ikisinden biri bu sözü üzerine almış olur. Şayet söylediği gibi ise küfür onda kalır, değilse söyleyene döner.” (Sahih-i Buhari)

“Bir kimse müslüman kardeşini tekfir ederse küfür (tekfir edilen veya edenden) biri üzerine döner.” (El Müsned)

Peygamberimiz döneminde, mümin topluluğun arasında münafıklar, imanı kalbine yerleşmeyenler, fasıklar da olmuştur. Allah Kuran’da Peygamberimiz (sav)’in hük-

müne razı olmayan, tavır ve ahlak olarak anormallik gösteren, hatta gizlice dinsiz olan kişilerin varlığını pek çok ayette bildirmiştir. Ancak Efendimiz tebliğine devam etmiş, ayırt etmeden herkesin imanını güçlendirmek için gayret sarf etmiştir; onları küfürle itham etmemiştir. Kulun bir başka kişinin imanı ile ilgili hüküm vermesi ve buna dayanarak ceza vermesi mümkün değildir.

Allah Müslümanların kendi içlerinde ayrılığa düşmelerinin ya da çekişmelerinin de ahirette karşılığı olduğunu bildirmektedir:

“Gerçek şu ki, dinlerini parça parça edip kendileri de gruplaşanlar, sen hiç bir şeyde onlardan değilsin. Onların işi ancak Allah’adır. Sonra O, işlemekte olduklarını kendilerine haber verecektir.” (Enam Suresi, 159)

Kuran’da Müslümanların birlik olmaları, kardeşler olarak yaşamaları, dağılıp ayrılmamaları, dost olmaları, bir bina gibi saf bağlamaları, çekişip birbirlerine düşmemeleri gerektiği bildirilmektedir:

Allah’a ve Resul’üne itaat edin ve çekişip birbirinize düşmeyin, çözülüp yılgınllaşırsınız, gücünüz gider. Sabredin. Şüphesiz Allah, sabredenlerle beraberdir. (Enfal Suresi, 46)

Kendilerine açık deliller ve ayetler geldikten sonra parçalanıp ayrılığa düşenler gibi olmayın. İşte onlar için çok büyük bir azap vardır. (Al-i İmran Suresi, 105)

Müslümanların birlik beraberlik içinde olmasına katkı sağlayabilecekken, ayrılıkçı ifadeleri ve nefret söylemlerini kullananlar veya birilerini din dışı ilan eden fetvalar verenler bir kısım Müslümanları şiddete, kana teşvik etmektedirler. Mezhep imamlarına dayanarak Müslümanlara karşı kendilerince cihat ilan edenler ahirette hesabını veremeyecekleri büyük bir hataya düşmektedirler. Allah Kuran’da, Müslümanların arasını bulmayı şöyle emretmektedir:

Mü'minler ancak kardeşirler. Öyleyse kardeşlerinizin arasını bulup düzeltin ve Allah'tan korkup sakının; umulur ki esirgenirsiniz. (Hucurat Suresi, 10)

“Kıyas” hükmünün yanlış uygulanması

Kuran'daki hükümler, özellikle Hz. Muhammed (sav) döneminde Arap toplumlarında yaygın olan, keyfi, kin ve kişisel intikam duygularına dayalı cezalandırmayı ortadan kaldırmayı amaçlar. Kuran'ın genelindeki caydırıcılık esası bu hükümde de görülmekte, suçun önlenmesi ve ortadan kaldırılmasını sağlayarak yaşamı korumaktadır. Kıyas da bu hükümlerden biridir:

“Ey iman edenler, öldürülenler hakkında size kıyas yazıldı (farz kılındı). Özgüre karşı özgür, köleye karşı köle ve dişiye karşı dişi. Fakat kimin (hangi katilin) lehine, onun (maktulün) kardeşi (varisi veya velisi) tarafından bağışlanırsa, artık (yapılması gereken) örfe uymak (ve) ona (maktulün varis veya velisine) güzellikle (diyet) ödemektir. Bu, Rabbinizden bir hafifletme ve bir rahmettir. Artık kim bundan sonra tecavüzde bulunursa, onun için elem verici bir azap vardır. (Bakara Suresi, 178)

Kıyası anlatan bu ayette dikkat çeken konu, bağışlama ve affetmenin teşvik edilmesi ve bunun daha güzel olduğunun bildirilmesidir. İşte bu bakımdan, kıyasta bizim için hayat vardır.

Kıyasın, kimlere uygulanacağı ve kimin uygulayacağı bazı şartlara bağlanmıştır. Örneğin kıyas uygulamaya hak

sahibi kişinin kim olacağı ayette, “ölenin velisi olan yakınları” şeklinde açıklanmıştır:

Haklı bir neden olmaksızın Allah'ın haram kıldığı bir kimseyi öldürmeyin. Kim mazlum olarak öldürülürse onun velisine yetki vermişsinizdir; o da öldürmede ölçüyü aşmasın... (İsra Suresi, 33)

Diğer taraftan Maide Suresi'nin 178. ayetinde bildirildiği gibi, ölen kişinin velisi isterse, kısıstan vazgeçip diyet isteyebilir ki, bu da bağışlamaya bir teşviktir. Bir diğer ayette, Allah affetmenin makbul olması ile ilgili şöyle bildirmiştir:

Kötülüğün karşılığı, onun benzeri olan kötülüktür. Ama kim affeder ve ıslah ederse (dirliği kurup-sağlarsa) artık onun ecir Allah'a aittir. Gerçekten O, zalimleri sevmez. (Şura Suresi, 40)

Kuran ayetlerinde görüldüğü gibi asıl olan affetmek ve ıslah etmektir. Bunun İslamiyet'ten önce de, Allah'ın beğendiği bir ahlak olduğu bildirilmektedir:

Biz onda (Tevrat'ta), onların üzerine yazdık: Cana can, göze göz, buruna burun, kulağa kulak, dişe diş ve (bütün) yaralara (karşılık da) kısas vardır. Ama kim bunu sadaka olarak bağışlarsa o kendisi için bir kefarettir. Kim Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse, işte onlar, zalim olanlardır. (Maide Suresi, 45)

Kuran'a göre, zulmün karşılığı zulüm değildir

İslam dinini kullanan terör örgütü liderlerine ya da bunları meşru göstermeye çalışan bazı din adamlarına, “neden bu gibi toplu katliamlara, intihar saldırılarına fetva veriyorsunuz” diye sorulduğunda, “Müslümanlara uygulanan zulme karşı kısas uyguladıklarını” söylemektedirler. Elbette dünyanın çeşitli yerlerinde Müslümanlar toplu katliama maruz kalmış, eziyete ya da haksızlığa uğramış olabilirler, ancak bu zulmün karşılığı zulüm değildir ve bunu Allah yasaklamıştır. Kısas hükümlerinde bildirilen affedicilik tavsiyesi de bu gerçeğin bir yansımasıdır.

İslam'a göre suç şahsidir, keyfi intikam duygusuyla kısas uygulanamaz

Allah zulmü Kuran ile yasaklamıştır ayrıca İslam'da suçun şahsiliği prensibi vardır. Nasıl bir bölgeye havadan bomba yağdırmak katliamsa; nasıl çocuk, kadın, yaşlı, suçlu suçsuz demeden yapılan saldırılar bir cinayetse; insanları sadece milliyetlerine, dinlerine, mezheplerine dayanarak öldürmek, intikam almak da İslam'a aykırıdır. Bir ülkenin yöneticilerinin zulmüne kızıp o ülkenin masum insanlarına terör saldırısı uygulamak Kuran'a uygun değildir.

İslam'daki savaş hukukunun temelinde adaletli olmak vardır; barışı, anlaşma yoluna gitmeyi, bağışlamayı hedef almak vardır; yaşamak ve yaşatmak esastır. Dolayısıyla Allah'ın belli sınırlandırmalarla, "kasti can almaya karşı" caydırıcılık olarak hükmettiği ve ardından da bağışlamayı teşvik ettiği 'kisas' hükmü, keyfi intikam duygularıyla toplumlara ve söz konusu toplumların bireylerine uygulanamaz.

Kuran'daki hükümler bu kadar açıktır ancak yine de din adına terör uygulamaya kalkanların olması terörün psikolojisini de incelemeyi gerektirir:

Terörün Hastalıklı Psikolojisi ve Yöntemleri

"Terör" kavramının günlük lisanda kullanılan anlamından daha geniş bir kapsamı vardır.

Günümüzde terör kavramı, genellikle radikal ideolojik gruplar tarafından yürütülen silahlı mücadeleyi ifade etmektedir. Terör, Türkçedeki karşılığı ile **"korkutma, yıldırma"** anlamına gelmektedir. Ancak bu korkutma ve yıldırma oldukça büyük çaplıdır ve insanların tüm hayatlarını kaplayacak kadar yoğun bir korku durumunu ve **şiddet** halini ifade etmektedir. Terör, insanları yıldırma, sindirmek yoluyla onlara belli düşünce ve davranışları benimsetmek için yoğun ve sistematik bir korkuyu ve bu korkuya neden olabilecek her türlü şiddet eylemini içerir. Ancak her durumda terörün yöneldiği hedef, dolaylı ya da doğrudan halkın kendisi olmaktadır.

Bir terör örgütü, halkı kendi yanına çekebilmek için terör uygular: Elde edeceği korkunun kendisine güç vereceğini, bu güç sayesinde de halkı, ya da çoğu kez halkın bir bölümünü kendisine destekçi kılabilceğini hesaplar. Bu sözünü ettiğimiz, "terör" dendiğinde ilk akla gelendir. Ancak bir de Üçüncü Dünya ülkelerinde rastlanan ve dikta rejimleri tarafından uygulanan terör vardır.

İktidarın sahibi olan kadro ya da diktatör, baskıcıdır; iktidarını

sadece kendi şahsi çıkarına kullanmaktadır. Ve bu yüzden çeşitli toplumsal tepkilerle karşı karşıyadır. Bu durumda, söz konusu dikta rejimi, muhalefetten daha güçlü olduğunu kanıtlamak için yine aynı formülü kullanır: Terör uygular ki, halk kendisinden korksun. Ve bu korku ona güç sağlasın.

Terör örgütleri, savundukları ideolojiye bağlı olarak, haksızlık ve zulüm yaptığını düşündükleri yönetim ve yöneticileri bertaraf etmeyi, böylece daha mutlu ve adaletli bir hayat tarzını amaç edindiklerini ileri sürmektedirler. Oysa bu hiç de gerçekçi bir yaklaşım değildir. Allah Bakara Suresi'nin ilk ayetlerinde, bu tür bir anlayışa sahip olanlar için şöyle buyurmaktadır:

Saldırgan olmayı, öldürmeyi, savaşmayı, acı çekirtmeyi, zulmetmeyi yol olarak benimsemiş olan teröristler Allah korkusundan ve sevgisinden tamamen uzak, kalpleri katılaşmış, hastalıklı bir ruh haline sahiptirler.

“Kendilerine: “Yeryüzünde fesat çıkarmayın” denildiğinde: “Biz sadece ıslah edicileriz” derler. Bilin ki; gerçekten, asıl fesatçılar bunlardır, ama şuurunda değildirler.” (Bakara Suresi, 11-12)

Dikkat edilecek olursa, terörü bir yöntem olarak benimseyenler, kimi zaman birbirlerine karşılıklı yarar sağlayacak bir ittifak içine girmektedirler. Çünkü terörü uygulayanlar, ellerindeki silahın kendilerine sağladığı birtakım “rant”ları elde etmektedirler. İşte bu noktada, artık idealler kaybolur.

Teröristler için, insan öldürmek adeta bir “yaşam biçimi” gibidir. Masum insanlara hiç acımaksızın kurşun sıkabilir, küçük çocukların üzerine bomba atabilirler. Kan dökmek onlar için bir zevk ve amaç haline gelir. İnsanlıktan çıkıp, gözü dönmüş birer vahşi hayvana dönüşürler. Aralarında en ufak bir merhamet hissi gösteren olsa, onu hemen kendilerince korkak veya hain ilan edip saf dışı bırakırlar. Zaten çoğu zaman birbirlerine karşı da silaha sarılırlar, kendi içlerindeki fraksiyonlara karşı kanlı tasfiyeler gerçekleştirirler.

Terörizm, tamamen şeytani bir “kan dökme kuyusu”ndan başka bir şey değildir. Her kim bu vahşet çarkına destek olursa, şeytani bir sisteme destek olmuş olur. Bir teröristin dini kavramları kullanması, dini sembollerle hareket etmesi kimseyi yanıltmamalıdır. Bu şekilde sahte bir dini kisveye bürünen teröristler, hem kan döktükleri hem de bunu din adına gibi göstererek din aleyhinde propaganda yaptıkları için, iki kere suçludurlar.

Terör ile din, taban tabana zıttır. Terörizm saldırgan olmayı, öldürmeyi, savaşmayı, acı çektirmeyi, zulmetmeyi yol olarak benimsemiştir. Ancak tüm bunlar Kuran’a göre zalimliklerdir.

Allah barışı, uzlaşmayı, iyilikte bulunmayı ve insanların arasını düzeltmeyi emreder. Terörü ve her türlü bozgunculuk hareketini kesin olarak yasaklar. Allah Kuran’da bu tür bir eylem içinde olanları lanetlediğini bildirir:

“Allah’a verdikleri sözü, onu kesin olarak onayladıktan sonra bozanlar, Allah’ın ulaştırılmasını emrettiği şeyi kesip-koparanlar ve yeryüzünde bozgunculuk çıkaranlar; işte onlar, lanet onlar içindir ve yurdun kötü olanı da onlar içindir.” (Rad Suresi, 25)

Terörün içinde olan, bir şekilde bu zulme bulaşmış insanların temel özellikleri, Allah korkusundan ve sevgisinden tamamen uzak, kalpleri katılaşmış, hastalıklı bir ruh haline sahip olmalarıdır.

Terörist Acımasızdır, Tek Amacı Yok Etmektir

Rus anarşizminin kurucusu olan Michael Bakunin ve öğrencisi Nechayev kendince “ideal” bir teröristi şöyle tanımlamaktadır:

Onun varlığının tek amacı sadece sözleriyle değil, hareketleriyle de, toplumun mevcut düzenine savaş açmış olmasıdır. Medeni dünyaya ait yasalara, ahlak değerlere ve uygulamalara geri dönülmez biçimde karşı çıkar... Yalnızca bir tek bilimi tanır: Yok etmek.¹⁹

Bakunin’in ve Nechayev’in bu sözlerinden de anlaşılacağı gibi teröristler maddi ve manevi tüm kurumlarla bağlantılarını kesen, dolaşısıyla bütün ahlaki değerleri reddeden ve bu kurumları kendilerine bir engel ve düşman olarak gören kişilerdir. Bakunin bir başka sözünde ise “Gece gündüz bir [teröristin] tek bir düşüncesi, tek bir gayesi vardır: acımasız biçimde yok etmek. Bu sırada büyük bir soğukkanlılıkla ve dinlenmeden bu amacını gerçekleştirmek için çalışır. Her zaman ölmeye ve amacına mani olan herkesi kendi elleriyle öldürmeye hazır olmalıdır.” demiştir. Terörizmin el kitabı olarak tanımlanan *Devrimci El Kitabı*’nda bir teröristin nasıl olması gerektiği şu cümlelerle açıklanır:

... Kendisine karşı sert davrandığı gibi, başkalarına da öyle davranmalıdır. Her türlü insan ilişkilerine, sevgiye, dostluğa, minnettarlığa karşı duyulan tüm zaafılar devrimci davanın soğuk hırsı ile baskı altında tutulmalıdır.²⁰

Bu sözler terörün karanlık yüzünü de tüm açıklığıyla ortaya koymakta ve terörün barış, hoşgörü ve sevgi üzerine kurulu İslam diniyle tam anlamıyla zıt olduğunu göstermektedir.

Terörizm şiddetin, korkunun, endişenin, hüznün, kargaşanın hakim olduğu bir toplum özlemindedir.

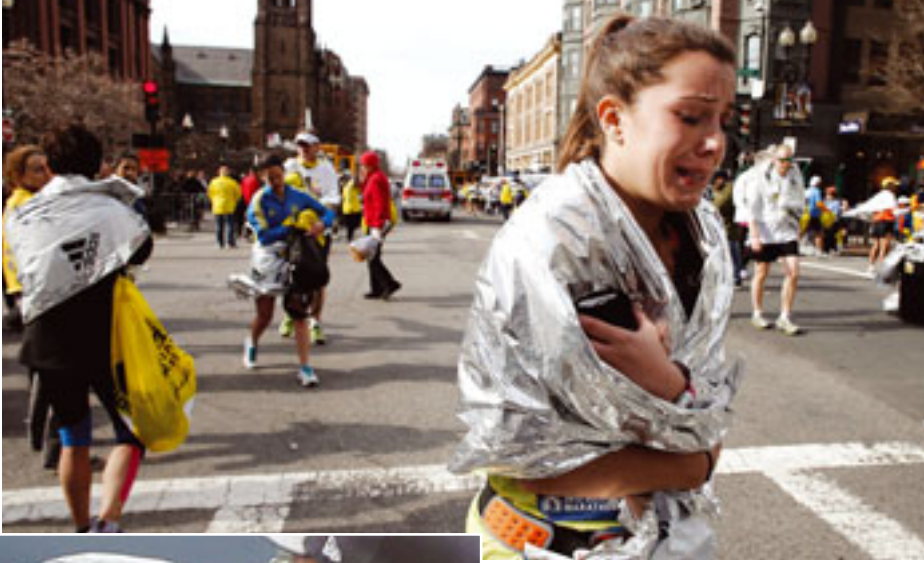

İslam, Boston Saldırısı Gibi Tüm Terör ve Şiddet Eylemlerini Lanetler

2013 yılında ABD’de düzenlenen Boston Maratonunda gerçekleştirilen terörist eylem tüm samimi Müslümanlar tarafından aynı 11 Eylül terör saldırısında ve diğerlerinde olduğu gibi şiddetle telin edildi.

Üç kişinin hayatını kaybettiği yüzlercesinin ise yaralandığı bu eylem, İslam dünyası ile Batı dünyasının arasını açmak için planlanmış hunharca bir provokasyondur. Batı’ya, İslam’ın güya şiddeti ve terörü meşru gören bir din olduğu izlenimi vermek isteyen bu tür kışkırtma hareketleri farklı ülkelerde pek çok kez denendi ve büyük ölçüde de başarılı oldu. Boston saldırısının ardından da ABD’de belli medya kuruluşları duyanları hayret içinde bırakacak, insanları açıkça Müslümanlara karşı şiddete ve toplumdaki izole etmeye teşvik eden açıklamalar yaptılar. Bu provokasyonlar her zaman oldu olacak. Ancak bu yapılanlar karşısında Müslümanların da üzerine düşen çok önemli bir görev var: Sadece terör olaylarını kınamakla yetinmemek, gerçek İslam ahlakını tüm insanlara anlatmak.

Her kim ki ben Müslümanım deyip de bir terör ya da şiddet eylemini dini gereği savunduğunu söylüyorsa, o kişi ya Müslüman görünümüne bir provokasyondur yahut da dinini doğru bilmeyen, yani cahilliğinden ötürü bunu söyleyen biridir. Bilgisizliğinden ötürü bunu söyleyen insana, Kuran’ın doğru yorumuyla anlatımlar yapılırsa bu yanlışlığından

Teröristler için, insan öldürmek ve çevreyi tahrip etmek bir "yaşam biçimi"dir. Kan dökmek ise onlar için bir zevk ve amaçtır. Bu nedenle de masum insanlara hiç acımaksızın kurşun sıkabilir, küçük çocukların üzerine bomba atabilir, evleri havaya uçurabilirler.

dönecektir. Bir provokasyona mahal vermemek ise tüm insanların İslam dini hakkında bilinçlendirilmesi ile mümkün olabilir. İslam'ın şiddeti ve nefreti asla kabul etmeyen bir bakış açısına sahip olduğu herkes tarafından bilinirse, ortada provokasyona konu olacak bir durum da kalmayacaktır.

Hristiyan ve Musevi dünyasında bir İslam düşmanlığı oluşturmaya yönelik kışkırtmalar varken, öteki tarafta yani İslam dünyasında da bir Musevi ve Hristiyan düşmanlığı meydana getirmek için çabalayan bazı insanlar mevcuttur. Bu insanlar, Kuran'daki izahları temel almayıp bazı uydurma hadislerle dayanarak provokatif izahlar yapan ve şiddet eylemlerini destekleyen bağnaz kesimdir. İslam dünyasında bu durum gerçekten de çok ciddi bir problemdir. Tüm samimi Müslümanlar, bu gibi kişilerin İslam dünyasının birer ferdi, İslam aleminin birer temsilcisi gibi algılanmasından çok rahatsızdırlar. Çünkü bu kişilerin İslam'ın savunduğu değerlerle hiç alakaları yoktur. Sevgi, şefkat, merhamet gibi güzel duygulardan kendilerini mahrum bırakmışlardır. Sadece başka dinden olan insanlara değil, diğer Müslümanların pek çoğuna karşı da kin ve nefret doludurlar. Hiç tanımadıkları bir insana sadece başka bir zümreye ait olduğu için husumet duyabilirler. Bu gerçekten de çok hastalıklı ve kabullenilemez bir bakış açısıdır.

Farklı dinlere mensup insanları, farklı etnik kökenlere sahip bireyleri birbirlerine düşürmek, aralarında çatışma çıkarmak savaştan nemalanan insanların tarih boyunca vazgeçmediği bir yöntemdir. Halbuki dünyamız herkesin mutlu, huzurlu ve refah dolu bir hayat yaşaması için yeterince geniştir, yeterince bol imkanlara sahiptir. Kavga edecek, kuvvete başvurmayı gerektirecek gerçek manada hiçbir sebep yoktur. Savaş ve çatışma için gösterilen tüm sebepler sadece içi boş birer oyundur.

Bu dünyada sevgi ve barış içinde yaşamak, kavga ve savaş halinde yaşamaktan çok daha kolaydır. Örneğin ne İsrailîlerin ne Filistinîlerin dört bir yandan sıkıştırılmış duvarlar arasında, bombaların, roketlerin ve silahların korkusu içinde yaşamak zorunda bırakılması kabullenilebilir. Biri Hz. İsmail'in oğulları, diğeri de Hz. Yakup'un oğulları olan iki milletin bu durumu insanlık için büyük bir ayıptır.

Temennimiz radikal bakış açısına sahip kişilerin, sağduyulu insanların, ılımlı, sevgi ve saygı dolu bakış açısı içinde kaybolup gitmeleridir. Ancak bunun için de hem İslam dünyasındaki hem Hristiyan dünyasındaki hem de Musevi dünyasındaki akliselim sahibi insanların beraber hareket etmeleri ve dayanışma içinde olmaları şarttır. İyilerin ittifakı şarttır. Bu ittifak sadece Müslümanlar arasında değil Ehl-i Kitap ile de sağlanmalıdır. Aksi takdirde ne terörün ne de şiddet eylemlerinin önüne tam geçilemez.

*Allah barış yurduna çağırır ve
kimi dilerse dosdoğru yola
yöneltip-iletir.
(Yunus Suresi, 25)*

İSLAM'IN EHL-İ KİTABA BAKIŞI

Günümüzdeki terör sorununa paralel olarak gündeme gelen bir diğer önemli konu da, Batı ve İslam dünyası arasındaki ilişkidir. Bilindiği gibi 90'lı yıllardan itibaren bazı yorumcular yanlış bir inanışla Batı ve İslam dünyası arasında bir çatışma olacağını ileri sürmüşlerdir. Samuel Huntington'ın ünlü *Medeniyetler Çatışması* tezinin ana teması da budur. Oysa ki bu tez, her iki medeniyet içindeki bazı radikal ve bilgisiz unsurların etkisinin abartılmasından kaynaklanan hayali bir senaryoya dayanmaktadır. Huntington'ın "medeniyetlerin çatışması" fikri, bilimsel, akli ve vicdani hiçbir delili olmayan bir teodir.

Tarih boyunca, yeryüzünün her bölgesinde çeşitli medeniyetler varolmuş, bu medeniyetler birbirleriyle sosyal ve kültürel açıdan ilişkiler kurmuş ve "medeniyet alışverişi"nde bulunmuşlardır. Her ırk, her soy, her millet ayrı bir medeniyete sahiptir. Her medeniyetin ayrı bir özelliği vardır ve karşılıklı hoşgörü ve uzlaşma çerçevesinde insanlar her medeniyetten birşeyler alırlar.

Bu çatışma iddiası, yakın tarihte komünizm vasıtasıyla denenmiş ve ortaya 20. yüzyılın kanlı bilançosu çıkmıştır. Oysa şu an dünyanın ihtiyacı çatışma değil, topyekün barıştır.

Ayrıca çatışmacı politikalar hiçbir fayda getirmez, kaldı ki İslam medeniyeti ve Batı medeniyeti arasında bir çatışma olamaz, çünkü Batı medeniyetinin temellerini oluşturan Musevi-Hristiyan inancı, İslam'la çatışma değil tam tersine bir uyum ve ittifak içindedir.

Kuran'da Museviler ve Hristiyanlar "Ehl-i Kitap" olarak isimlendirilirler. Bunun nedeni, her iki dinin mensuplarının da, Allah'ın vahyettiği İlahi kitaplara tabi olmalarıdır. İslam'ın, Ehl-i Kitaba karşı bakışı ise son derece adil ve merhametlidir.

İslam'ın Ehl-i Kitaba karşı adaletli tutumu, henüz İslam'ın doğduğu yıllarda Kuran'ın esaslarına göre şekillenmiştir. Bilindiği gibi o dönemde Müslümanlar, Mekke'deki putperestlerin baskı ve işkenceleri altında inançlarını korumaya çalışan bir azınlık durumundaydılar. Bu baskıların şiddeti nedeniyle bazı Müslümanlar Mekke'yi terk etmeye ve adaletli bir yönetime sığınmaya karar verdiler. Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav), onlara Etiyopya'daki Hristiyan Kral Necaşi'ye sığınmalarını söyledi. Bu öğüde uyan Müslümanlar Etiyopya'ya gittiklerinde, kendilerini sevgi ve saygıyla karşılayan son derece adaletli bir yönetim buldular. Kral Necaşi, kendilerine Müslümanların teslim edilmesini isteyen putperest elçilerin isteklerini geri çevirdi ve Müslümanların, ülkesinde özgürce yaşayabileceklerini açıkladı.

Hristiyanların şefkat, merhamet ve adalet kavramlarına dayanan bu tavırları bir Kuran ayetinde şöyle açıklanmaktadır:

... Onlardan, iman edenlere sevgi bakımından en yakın olarak da: "Hristiyanlarınız" diyenleri bulursun. Bu, onlardan (birtakım) papaz ve rahiplerin olması ve onların gerçekte büyüklük taslamaları nedeniyledir. (Maide Suresi, 82)

Ehl-i Kitabın Müslümanlar ile Ortak İnançları ve Değerleri

Hristiyanların ve Müslümanların inançları pek çok yönden ortak-
tır. Aynı şekilde Musevilik de İslam'la pek çok ortak inancı paylaş-
maktadır. Allah Kuran'da Müslümanların Ehl-i Kitapla Allah'a iman-
da birleştiğini "... Bize ve size indirilene iman ettik; bizim ilahımız
da, sizin ilahınız da birdir ve biz O'na teslim olmuşuz." (Ankebut
Suresi, 46) ayetiyle bildirir.

Kuran'da, Hristiyanlar ve Museviler, "Ehl-i Kitap"
olarak adlandırılmışlardır. Kuran'da Ehl-i Kitaba
karşı saygı, sevgi, merhamet ve yakınlık gösteril-
mesi emredilmektedir. Her iki dinin mensupları
da Allah'n vahyettiği dinlere inanmakta ve Müslü-
manlarla aynı ahlaki değerleri savunmaktadırlar.

Her üç dinin mensupları da;

- Allah'ın tüm evreni yoktan yarattığına ve tüm maddeye sonsuz kudretiyle hakim olduğuna inanmaktadırlar.

- Allah'ın canlıları ve insanı mucizevi biçimde yarattığına ve insanın Allah'ın verdiği bir ruha sahip olduğuna iman etmektedirler.

- Ölümden sonra dirilişe, cennet ve cehennemin varlığına, meleklerin varlığına iman etmekte, Allah'ın hayatımızı bir kader üzere yarattığına inanmaktadırlar.

- Tarih boyunca, Allah'ın insanlara Hz. Nuh, Hz. İbrahim, Hz. İshak, Hz. Yusuf ve Hz. Musa gibi pek çok peygamber gönderdiğine inanmakta ve tüm bu peygamberleri sevmektedirler.

Bir ayette Müslümanların peygamberler arasında hiçbir ayırım yapmadıkları şu şekilde bildirilir:

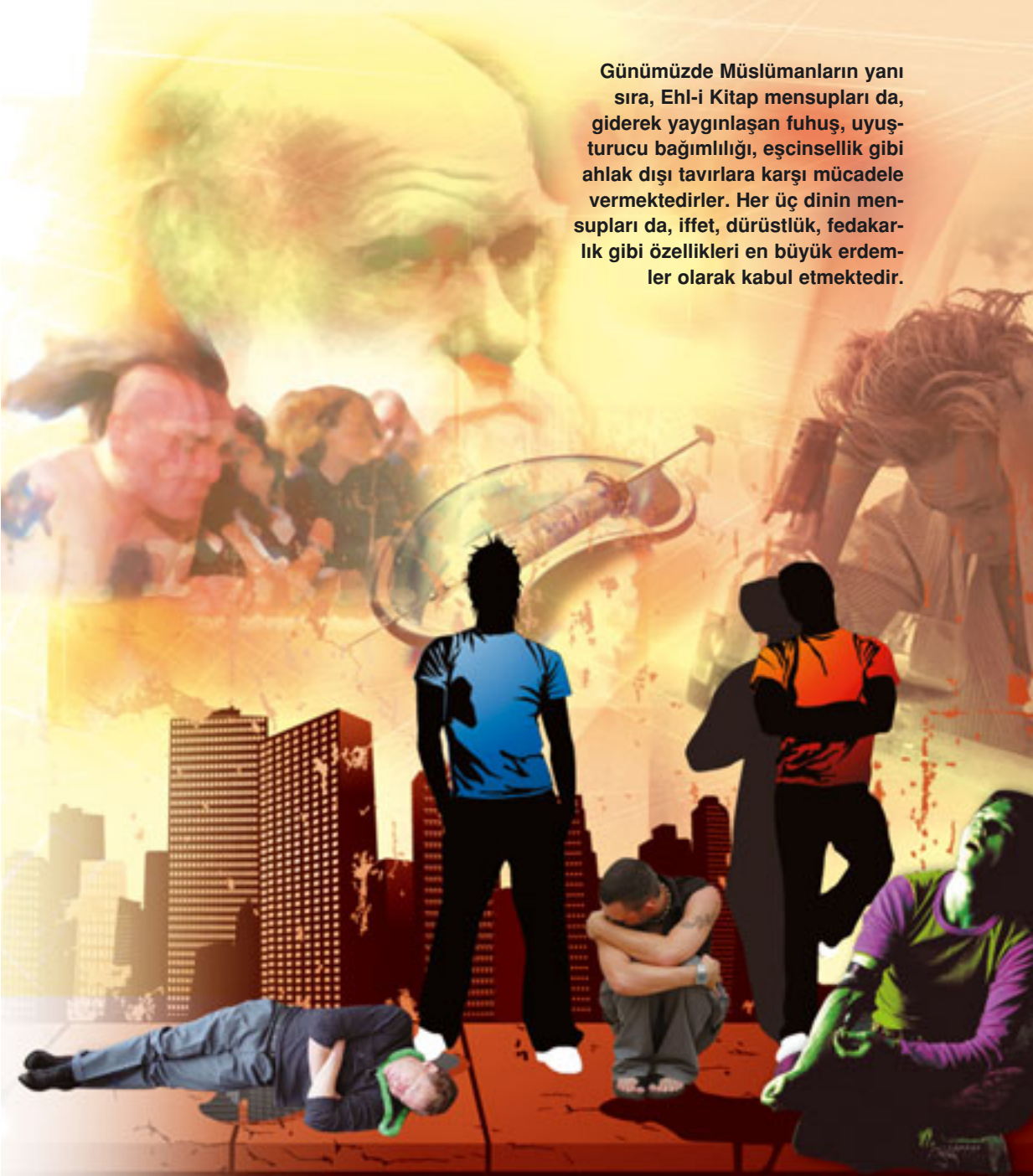
Elçi, kendisine Rabbinden indirilene iman etti, mü'minler de. Tümü, Allah'a, meleklerine, Kitaplarına ve elçilerine inandı. "O'nun elçileri arasında hiçbirini (diğerinden) ayırdetmeyiz. İşittik ve itaat ettik. Rabbimiz bağışlamayı (dileriz). Varış ancak Sanadır" dediler. (Bakara Suresi, 285)

Sadece inanç konularında değil, ahlaki değerler konularında da Ehl-i Kitabın inançları Müslümanlarla uyum içindedir. Günümüzde; fuhuş, uyuşturucu bağımlılığı gibi ahlaksızlıkların, bencil, çıkarıcı, acımasız insan modelinin hızla yaygınlaştığı bir dünyada, Ehl-i Kitap ve Müslümanlar aynı erdemlere inanmaktadırlar: Namus, iffet, tevazu, fedakarlık, dürüstlük, şefkat, merhamet, karşılıksız sevgi...

90'lardan itibaren gündeme gelen Tarihin Sonu ve Medeniyetler Çatışması gibi kavramların ardından her ülkenin son derece zorlu günlerden geçtiği bugünlerde önümüzdeki gerçek şudur ki; bu kavramların geçerliliği yoktur ve bunlarla çözüm üretmek mümkün değildir. Diğerinin mutsuzluğu üzerine mutluluk inşa etmenin mümkün olma-

dığını tecrübelerimizle de öğrendiğimize göre, şimdi yaraları hep birlikte sarmanın ve bir an önce “iyileşme”nin yolunu bulmak gerekiyor. İşte bu iyileşmeyi çabuklaştırmanın yollarından biri de Kuran’ın Ehl-i Kitaba verdiği değerın iyi anlaşılmasıdır.

Günümüzde Müslümanların yanı sıra, Ehl-i Kitap mensupları da, giderek yaygınlaşan fuhuş, uyuşturucu bağımlılığı, eşcinsellik gibi ahlak dışı tavırlara karşı mücadele vermektedirler. Her üç dinin mensupları da, iffet, dürüstlük, fedakarlık gibi özellikleri en büyük erdemler olarak kabul etmektedir.

Kuran'da Kitap Ehli'ne Verilen Değer

Bugün size temiz olan şeyler helal kılındı. (Kendilerine) kitap verilenlerin (Musevi ve Hristiyanların) yemeği size helal, sizin de yemeğiniz onlara helaldir. Mü'minlerden özgür ve iffetli kadınlar ile sizden önce (kendilerine) kitap verilenlerden (Musevi ve Hristiyanlardan) özgür ve iffetli kadınlar da, namuslu, fuhuşta bulunmayan ve gizlice dostlar edinmemişler olarak -onlara ücretlerini (mehirlerini) ödediğiniz takdirde- size (helal kılındı.) Kim imanı tanımayıp küfre sapsa, elbette onun yaptığı boşa çıkmıştır. O ahirette hüsrana uğrayanlardandır. (Maide Suresi, 5)

Bu ayet, çok çeşitli ve önemli detaylarla Kitap Ehli'nin Müslümanlar için değerini anlatır. Bu ayetin hükmüne göre bir Müslüman erkeğe, Kitap Ehli'nden bayanlar ile evlenebilme yetkisi verilmiştir. Buradaki yetki önemli bir yetkidir, çünkü Kuran'ın **"Kötü kadınlar, kötü erkeklere; kötü erkekler, kötü kadınlara; iyi ve temiz erkekler, iyi ve temiz kadınlara (yaraşır)..."** (Nur Suresi, 26) emri gereği Müslümanlar temiz ve iyi insanlarla evlenmekle yükümlüdürler. Bu hüküm ile Musevi ve Hristiyanların temiz ve iyi insanlar olduklarının önemli bir işareti verilmiş olmaktadır.

Bununla birlikte bu ayet ile belirtilen önemli bir ölçü vardır. Bir Müslüman, Musevi veya Hristiyan bayanı eşi olarak almakta, ona "karım, eşim, sevgilim" diye hitap etmekte, onunla bir aile kurmakta, bütün ömrünü onunla birlikte geçirmekte, hatta ahirette de sonsuz hayatını onunla birlikte geçirmeye niyetlenmektedir. Bu insan, bütün dünya hayatı boyunca tüm zorlukları, güzellikleri paylaştığı yegane insan haline gelmektedir. Hastalandığında ikisi birbirine bakmakta, ikisi birbirine güvenmektedir.

Bağnazların ölçüsüne göre, bir insan "sevgilim" dediği, hayatını birlikte geçirdiği, kendi canını emanet ettiği, kendi çocuklarının anne-

si olan bir insana Hristiyan veya Musevi olduğu için aniden düşman kesilecek, onu lanetli mi ilan edecektir? Bütün hayatını onunla geçirdikten sonra günün birinde "şu ağaç bana haber verdi, karım bir Musevi ve onun arkasında saklanıyor" deyip onu katletmeye mi karar verecektir? Bir insan bunu ancak bir zihinsel bozukluğa sahipse yapabilir. Kuran'a uyan, akli başında bir Müslüman için Musevi ve Hristiyanlara sevgi ölçüsü bu ayettedir.

Ayette ayrıca Müslümanlara önemli bir yetki de verilmektedir: Kitap Ehli'nin yemeğinden yeme yetkisi. Bu önemli bir ölçüdür, çünkü bilindiği gibi Müslümanlar yiyecekleri yemeklerde belli haramlara dikkat etmek zorundadırlar; domuz eti ve Allah adına kesilmemiş bir hayvan eti Müslümanlar için haramdır. Musevi ve Hristiyanların

Müslümanlar hem kendilerinin, hem de Musevi ve Hristiyanların, huzur içinde, birbirlerine karşı sevgi, yakınlık, saygı ve şefkat göstererek, barışçıl bir ortamda ibadetlerini yerine getirebilmelerini, daima dayanışma içinde yaşamalarını isterler.

yemeklerinin Müslümanlara helal kılınması, bu kişilerin güvenilir olduğunun bir güvencesidir. Aynı ölçü Musevi ve Hristiyanlar için de geçerlidir ve ayetin hükmüne göre Müslümanların yemekleri de onlara helal kılınmıştır.

Burada ayrıca bir başka dostluk ifadesine de dikkat çekmek gerekir. Kitap Ehli ve Müslümanlar aynı yemek ortamında bir arada bulunabilmekte, birbirlerinin misafiri olabilmekte, aynı sofrada oturabilmekte, birbirlerini ağırlayabilmektedirler. Burada bir dost ilişkisinin tarifi yapılmaktadır. **Kine, öldürmeye dayalı bir nefret ortamı değil, bir sevgi, dostluk ve kardeşlik ortamı tarif edilmektedir.**

Kitap Ehli'nin konumunu anlatan sadece bu ayet değildir. Allah Kuran'da bir kısım Kitap Ehli'ni övmektedir. Konuyla ilgili ayetler şu şekildedir:

Musa'nın kavminden hakka ileten ve onunla adalet yapan bir topluluk vardır. (Araf Suresi, 159)

Onların hepsi bir değildir. Kitap Ehli'nden bir topluluk vardır ki, gece vaktinde ayakta durup Allah'ın ayetlerini okuyarak secdeye kapanırlar. Bunlar, Allah'a ve ahiret gününe iman eder, maruf olanı emreder, münker olandan sakındırır ve hayırlarda yarışırırlar. İşte bunlar salih olanlardır. Onlar hayırdan her ne yaparlarsa, elbette ondan yoksun bırakılmazlar. Allah, muttakileri bilendir. (Al-i İmran Suresi, 113-115)

Şüphesiz, Kitap Ehli'nden, Allah'a; size indirilene ve kendilerine indirilene -Allah'a derin saygı gösterenler olarak- inananlar vardır. Onlar Allah'ın ayetlerine karşılık olarak az bir değer satın almazlar. İşte bunların Rableri Katında ecirleri vardır. Şüphesiz Allah, hesabı çok çabuk görendir. (Al-i İmran Suresi, 199)

Ayetlerden çok açıkça anlaşılabildiği gibi salih ve samimi olan Musevi ve Hristiyanlar, Kuran'da güzel sözlerle övülmekte ve

Allah'tan bir mükafatla müjdelenmektedirler. Allah bu kişileri, cennetine alacağını belirtmektedir. Bu, Allah'ın sevgi ifadesidir. Allah'ın sevdiği, cennetinde ağırladığı, razı olduğu bir insana, bir Müslüman nasıl düşman olabilir? Kuran'a göre olamaz. Kuran'a göre böyle bir düşmanlık suçtur. Dolayısıyla bağnazlar, Kuran ayetlerine rağmen sahte hadisleri kendilerine yol gösterici yaparak, Kitap Ehli düşmanlığını yayarak, İslam'a göre suç işlemektedirler.

Yapılması gereken Kitap Ehli'ni güzel sözle İslam'a davet etmek ancak kararı onlara bırakmaktır.

Müslümanlar Kitap Ehli'ni Allah'ın Birliğine Davet Ederler

İçlerinde zulmedenleri hariç olmak üzere, Kitap Ehli'yle en güzel olan bir tarzın dışında mücadele etmeyin. Ve deyin ki: “Bize ve size indirilene iman ettik; bizim İlahımız da, sizin İlahınız da Birdir ve biz O'na teslim olmuşuz.” (Ankebut Suresi, 46)

De ki: “Ey Kitap Ehli, bizimle sizin aranızda müşterek (olan) bir kelimeye (tevhide) gelin. Allah'tan başkasına kulluk etmeyelim, O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım ve Allah'ı bırakıp bir kısmımız (diğer) bir kısmımızı rabler edinmeyelim.” Eğer yine yüz çevirirlerse, deyin ki: “Şahid olun, biz gerçekten Müslümanlarız.” (Al-i İmran Suresi, 64)

Bu ayetlerde görüldüğü gibi, Müslümanların görevi Kitap Ehli'ni kötülemek, köşeye sıkıştırmak, onlara kin duymak ya da onları öldürmek değil; onları sadece güzellikle Allah'ın birliğine çağırmaktır. Tevhid inancı, her üç dinde de temel inançtır. Müslümanlar, Kitap Ehli ile görüşüp konuşmakta, onlara tebliğde bulunmakta, onları Allah'ın Birliğine ve indirilen Hak kitapların tümüne inanmaya çağırmaktadırlar. Aralarında bir bağlantı, bir tebliğ, bir dostluk vardır. Kuran'a göre bir

Müslüman, bir Musevi veya Hristiyanı gördüğünde köşeye sıkıştırıp itip kakmakla değil, onunla en güzel şekilde konuşmak ve yine onu güzellekle Allah'ın birliğine çağırmakla yükümlüdür.

Kuran'a Göre, Musevilerin Kutsal Topraklarda Yaşama Hakkı Vardır

Genelde bir kısım Müslüman toplulukları, Kuran ayetlerini bilmediklerinden ve İslam konusunda ciddi şekilde cahil olduklarından Musevileri Kutsal Topraklardan uzaklaştırma veya oradaki İsrail devletini haritadan silme gibi tehditlerle ortaya çıkarlar. Oysa söz konusu kişiler bunu yaparken, Kuran'a muhalefet ettiklerinin farkında bile değildirler.

Kuran'a göre, Kutsal Topraklarda Müslümanlar gibi, Museviler ve Hristiyanlar kıyamete kadar bulunacaklar ve her üç ilahi dinin mensupları hep birlikte barışı ve sevgiyi hakim kılacaklar, kardeşlik içinde yaşayacaklardır.

Kuran'a göre, Kutsal Topraklarda yaşamak Musevilerin de hakkıdır. Bu konudaki Kuran ayetleri şöyledir:

Hani, Musa kavmine (şöyle) demişti: "Ey kavmim, Allah'ın üzerinizdeki nimetini anın; içinizden peygamberler çıkardı, sizden yöneticiler kıldı ve alemlerden hiç kimseye vermediğini size verdi." "Ey kavmim, Allah'ın sizin için yazdığı (girmenizi emrettiği) kutsal yere girin ve gerisin geri arkanıza dönmeyin; yoksa kayba uğrayanlar olarak çevrilirsiniz." (Maide Suresi, 20-21)

Ve onun ardından İsrailoğulları'na söyledik: "O toprak (yurt)ta oturun, ahiret va'di geldiğinde hepinizi derleyip-toplayacağız." (İsra Suresi, 104)

Kuran ayetlerinde açıkça görüldüğü gibi, Musevilerin Tevrat'a göre olduğu gibi Kuran'a göre de Kutsal Topraklarda bulunması gerekir. Zaten Musevilerin Kutsal Topraklardaki varlıkları bir güzelliştir, gerçek Müslümanlar için sevinç vesilesidir. Allah'ın 3000 yıllık vaadinin gerçekleştiğini görmek, Hz. İbrahim (as)'ın, Hz. Musa (as)'ın bildirdiklerinin olduğuna şahitlik etmek, çok büyük bir müjdedir. Allah "Museviler o topraklarda olacaklar" diye binlerce yıl öncesinden bildirmiştir ve bizler bu mucizenin şu an gerçekleştiğini görmekteyiz. Bu, heyecanla izlenmesi ve coşku duyulması gereken çok müthiş bir güzelliştir.

Burada şunun belirtilmesi çok büyük bir önem taşıyor. Allah Kuran'da da Tevrat'ta da gerçek iman sahiplerine bir şart koşturmuş: "Barış".

Kutsal Topraklarda Museviler bulunacaklar, Müslümanlar ve Hristiyanlar da bulunacaklar ve o bölgede hep birlikte barışı ve sevgiyi hakim kılacaklardır. Kardeşlik içinde yaşayacaklardır. Bölgedeki topraklar herkese bol bol yeter. Kimse bir yerden sürülmeyecek, evini yurdunu terk etmeyecek, böyle bir şey yaşanmayacaktır. Bu Museviler için de Hristiyanlar için de Müslümanlar için de bir ibadettir. Allah hepimiz için daima barış ister.

Kuran'a göre Manastırlar, Kiliseler ve Havralara Saygı Gösterilmelidir

Kuran'dan öğrendiğimiz bir diğer önemli gerçek, Müslümanların Musevi ve Hristiyanların ibadet yerlerine son derece saygılı olmaları gerektiğidir. Kuran'da Ehl-i Kitabın ibadet yerleri olan manastır, kilise ve havralardan da Allah'ın koruduğu ibadet mekanları olarak söz edilir:

"... Eğer Allah'ın, insanların kimini kimiyle defetmesi olmasaydı, manastırlar, kiliseler, havralar ve içinde Allah'ın isminin çokça anıldığı mescidler, muhakkak yıkılır giderdi. Allah Kendi (dini)ne yardım edenlere kesin olarak yardım eder. Şüphesiz Allah, güçlü olandır, aziz olandır." (Hac Suresi, 40)

A young boy with dark hair, wearing a brown jacket, is sitting on the grass under a large, leafy tree. He is holding an open book and reading. In the background, a large, ornate mosque with multiple minarets and a central dome is visible. The scene is set in a lush green field with yellow and white flowers in the foreground. A small wooden birdhouse is attached to the tree trunk above the boy.

Bu ayet, her Müslümana, Ehl-i Kitabın mabetlerine saygılı davranmanın ve bu mabetleri korumanın önemini göstermektedir.

Gerçekte Allah Kuran'da Müslümanlara hiçbir kavme karşı düşmanlık beslememeyi emretmektedir. Pek çok ayette müşriklere karşı da adaletli olmak emredilmektedir. Nitekim Peygamberimiz (sav) Kitap Ehli ile olduğu gibi müşriklerle de toplumsal düzeni sağlamak için bazı anlaşmalar yapmıştır. Müşriklere her zaman için adaletle davranılmış, onların korunma ve himaye talepleri Peygamber Efendimiz (sav) tarafından kabul edilmiştir.

Camiler, kiliseler ve havralar Allah'ın adının anıldığı, Allah'a ibadet edilen önemli mekanlardır. Allah Kuran'da bu ibadet yerlerinin hepsine saygı gösterilmesi ve bu mekanların ayakta tutulması gerektiğine dikkat çekmektedir.

Bu himaye talebi herhangi bir haksızlığa veya saldırıya uğrama ihtimaline karşı Peygamberin korumasını talep etmek, onun yanına sığınmak anlamını da taşımıştır. Hayatı boyunca Peygamberimiz (sav)'den pek çok gayrimüslim ve müşrik himaye talebinde bulunmuş, o da bu kişileri himayesi altına alarak, güvenliklerini sağlamıştır. Çünkü Allah, Tevbe Suresi'nde müşriklerin sığınma hakkı talep ettiklerinde, bu taleplerinin kabul edilmesini emretmiştir. Ayet şu şekildedir:

Eğer müşriklerden biri, senden ‘eman isterse’, ona eman ver; öyle ki Allah’ın sözünü dinlemiş olsun, sonra onu ‘güvenlik içinde olacağı yere ulaştır. (Tevbe Suresi, 6)

Museviler ve Hristiyanlar Kitap Ehlidir, yani Allah’ın indirmiş olduğu bir kitaba tabi olmuşlardır. Doğru-yanlış, haram-helal kavramlarına sahiptirler. Hepsini ahirete iman ederler ve yaptıkları her hareket için Allah’a hesap vereceklerini bilmekte, O’nun peygamberlerini sevip-saymaktadırlar. Bunlar Müslümanların Ehl-i Kitap ile birleşebilecekleri ortak bir inanç temeli olduğunu gösterir.

Ortak Bir Kelimede Birleşmek

Allah Kuran’da, Müslümanlara, Ehl-i Kitap hakkında bir emir verir; onları “ortak bir kelimede birleşmeye” çağırarak:

De ki: “Ey Kitap Ehli, bizimle sizin aranızda müşterek bir kelimeye gelin. Allah’tan başkasına kulluk etmeyelim, O’na hiçbir şeyi ortak koşmayalım ve Allah’ı bırakıp bir kısmımız bir kısmımızı Rabler edinmeyelim.” (Al-i İmran Suresi, 64)

Bizim Hristiyanlara ve Musevilere olan çağrımız da budur: Allah’a iman eden ve O’nun vahyine itaat eden insanlar olarak, gelin ortak bir “iman” kelimesinde birleşelim. Hepimiz Yaratıcımız ve Rab-bimiz olan Allah’ı sevelim. O’nun emirlerine uyalım. Ve Allah’ın bizi daha da doğruya erdirmesi için dua edelim.

Müslüman, Hristiyan ve Yahudi, tüm inananların birlik olup Allah'a içtenlikle yönelmeleri ile dünyadaki tüm kötülüklerin sonu gelecektir.

Müslümanlar, Hristiyanlar ve Museviler bu şekilde ortak bir kelimele birleştiklerinde, birbirlerinin düşmanı değil dostu olduklarını anladıklarında dünya çok daha farklı bir yer olacaktır. Şefkat ve sevgi ile, bilim ışığı altında bağnaz fikirlere ya da dinsizliğe neden olan ideolojilere karşı ilmi bir mücadele yürütüldüğü takdirde, asırlardır süren çatışmalar, husumetler, korkular, terör eylemleri sona erecek ve “ortak bir kelime” üzerinde sevgi, saygı ve huzura dayalı yeni bir medeniyet kurulacaktır.

Müslümanların göz önünde bulundurmaları gereken önemli gerçekler vardır. Unutmamalıdır ki, farklı milletler ve inançlar hakkında Allah'ın bize Kuran'da öğrettiği kıstaslar açıktır: Kuran ahlakı her türlü ırkçılığı ortadan kaldırmaktadır.

Geçmişte yaşamış Musevilerin bir kısmının Kuran'da eleştirilen, uyarılan ve dikkat çekilen pek çok hataları olduğu açık bir gerçektir. Ama tüm bunlar, Müslümanların Musevilere karşı husumet besleme-

sine kesinlikle neden olmamalıdır. Bir kısım Musevilerin işledikleri suçlar, asla gerçek Musevi dinine ve milletine mal edilemez.

Yine Kuran'da bizlere öğretilen temel bir bakış açısı da, insanlar hakkında belirli bir ırk, halk veya dinden oldukları için topluca hüküm vermemektir. Her farklı insan topluluğunun içinde iyiler de kötüler de bulunur. Kuran'da bu ayrıma dikkat çekilir. Örneğin Ehl-i Kitabın bir kısmının Allah'a ve dine karşı isyankar oldukları anlatıldıktan sonra, bunun istisnası da belirtilir ve şöyle denir:

Onların hepsi bir değildir. Kitap Ehlinden bir topluluk vardır ki, gece vaktinde ayakta durup Allah'ın ayetlerini okuyarak secdeye kapanırlar. Bunlar, Allah'a ve ahiret gününe iman eder, maruf olanı emreder, münker olandan sakındırır ve hayırlarda yarışır- lar. İşte bunlar salih olanlardandır. Onlar hayırdan her ne yapar- larsa, elbette ondan yoksun bırakılmazlar. Allah, muttakileri bilendir. (Al-i İmran Suresi, 113-115)

Allah her elçiye Kendisinin tek İlah olduğunu, bütün ibadet, kul- luk ve itaatin yalnızca O'na yönelik olması gerektiğini vahyetmiştir. Ancak elçilerin tebliğ yaptığı kişilerin ve gönderdiği kitapla uyarılan- ların bazıları doğru yolu bulacak, bazıları ise doğru yoldan sapacak- lardır. Bazı insanlar iyilerden taraf olurken, bazıları bozgunculuğu yol edineceklerdir. Bu Allah'ın bir kanunudur. İman edenler de bu bakış açısına sahip olmalı, her dinden güzel ahlaklı ve Allah'tan korkan,

samimi dindarlar olabileceği gibi, din ahlakından uzak kişiler olabileceğini de akıllarından çıkarmamalıdır.

Temennimiz, tüm ırkçı saplantıların terk edileceği, hangi ırka ve inanca mensup olurlarsa olsunlar insanların bir arada barış içinde yaşayabilecekleri, herkesin hakkının gözetilip herkese saygı duyulacağı bir dünyanın kurulmasıdır. Hiç şüphesiz iman edenlerin birlik olup bağnazlığa ve din-dışı ideolojilere karşı yapacakları bir fikri mücadele özlenen barış ve huzuru sağlayacaktır. Allah ayetlerinde şu şekilde buyurmaktadır:

İnkâr edenler birbirlerinin velileridir. Eğer siz bunu yapmazsanız (birbirinize yardım etmez ve dost olmazsanız) yeryüzünde bir fitne ve büyük bir bozgunculuk (fesat) olur. (Enfal Suresi, 73)

Sizden önceki nesillerden onlardan kurtardığımızdan pek azı dışında yeryüzünde bozgunculuğu önleyecek fazilet sahibi kişiler bulunmalı değil miydi? (Hud Suresi, 116)

Ehl-i Kitap ve Müslümanlar Neden Birlikte Hareket Etmelidirler?

Hristiyanlık, Musevilik ve İslam'ı birbirine yaklaştıran, ortak hareket etmelerini gerektiren bir diğer önemli gerçek, çağımızda dünyada etkili olan dinsiz felsefeler ve bunların sebep olduğu felaketlerdir. Bununla birlikte her 3 İlâhi dinin içine yerleştirilmiş olan radikal fikirlerin oluşturduğu tahribattır.

Çağımızın en tanınan ve insanlara en çok zarar veren ideolojileri arasında materyalizm, komünizm, faşizm, anarşizm, ırkçılık, nihilizm, egzistansiyalizm gibi fikir akımları sayılabilir. Bunların evren, toplum ve insan hakkındaki sahte teşhislerine, aldatıcı tanım ve tasvirlerine kanan birçok insan imanını kaybetmiş veya kuşkuya düşmüştür. Dahası bu ideolojiler insanları, toplumları ve milletleri büyük buhranlara, çatışmalara, savaşımlara sürüklemiş ve dünyaya büyük felaketler getirmiştir. İnsanlığın halen yaşadığı acılar, sıkıntılar ve bunalımlarda da bunların payı büyüktür.

Adı geçen ideolojiler, Allah'ı ve yaratılışı inkar ederlerken sözde bilimsel bir düşünce olan Darwin'in evrim teorisine dayanırlar. Darwinizm, din aleyhtarı felsefelerin temelini oluşturur. Bilimsel hiçbir temeli bulunmayan bu teori kısaca, "canlılar tesadüfler sonucunda ve yaşam mücadelesi sayesinde evrimleşirler" iddiasındadır. Dolayısıyla Darwinizm'in insana verdiği en aldatıcı mesaj:

"Kimseye karşı sorumlu değilsin, hayatını tesadüflere borçlusun, yaşamak için mücadele etmen, gerekirse diğerlerini ezmen gerekir. Bu dünya çatışma ve menfaat dünyasıdır" telkinidir.

"Doğal seleksiyon", "yaşam mücadelesi", "güçlülerin hayatta kalması" gibi Darwinist kavramların verdiği toplumsal mesaj, işte bu tehlikeli şartlandırmadır. Bu ahlak anlayışı, insanlara bencil, menfaatperest, acımasız ve zalim olmayı öğütlemekte; şefkat, merhamet, fedakarlık, tevazu gibi meziyetleri ise yok etmekte, bunu da "hayatın kuralları"nın bir gereği gibi göstermektedir

Bu Darwinist telkin, kuşkusuz Ehl-i Kitabın inançlarının ve Kuran ahlakının tamamen zıttıdır. Dolayısıyla Darwinist telkin, her üç dine de tamamen muhalif bir dünyanın temelini oluşturmaktadır.

Bu gerçek karşısında, Allah'a inanan ve O'nun öğrettiği güzel ahlakı kabul eden Ehl-i Kitabın ve Müslümanların işbirliği yapması gerekir. Her üç dinin mensupları, el ele vererek, zaten hiçbir bilimsel

temeli bulunmayan, sadece materyalist felsefe uğruna ayakta tutulmak istenen Darwizm'in yanlışlığını tüm dünyaya anlatmalıdır. İnançsızlıktan kaynak bulan tüm diğer yıkıcı idelojilere (komünizme, faşizme, ırkçılığa), ahlaki dejenerasyona karşı da el birliği ile fikri bir mücadele yürütmelidirler.

Her dine yerleştirilmiş olan bağınaz fikirlerin doğrularının anlatılması için çaba göstermelidirler. Bunlar gerçekleştirildiği takdirde dünya çok kısa zamanda barış, huzur ve adalete kavuşacaktır.

Antisemitizm İşkencesine Artık Bir Son Verilmeli

Dünyamız tarih boyunca zalimlikten payına düşeni aldı...

Örneğin Hulagü Han, bir hafta süren Bağdat saldırıları sırasında yaklaşık 200.000 Müslümanı katletti ve Bağdat şehrinde, yüzlerce yıllık bir tarihi miras tamamen yok oldu.

Vikingler ise uyguladıkları zulümle tarihe, 'zorla ve şiddetle istediklerini alan bir kavim' olarak geçtiler.

Günümüzde de benzer örnekler devam ediyor örneğin Suriye'de rejim kendi halkını hedef alıyor, Doğu Türkistan'da, Keşmir'de, Irak'ta tam anlamıyla bir kıyım yaşıyor. Kısacası dünyamız kelimelerle anlatılması güç şiddet olaylarına tanık oldu ve olmaya da devam ediyor.

Tarih boyunca diğerlerine göre daha fazla hedef alınan topluluklar da var. Museviler gibi. Çileleri erkek çocuklarını öldüren ve sadece kız çocuklarının yaşamasına izin veren Firavun ile başladı. Musevilere karşı baskılar, Eski Çağ'da Asurlular, Babilliler ve Musevileri katledip onları süren ve tapınaklarını ve şehirlerini yıkan Romalılar döneminde devam etti. Orta Çağ'da Museviler bir kez daha hedef alındılar, damgalandılar, ayrımcılığa maruz kaldılar ve nereye sığındı-larsa takip edildiler. Bu zulüm altı milyon Musevi'nin Nazilerce katledildiği yakın tarihte de devam etti.

Bugün bazı yerlerde bu işkence hala sürüyor.

Avrupa'da antisemitizm, kamu alanlarında taciz, sosyal hayatta rencide edici ifadeler ve ayrımcı davranışlar ve

daha da ürkütücü şekilde gaddar saldırılarla devam ediyor; Musevilerin işyerlerinin, arabalarının yakılıp yıkılması ve yağmalanması, "Yahudiler gaz odalarına", "Yahudilere ölüm" benzeri yüzlerce kişinin bağırdığı şiddet protestolarının yapılması, sinagoglara ateş açılması ve molotof kokteyli atılması bunlardan sadece birkaçı... Yakın zamanda Fransa'da Yahudi bir çiftin evlerinde vahşice saldırıya uğradıkları Creteil saldırısı da hala hafızalarda. 2006'da Musevi bir genç adamın kaçırılıp, haftalarca işkence edildikten sonra çıplak halde ölüme terk edildiği ve korkunç yaraları nedeniyle öldüğü, Fransa'da yaşanan korkunç olay da unutulmadı.

Antisemitizme tanık olan tek yer Fransa değil. Arjantin'den Tunus'a, İrlanda'dan İspanya'ya kadar birçok ülke Musevi topluluklarını hedef alan bir nefret çemberine takılmış görünüyor. ABD'de de bile Musevi-

ler kimliklerini ifşa etmek konusunda veya kamuya açık olarak dini vecibelerini yerine getirme konusunda endişeliler. Brooklyn, New York'ta Musevi takkesi giydiği için dört kişinin sebepsiz saldırısına uğrayan bir genç, bir grup kızın kendisine şişe fırlattıkları ve kızlardan biri tarafından kendisine "Seni pis Yahudi" diye bağırlan 12 yaşındaki Musevi kız çocuğu, Los

Angeles, Kaliforniya'da saldırmadan önce "Heil Hitler!" diye bağırarak beş kişinin saldırısına uğrayan Musevi adam ve St. Louis'de yağmalanan Musevi mezarlığı ABD'deki rahatsızlık veren olaylar arasında sayılabilir.

Orta Doğu da antisemitizmin en kötü örneklerine ev sahipliği yapıyor. Özellikle Gazze/İsrail savaşından sonra yaşları, cinsiyetleri ve herhangi bir çatışmada yer alıp almadıklarına bakılmaksızın Musevilere karşı nefret, rahatsız edici bir hızla arttı.

Tarih boyunca Museviler yapılan zulüm kesinlikle İslam'a aykırı ırkçı önyargıların bir sonucuydu. Kuran'a göre Museviler Kitap Ehlidir ve saygı duyulmalı, korunmalı ve sevgiyle yaklaşılmalıdırlar.

Peki neden bazı kişiler Musevilerden nefret etmeyi meşru gibi düşünüyorlar?

Geçmişte bazıları, *The Protocols of the Elders of Zion* (Vadedilmiş Toprakların Atalarının Protokolleri) gibi yaygın antisemitik propaganda nedeniyle kendilerini yaşadıkları toplumlardan tecrit eden, gizli komplocular olarak gördükleri Musevilerden nefret ettiler. Bu çirkin nefret daha sonra kan iftirası, Musevileri şeytanın vücut bulmuş hali olarak tasvir etme gibi korkunç yalanlarla körüklendi. Bugün İsrailiiler ve Filistinliler arasındaki çatışma, gücünü bu yaygın Musevi nefretinden ve kara propagandadan alıyor ve sıklıkla sokaklardaki sıradan Musevilere karşı şiddeti sözde meşrulaştırmak için bir kılıf olarak kullanılıyor.

Elbette bir topluluk içinde politik idareciler ve bireyler hatalar yapabilir. Ne var ki birkaç kişinin hareketine dayanarak bütün bir topluluğu suçlamak ne Kuran'a ne de ahlaka uygun olacaktır. Museviler sakın ve mütevazı tavırlarıyla bilinirler. Günlük rutinleri ve dini vecibeleriyle meşgul olan insanlardır. Dolayısıyla böyle sakın insanların tarih boyunca bu tip eziyetlerin muhatabı olmaları daha da şaşırtıcıdır.

İsrail'in bazı politikalarına karşı bir itiraz olduğunda, bu suç tüm bir topluma mal edilmeden, sivil bir tutumla seslendirilmelidir. Allah Müslümanları önyargılı, toptancı hareketlerden meneder. Kuran'da Allah iman edenleri şöyle uyarır:

“Ey iman edenler, adil şahitler olarak, Allah için, hakkı ayakta tutun. Bir topluluğa olan kininiz, sizi adaletten alıkoymasın. Adalet yapın. O, takvaya daha yakındır. Allah'tan korkup-sakının. Şüphesiz Allah, yapmakta olduklarınızdan haberi olandır.” (Kuran-ı Kerim, 5:8)

Her grup, topluluk ve millet içinde iyi ve kötü insanların olması son derece olağandır. Müslüman toplumların içinde sayısız katil, yalancı, suçlu ve kötü ahlaklı kişiler olduğu gibi Musevi topluluklarında da uygun olmayan davranışlar içinde olan insanların bulunması olağandır. Bununla birlikte birkaç kişinin eylemleri nedeniyle tüm bir gruba antipati hatta nefret beslemek son derece mantıksız ve saçmadır. En önemlisi bu, Kuran'a tamamen aykırıdır.

Kuran'a göre Museviler Kitap Ehlidir ve saygı duyulmalı, korunmalı ve sevgi ile yaklaşılmalıdır. Allah pek çok ayette Musevileri sadakatleri ve dindarlıklarından ötürü över ve doğrusu Museviler Musa Peygambere olan sarsılmaz sadakatleriyle Müslümanlara güzel bir örnek teşkil ederler.

Tüm bu gerçekler ne İslamiyet'te ne de Musevilik'te bu tip bir sür-tüşmeye neden olacak bir temel olmadığını açıkça ortaya koymaktadır. Herkes Allah'ın bu dünyayı sevgi için yarattığını ve birbirimize karşı düşmanca duygular beslemenin Allah'ın dileğine aykırı olduğunu anladığında kardeşlik ve barış da dünyaya hakim olacaktır.

Peygamberimiz (sav)'in Kitap Ehli'yle İlişkileri

- *Peygamberimiz (sav)'in, Kitap Ehli'nin düğün yemeklerine katıldığına, hastalarını ziyaret ettiğine ve onlara ikramda bulunduğu dair rivayetler bulunmaktadır.*
- *Necran Hristiyanları kendisini ziyaret ettiklerinde Hz. Muhammed oturmaları için abasını yere sermiş, onları bu şekilde ağırlamıştır.*
- *Peygamberimiz (sav)'in hanımlarından biri Mısır'dan gelen Hristiyanlardan Mâriye binti Şemun (ra) idi.*
- *Peygamberimiz (sav)'in hanımlarından Hz. Safiyye annemiz ise, Huyeyy b. Ahtab adında Medine'deki Musevilerden Madiroğulları kabilesi reisinin kızıydı.*
- *Hz. Muhammed (sav), Evs ve Hazrec kabileleri ile yapılan Medine Anlaşması'na Musevilerin de katılmasına izin vermiş ve böylece Musevilerin de Müslümanların arasında, ayrı bir dini grup olarak varlıklarını devam ettirmelerini sağlamıştır.*
- *Medine Anlaşması'nın "Beni Avf Musevileri, inananlarla birlikte bir ulus oluşturdular. Musevilerin dini kendilerine, Müslümanların dini kendilerinedir" hükmüyle, Müslümanların*

Musevilerin geleneklerine ve inanışlarına gösterdikleri anlayışın temeli Peygamberimiz (sav) döneminde atılmıştır. Yine aynı metnin 26-33. maddelerinde Kitap Ehline mensup vatandaşların Müslümanlarla aynı haklara sahip oldukları, 16. maddede ise onlara haksızlık yapılamayacağı belirtilir.

· Peygamberimiz, 630 senesinde, Müslüman olduklarını bildirmek üzere Medine'ye gelen Hımyer hükümdarının elçilerine şu talimatı vermiştir: "Bir Musevi veya bir Hristiyan, Müslüman oldukları takdirde, müminlerden olurlar (onlarla hukuken eşittirler). Kim Museviliğinde veya Hristiyanlığında kalmak istiyorsa, ona müdahale edilemez." (İbn Hişâm, es-Sîre, II, 586)

· Necran Hristiyanları, Medine'ye altmış kişilik bir heyet gönderdiler. Medine'ye ulaşan Necran heyeti, Mescid'de Peygamberimiz (sav)'in huzuruna çıkmışlardı, ibadet vakitleri geldiği zaman Mescid'de ibadet etmek istemişler, Ashâb buna itiraz etmekle beraber, Allah Resulü onlara Mescid'i bırakmıştı. Onlar da Şark'a dönerek ibadetlerini yaptılar. (İbn Hişâm, es-Sire, Beyrut ts., I,573-574; Hamîdullah, İslâm Peygamberi, I, 619-620)

· Peygamberimiz (sav) döneminde Musevi ve Hristiyanlara verilen emannamelerle Kitap Ehli'nin hakları koruma altına alınmıştır. Sonraki dönemlerde herhangi bir anlaşmazlık olduğunda Kitap Ehli bu emannameleri göstermiştir. Örneğin, Dimeşkli Hristiyanların bir sorun karşısında, kendilerine verilmiş olan emannameyi dönemin halifesi Hz. Ömer'e sunarak, çözüm talebinde bulundukları tarih kitaplarında yer alan bir bilgidir.

· Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav)'in, Hristiyan olan İbn Harris b. Ka'b ve kavmine yazdırdığı anlaşma metninde: "Şarkta ve Garpta yaşayan tüm Hristiyanların dinleri, kiliseleri, canları, ırzları ve malları Allah'ın, Peygamber'in ve tüm müminlerin himayesindedir. Hristiyanlık dini üzere yaşayanlardan hiç kimse istemeden İslam'ı kabule zorlanmayacaktır. Hristiyanlardan birisi herhangi bir cinayete veya haksızlığa maruz kalırsa Müslümanlar ona yardım etmek zorundadırlar" maddelerini yazdırmıştır.

· Peygamber Efendimiz (sav) tarafından Edruh, Makna, Hayber, Necran ve Akabe'li Kitap Ehli'ne verilen beratlar, Müslümanların Kitap Ehli'nin can ve mal güvenliğini garanti altına aldıklarını ve onlara inanç ve ibadet özgürlüğü tanıdıklarını göstermektedir.

· Peygamber Efendimiz, tebliğe başladığı zaman, ilk defa Mekk'e'de bazı Hristiyanlarla karşılaşmıştı. Hatta, kendisine vahiy gelmeye başladığı ilk günlerinde Hz. Hatice'yle ve Peygamber Efendimizle ilk konuşanlardan biri Varaka b. Nevfel de İncil'in el yazmalarına sahip olan bir Hristiyandı. (Buhârî, Bedu'l-Vahy 3)

· Halifeler döneminde yıkılan kiliseler Müslümanlar tarafından onarılıyor, yeni havraların ve manastırların inşa edilmesine müsaade ediliyordu. Örneğin, Medain dışında bulunan ve Patrik Mar Amme tarafından daha önce yakılmış olan Aziz Sergius Manastırı, Hz. Osman döneminde yeniden inşa edilmiştir.

· Suriye'nin fethinden sonra Şam'daki Aziz John Kilisesi'nde, Müslümanlar cuma namazlarını kılıyorlardı, Hristiyanlar da Pazar günleri kendi dini ibadetlerini özgürce yerine getiriyor-

lardı. İki dinin mensupları, aynı mescidi barış içinde birlikte kullanıyorlardı.

Peygamberimiz (sav)'in Tevrat ve İncil ile İlgili Uygulamaları

Müslim şöyle nakletmişti: “Ebu Hüreyre’nin tanıklığıyla Hz. Peygamber (sav)’in söylediğini nakletmiştir; ‘Eskiden Hz. Muhammed (sav) demiştir ki, Ehl-i Kitaplar Tevrat’ı İbranice olarak okuyorlardı, ve Müslümanlar için Arapça olarak tercüme ediyorlardı.’” (Mişkatu’l Masabih, 1. Kitap, 6. Bölüm, s. 42)

“Al-Hafız el-Zehebî kaydediyor ki, Yahudilikten İslâmiyet’e dönen Abdullah İbn Selâm Hz. Peygamber (sav)’e geldi ve ona ‘(Dün gece) Kuran’ı ve Tevrat’ı okudum’ dedi. O da cevap verdi, ‘Bunu bir gece oku ve diğerini de bir başka gece oku’.” (al-Thalabi, Al-İman al-Thalabi Tathkarar al-Huffadh, 1 Cilt, s. 27)

“Hz. Muhammed (sav)’in yakın çevresinden Abdullah İbn-i Amr, sık sık Tevrat okurmuş. Bir gece rüyasında bir elinde bal, diğerinde yağ tuttuğunu, bazen bal tutan elinden, bazen de yağ tutan elinden yediğini görmektedir. Abdullah İbn-i Amr rüyasını Hz. Muhammed (sav)’e anlatır. Hiz. Muhammed (sav), Abdullah’ın rüyasını iki Kitab, yani bazen Tevrât bazen de Kuran okumasıyla yorumlar.” (Buhârî, Sahîh-i Buhârî, 6. cilt, 987. hadis, s. 439)

Ebû Said el-Hudrî'den: Peygamberimiz'e (sav): "Ey Allah'ın Resulü! İsrailoğulları'ndan nakiller yapabilir miyiz?" dedik. Şöyle buyurdu. "Evet, İsrailoğulları'ndan da nakil yapabilirsiniz, sakınca yoktur. Onlardan bir şey aktarırsanız bilin ki yanlarında daha ilginç bilgiler de vardır." (Hanbel, Müsned, 111/12, hadis no:11034)

Peygamberimiz (sav) Her Zaman Barıştan Yana Olmuştur

Peygamberimiz (sav) asla savaşmayı arzu etmemiş, İslam ahlakını tamamen barışçı yollardan insanlara ulaştırmak için çaba sarf etmiştir. Bu nedenle ağır saldırı ve baskılara yıllarca hep sabırla karşılık vermiş, ancak bu baskılara cevap vermek bir zaruret haline gelince, Allah'tan gelen bir vahiyle, savaşa izin vermiştir. O, baskı ve saldırılar hayati tehlike arz etmedikçe ve barış yolu tam olarak kapanmadıkça hiçbir ülkeye savaş ilan etmemiştir.

Mute Savaşı Müslümanların Peygamberimiz (sav) hayatta iken yaptıkları en kanlı ve en zorlu savaştır. Peygamberimiz (sav) bu orduya komutan olarak Zeyd b. Harise'yi tayin etmiş ve orduya şu tavsiyelerde bulunmuştur:

Allah'ın adıyla, Allah yolunda, Allah'ı inkar edenlerle savaşın. Hiyanette bulunmayın. Kulak, burun gibi vücut azalarını kesmeyin. Çocukları ve kadınları, yaşlıları, mabedine çekilmiş din adamlarını öldürmeyin. Hurmaları ve diğer ağaçları kesmeyin, binaları yıkmayın. (Buhari)

Savaş esnasında mutlaka uygulanması gereken ahlaki prensipler ise hadislerden şu şekilde derlenmektedir:

- 1- Sadece muharebeyi teşvik eden ve muharebeye karışanlarla savaşılr.
- 2- Kiliselerdeki rahiplere kesinlikle dokunulmaz.
- 3- Çocuklara zarar verilmez.
- 4- Kadınlara zarar verilmez.
- 5- Yaşlılara zarar verilmez.
- 6- Ekili alanlara zarar verilmez.
- 7- Ahde vefa gösterilir, anlaşmalara sadık kalınır.
- 8- Hayvanlara zarar verilmez.
- 9- Zulüm yapılmaz.

10- Şehirler harap edilmez. (*Ahmet Hamdi Akseki, Abdurrahman Azzam Paşa'nın "Allah'ın Peygamberlerine emanet ettiği ebedi risalet", Diyanet İşleri Başkanlığı Neşriyat, Ankara, 1948, Önsöz*)

Asr-ı Saadet döneminin barış, huzur ve güvenlik içinde geçmesinin en önemli nedenlerinden biri, Kuran ahlakına uyan Peygamberimiz (sav)'in adaletli tutumudur. Yabancı yazarlar da Peygamber Efendimiz (sav)'in bu üstün karakterinden etkilenmiş, onun güzel ahlakını eserlerinde çok etkileyici ifadelerle övmüşlerdir. George Bernard Shaw'ın 'The Genuine Islam' isimli eserinde bu üstün özellikler şöyle ifade edilir:

Hız. Muhammed (sav)'in dinini harika canlılığı nedeniyle daima gözümde üstün tutmuşumdur. Her çağa hitap

edebilen, hayatın değişen evrelerine asimile olabilme kapasitesine sahip olan tek din gibi geliyor bana. O'nu- o harika kişi- araştırdım ve bence... İnsanlığın Kurtarıcısı olarak adlandırılmalıdır. Eğer onun gibi bir kişi modern dñyanın hñkñmdarlıęı gñrevini ùstlenseydi, çok fazla ihtiyaç duyulan barış ve mutluluğu getirecek şekilde dñyanın problemlerini çözmede başarılı olurdu... (*Sir George Bernard Shaw, The Genuine Islam, cilt. 1, No. 8, 1936*)

Gñnñmñzde de, dñyanın dñrt bir yanında meydana gelen çatışmaların, kavgaların, huzursuzlukların tek ñzñmñ bağnazlıktan arındırılmış şekilde Kuran ahlakına uymak ve Peygamberimiz (sav) gibi, din, dil veya ırk ayrımı gñzetmeksizin, adaletten hiçbir zaman ayrılmamaktır.

Peygamberimiz (sav) Kitap Ehline Anlaşmalar ile İmtiyaz Tanımıştır

Peygamberimiz (sav) zamanında yapılan çok sayıda anlaşma ile Musevi ve Hristiyan topluluklara haklarını ve varlıklarını garanti altına alan çeşitli imtiyazlar verildi. Sina Dağında bulunan St. Catherine Manastırındaki rahiplere tanınan haklar buna bir örnektir. Bu belgeler Mñslñman yñnetimi altında bulunan veya İşlam'ın hñkñmranlıęını kabul eden Musevilere ve Hristiyanlara hukuki, dini ve sosyal haklar tanıyordu. Sorunlar bu belgelere başvurularak ñzñlñyordu. Örneğin tarih kitaplarında şam'da bulunan Hristiyanların bir sorunla karşılaştıklarında imtiyazlarının kayıtlı olduğu bu anlaşma belgelerini Halife mer (ra)'a sundukları ve sorunları bunları esas alarak ñzñmlemesini istedikleri belirtilir.

*Ey iman edenler, hepiniz topluca
"barış ve güvenliğe" (Silm'e, İslam'a)
girin ve şeytanın adımlarını izlemeyin.
Çünkü o, size apaçık bir düşmandır.
(Bakara Suresi, 208)*

İSLAM, ORTADOĞU'YA BARIŞ VE HUZUR GETİRMİŞTİR

Tarihi incelediğimiz zaman, Kuran'ın rehberliğine uyan Müslüman yöneticilerin hakim olduğu bölgelerde barışın, sevginin ve huzurun hakim olduğunu görürüz. Peygamber Efendimiz (sav)'in yaşadığı süre boyunca fethettiği topraklarda yaptığı uygulamalar bunun çok önemli bir örneğidir. Ancak Peygamberimiz Hz. Muhammed'den sonra da Kuran ahlakından taviz vermeyen ve elçilerin yolunu izleyen adil yöneticiler barış ve huzur dolu bir toplum oluşturmayı başarmışlardır. Kuran'da tarif edilen gerçek adalet, doğruluk ve dürüstlük, bu yöneticiler döneminde de hüküm sürmüş ve bu yönetimler, kendilerinden sonra gelecek insanlara birer örnek teşkil etmişlerdir.

Üç dinin bir arada yaşadığı Filistin ve Kudüs toprakları da Müslümanların hakim oldukları topraklara nasıl bir istikrar ve huzur getirdiklerini göstermesi açısından çok önemlidir. Nitekim son 1400 yıl içinde Müslümanlar Kudüs'e ve Filistin'e hep barış getirmişlerdir.

Hız. Ömer'in Filistin'e Getirdiği Barış ve Adalet

MS. 71 yılına dek Kudüs, Musevilerin başkentiydi. Ancak o yıl Roma Orduları Musevilere karşı büyük bir saldırı düzenlediler ve büyük bir vahşetin ardından onları bölgeden sürdüler. Museviler için diaspora dönemi başlarken, Kudüs ve çevresi de terk edilmiş bir toprak haline gelmiş oluyordu.

Ancak Roma İmparatorluğu'nun İmparator Konstantin döneminde Hristiyanlığı kabul etmesi üzerine, Kudüs yeniden ilgi odağı oldu. Hristiyan Romalılar Kudüs'te kiliseler inşa ettiler, Musevilerin de bölgede yerleşmesine yönelik yasakları kaldırdılar. Filistin 7. yüzyıla dek Roma (Bizans) toprağı olarak kaldı. Kısa bir süre Persler bölgeyi ellerinde tuttular, ama sonra Bizans yeniden Filistin'in hakimi oldu.

Filistin tarihindeki en büyük dönüm noktası ise, 637 yılında bölgenin İslam orduları tarafından fethedilmesiydi. Bu fetih, asırlardır

Kudüs Kalesi, D. Roberts, 1841 sonrasında L. Haghe tarafından, renkli litografi.

savaşlara, sürgünlere, yağma ve katliamlara sahne olan, farklı inançlar arasında sık sık el değiştiren ve değiştirdikçe de yeni vahşetler yaşayan Filistin'e, barış ve huzurun yerleşmesi anlamına geliyordu. İslam'ın hakimiyeti, Filistin'de farklı inançların bir arada yaşanabileceği bir çağın başlangıcı oldu.

Filistin, Peygamber Efendimiz (sav)'den sonraki ikinci halife olan Hz. Ömer tarafından fethedildi. Hz. Ömer'in Kudüs'e girişi, ardından buradaki farklı inançlara karşı gösterdiği olağanüstü merhamet, olgunluk ve nezaket, başlayan güzel dönemin habercisiydi. İngiliz tarihçi ve Ortadoğu uzmanı Karen Armstrong, *Holy War* (Kutsal Savaş) adlı kitabında, Hz. Ömer'in Kudüs fethini şöyle anlatır:

Halife Ömer Kudüs'e beyaz bir devenin üzerinde girdi, yanında ise kentin Yunan yöneticisi Başrahip Sophronius vardı. Halife kendisinin öncelikle Tapınak Tepesine (yıkık olan Hz. Süleyman mabedinin yerine) götürülmesini rica etti ve dostu Hz. Muhammed'in Gece Yolculuğu'nu (Mirac) yaptığı bu noktada eğildi ve dua etti. Başrahip bu sahneyi dehşet içinde izliyordu... "Son Günler" in artık yaklaştığını sanmıştı. Daha sonra Halife Ömer Hristiyan tapınaklarını görmek istedi ve tam Kutsal Mezar (Holy Sepulchre) Kilisesi'ne gittiğinde, namaz vakti geldi. Başrahip kendisini kibarca namazını bu kilisede kılmaya davet etti, ama Halife Ömer bu teklifi kibarca reddetti. Eğer bu kilisede namaz kılsa, sonra bazı Müslümanların bu olayı anıtlılaştırmak amacıyla buraya bir cami inşa etmek isteyebileceklerini, bunun ise Kutsal Mezar Kilisesi'nin yıkılması anlamına geleceğini izah etti. Bu nedenle Halife kiliseden çıkıp biraz daha ilerdeki bir noktada namazını kıldı; nitekim bugün tam bu noktada, Kutsal Mezar Kilisesi'nin tam karşısında Halife Ömer'in adına inşa edilmiş küçük bir cami bulunmaktadır.

Halife Ömer'in diğer büyük camii ise, tam Tapınak Tepesi'nde yapıldı. Yıllardır Hristiyanlar, yıkık Musevi Tapınağının yer aldığı

bu alanı, şehrin çöp yığınağı olarak kullanıyorlardı. Halife, Müslümanların bu çöpleri temizlemelerine kendi elleriyle yardım etti ve burada Müslümanlar iki mabed inşa ederek İslam'ı, İslam'ın dünyadaki üçüncü kutsal şehrine yerleştirmiş oldular.²¹

Müslümanların Kudüs şehrini fethetmesiyle, şehir üç dinin barış içinde yaşayabildiği güvenli bir belde oldu. John L. Esposito bu konuyla ilgili şöyle yazar:

Arap orduları 638 tarihinde Kudüs'ü aldıklarında, Hristiyan alemi için mabetleri nedeniyle önemli bir hac ziyareti merkezini ele geçirmiş oldular. Kiliseler ve Hristiyan nüfus hiç rahatsız edilmedi. Hristiyan yöneticiler nedeniyle uzun süredir buradan yasaklanan Musevilerin Süleyman ve Davud'un şehrine geri dönmelerine, yaşamalarına ve ibadet etmelerine izin verildi.²²

Hz. Ömer Kudüs'e geldiğinde Müslüman adaletinin bir sonucu olarak Kudüs Patriği ile aşağıdaki anlaşmayı imzaladı:

Allah'ın kulu ve müminlerin emiri Ömer tarafından İlya (Kudüs) hal-kına verilen emannamedir. Emir'ül müminin, hasta olsun, sıhhatte bulunsun bütün halkın mal ve canlarının korunacağını garanti eder. Aynı zamanda ibadet yerlerine, haçlarına ve dinlerine dokunulmayacağına temin eder. Halkın kiliseleri tahrip edilemeyeceği gibi mesken haline de getirilemeyecektir. Eskiden sahip oldukları haklar aynen muhafaza edilecektir. Ne malik oldukları şeylere bir hanel gelecek ve ne de mezhepleri hususunda onlara bir baskı yapılacaktır. İçlerinden hiçbir kimse hiçbir şekilde zarar görmeyecektir... Allah, Peygamberi, sahabileri ve müminler bu anlaşmaya şahitlik ederler. İmza; Ömer b. Hattab

Kısacası Müslümanlarla birlikte Kudüs'e ve tüm Filistin'e "medeniyet" geldi. Birbirlerinin kutsal değerlerine saygı göstermeyen, birbirlerini sırf farklı inançlara sahip oldukları için katliamdan geçiren vahşi ve barbar inançların yerine, İslam'ın adil, anlayışlı ve mutedil kültürü

H. Ömer Camii

hakim oldu. Hz. Ömer'in fethinden sonra Filistin'de Müslümanlar, Hristiyanlar ve Museviler asırlar boyu barış ve huzur içinde yaşadılar. Müslümanlar hiç kimseyi zorla İslamlaştırmaya çalışmadılar, ancak İslam'ın Hak Din olduğunu gören bazı gayrimüslimler kendi rızalarıyla İslam'ı seçtiler.

Filistin'deki bu barış ve huzur, bölge, Müslümanların hakimiyetinde olduğu sürece devam etti. Ancak 11. yüzyılın sonunda, bölgeye dışardan işgalci bir güç girdi ve Kudüs'ün medeni topraklarını, görülmemiş bir barbarlık ve vahşetle yağmaladı: Haçlı Ordusu...

Kudüs'te Müslümanlar ve Museviler Haçlılar tarafından vahşice katledildiler.

Haçlıların Filistin’de gerçekleştirdikleri vahşet

Filistin’de her üç dinin mensupları barış ve huzur içinde yaşarken, Avrupa’daki Hristiyanlar bir “Haçlı” seferi organize etmeye karar verdiler. Papa II. Urban’ın 27 Kasım 1095 günü Clermont Konseyi’nde yaptığı çağrı ile, “Kutsal Toprakları Müslümanlardan kurtarmak” ve asıl olarak da Doğu’nun efsanevi zenginliğine ulaşmak adı altında yüz binin üzerinde insan Avrupa’nın dört bir yanından Filistin’e doğru yola çıktı. Uzun ve yıpratıcı bir seferden ve Müslümanlara karşı gerçekleştirdikleri pek çok yağma ve katliamdan sonra 1099 yılında gerçekten de Kudüs’e vardılar. Yaklaşık 5 hafta süren uzun bir kuşatmanın ardından şehir düştü ve Haçlılar kente girdiler. Ve dünya tarihinde eşine az rastlanır bir vahşet sergilediler. Daha önce de belirttiğimiz gibi, şehirdeki tüm Müslümanları ve Musevileri kılıçtan geçirerek korkunç bir katliam gerçekleştirdiler.

Filistin’in, Hz. Ömer’den bu yana süren barış ve huzuru, Haçlı vahşeti ile sona ermiş oldu. Haçlılar, bir sevgi ve merhamet dini olan Hristiyanlığın tüm ahlaki kıstaslarını çiğneyerek, sözde Hristiyanlık adına terör uyguladılar.

Selahaddin Eyyubi’nin Adaleti

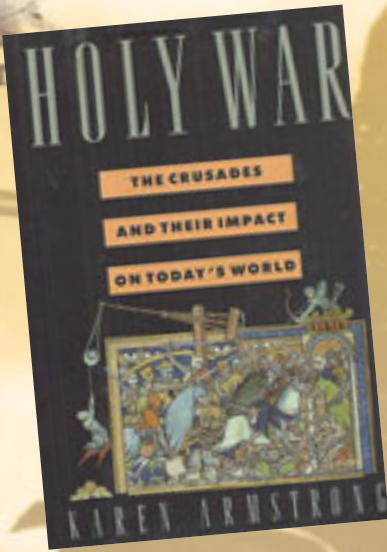
Barbar Haçlı ordusu, Kudüs’ü kendisine başkent yaptı ve sınırları Filistin’den Antakya’ya kadar uzanan bir Latin Krallığı kurdu. Ancak bu krallığın ömrü fazla uzun olmayacaktı. Ortadoğu’daki tüm Müslüman emirlikleri birleştiren Selahaddin Eyyubi, 1187’deki Hıttin Savaşında tüm Haçlı Ordusunu bozguna uğrattı. Savaşın ardından Haçlı ordusunun iki kumandanı, Reynauld of Chatillon ve Kral Guy, Selahaddin Eyyubi’nin huzuruna çıkarıldı. Selahaddin Eyyubi, daha önce Müslümanlara karşı uyguladığı korkunç vahşetlerle ünlenmiş olan Reynauld of Chatillon’u idam etti, ancak aynı suçları işlememiş olan Kral Guy’u serbest bıraktı. Filistin toprakları bir kez daha adaletin ne olduğu görüyordu.

Selahaddin Eyyubi Hittin'in hemen ardından -tam da Peygamberimiz (sav)'in bir gecede Mekke'den Kudüs'e götürüldüğü kutsal Mirac günü- Kudüs'e girerek 88 yıldır Haçlı işgali altında olan şehir kurtardı. Haçlılar, 88 yıl önce Kudüs'ü aldıklarında içindeki tüm Müslümanları katletmişlerdi ve bu yüzden bu sefer de Selahaddin Eyyubi'nin aynı vahşeti kendilerine yapacağını korkuyla bekliyorlardı. Oysa Selahaddin Eyyubi kentteki Hristiyanların hiçbirine dokunmadı. Dahası, sadece Latin (Katolik) Hristiyanların şehri terk etmelerini emretti, "Haçlı" kimliğine sahip olmayan Ortodokslar şehirde yaşamaya ve diledikleri gibi ibadet etmeye devam edebilirlerdi.

İngiliz tarihçi Karen Armstrong, Müslümanların bu ikinci Kudüs fethini şöyle anlatır:

2 Ekim 1187'de Selahaddin ve ordusu Kudüs'e fatihler olarak girdiler; gelecekteki 800 yıl boyunca şehir bir Müslüman kenti olacaktı... Selahaddin (katliam yapmamak üzere) önceden Hristiyanlara verdiği sözü tuttu ve şehri yüksek İslami prensiplere göre aldı. **Kuran'da emredilmiş olduğu gibi şiddetten kaçındı, 1099 yılındaki katliamların öcünü almaya kalkmadı. Tek bir Hristiyan öldürülmedi, hiçbir yağma yapılmadı.** Esirleri serbest bırakmak için istenen fidyeler ise son derece düşük tutuldu... Kuran'da emredildiği gibi, esirlerin çoğunu da hiçbir fidyeye almadan serbest bıraktı... Selahaddin'in kardeşi El-Adil, bin kadar esirin kendi hizmetine verilmesini istedi ve sonra hepsini -acınacak durumda olduklarını gördüğü için- karşılıksız olarak serbest bıraktı... Şehirdeki zengin Hristiyanlar, değerli eşyalarını yük-

Selahaddin Eyyubi 1187 yılında Kudüs'e girerek 88 yıldır Haçlı işgali altındaki şehri kurtardı. Eyyubi kente girdiğinde Hristiyanların hiçbirine dokunmadığı gibi onlara karşı bağışlayıcı ve adil bir tutum gösterdi. Sadece Latin yani Katolik Hristiyanların şehri terk etmelerini emretti ve "Haçlı" kimliğine sahip olmayan Ortodokslar şehirde yaşamaya ve diledikleri gibi ibadet etmeye devam ettiler.

leyip şehirden bir an önce gittiler, oysa ellerindeki para, şehirdeki tüm savaş esirlerinin fidyesini ödemeye fazlasıyla yetiyordu. Başrahip Heraclius, herkes gibi 10 dinarlık fidyesini ödedi, sonra da şehri hazinelerle dolu arabalarla terk etti.²³

Kısacası Selahaddin Eyyubi ve onun komutasındaki Müslümanlar, Hristiyanlara karşı son derece adil ve merhametli davranmışlar, hatta onlara kendi liderlerinden çok daha fazla merhamet etmişlerdi. Sadece Hristiyanlar değil, Museviler de Müslümanların Kudüs'ü almalarıyla huzura ve güvenliğe kavuşmuşlardı. Kudüs'ün fethinden sonra kenti ziyaret eden ünlü İspanyol Musevi şairi Yuda Al-Harizi, bir eserinde duyularını şu şekilde kaleme almıştı:

Tanrı, kutsal yerin Esav'ın oğullarının elinde kalmayacağına karar verdi ve İsmailoğullarının prensi, temkinli ve cesur bir kişi olan Salahaddin'in ruhunu uyardı: O da ordusu ile Yeraşalayim'i zaptetti ve tüm Efraimoğullarını kabul edeceğini bildirdi. Şimdi barışın huzurunda yaşıyoruz...²⁴

1187
yılındaki
Hittin
Savaşı'ndan
sonra
Selahaddin
Eyyubi ve
Guy de
Lusignan

Kral Richard,
Akra kalesinde
aralarında kadın
ve çocukların
da yer aldığı
3000 Müslümanı
katletti.

Kudüs'ten sonra, Filistin'in diğer şehirlerinde de Haçlıların vahşeti ve Müslümanların adaleti sürdü. İngiliz tarihinde büyük bir kahraman gibi tanıtılan Richard the Lionheart (Aslanyürekli Richard), 1191 yılında, Akra kalesinde aralarında pek çok kadın ve çocuğun da yer aldığı tam 3000 Müslümanı boyunlarını vurdurarak alçakça katletmişti. Müslümanlar bu vahşetlere şahit olmalarına rağmen, hiçbir zaman aynı yöntemlere başvurmadılar. Allah'ın **"Ey iman edenler, bir topluluğa olan kininiz, sakın sizi haddi aşmaya sürüklemesin"** hükmü uyarınca (Maide Suresi, 2), hiçbir zaman masum sivillere karşı şiddet uygulamadılar. Mağlup ettikleri Haçlı ordularına karşı dahi, gereksiz şiddet kullanmadılar.

Haçlıların vahşeti ve ardından gelen Müslüman adaleti, tarihi bir gerçeği bir kez daha göstermiş oluyordu: **İslam'ın prensiplerine göre kurulan bir yönetim, farklı inançlara birarada, barış ve huzur içinde yaşama imkanı tanıyordu.** Bu gerçek, Selahaddin Eyyubi'den sonraki 7 yüzyıl boyunca, özellikle de Osmanlı döneminde ispatlanmaya devam etti.

*Allah, kullarına karşı
şefkatli olandır.
(Al-i İmran Suresi, 30)*

TERÖRİZMİN TEMEL DAYANAĞI: DARWINİZM VE MATERYALİZM

*K*itabın ilk bölümünde terörün iki önemli kaynağı olduğunu belirttik. Bunlardan birinin İlahi dinleri yanlış bir şekilde yorumlayan, sonradan uydurulmuş, hurafe kaynakları temel alan radikal terörizm olduğunu delilleriyle ve çeşitli örneklerle ortaya koyduk. Özellikle de son zamanlarda ortaya çıkan ve sözde İslam dini adına hareket ettiklerini iddia eden terör örgütlerinin eylemlerinin İslam dinine nasıl karşı olduğunu Kuran ayetleri ışığında açıkladık. Terörün bir diğer kaynağı ise materyalist ve Darwinist dünya görüşüdür.

Pek çok insan evrim teorisini, ilk olarak Charles Darwin'in ortaya attığı, bilimsel delillere, gözlemlere ve deneylere dayalı bir teori zanneder. Oysa evrim teorisinin ilk fikir babası Darwin olmadığı gibi, teorisinin kaynağı da bilimsel deliller değildir. Teori, antik bir dogma olan materyalist felsefenin doğaya uyarlanmasından ibarettir. Bugün de teori, kendisini destekleyen bilimsel bulgular olmamasına rağmen, sırf materyalist felsefe uğruna körü körüne bir bağınazlıkla savunulmaktadır.

Bu bağınazlık dünyaya çok büyük belalar getirmiştir. Çünkü Darwinizm'in ve ondan dayanak bulan materyalist felsefenin yaygınlaşmasıyla birlikte, "insan nedir" sorusuna verilen cevap değişmiştir. Daha önceden bu soruya "insan, Allah'ın yarattığı ve O'nun öğrettiği güzel ahlaka göre yaşaması gereken bir varlıktır" diyerek doğru cevabı veren insanlar sonrasında "insan rastlantılarla var olmuş, yaşam mücadelesiyle gelişmiş bir hayvandır" diye çarpık bir düşünceye kapılmışlardır. Bu büyük yanılığın faturası ise çok ağırdır. Irkçılık, faşizm, komünizm gibi vahşet ideolojileri ve diğer pek çok barbar, çatışmacı dünya görüşü, bu yanılığın güç bulmuştur.

Kitabın bu bölümünde Darwinizm'in insanlığa getirdiği bela incelenecek ve bunun günümüzün en önemli sorunlarından biri olan "terörizm"le ilgisi açıklanacaktır.

Darwinizm'in "Yaşam Bir Çatışmadır" Yanlışı

Darwin, teorisini geliştirirken temel bir yanlıştan yola çıkmıştı:

"Canlıların gelişimi doğadaki yaşam mücadelesine bağlıdır. Bu mücadeleyi güçlü olanlar kazanır. Zayıflar ise ezilerek yok olmaya mahkumdurlar".

Darwin'in bilim dışı fikirlerine göre, doğada acımasız bir yaşam mücadelesi, daimi bir çatışma vardı. Güçlüler her zaman güçsüzleri alt ediyor ve gelişme de bu sayede mümkün oluyordu. *Türlerin Kökeni* kitabına koyduğu alt başlık da, onun bu sapkın ve bilime aykırı görüşünü özetliyordu: *"Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon ve Yaşam Mücadelesinde Kayırılmış Irkların Korunması Yoluyla"*.

Dahası Darwin, "yaşam mücadelesi"nin insan ırkları arasında da geçerli olduğu yalanını öne sürmüştü. Bu gerçek dışı iddiaya göre, "kayırılmış ırklar" bu mücadelede üstün geliyorlardı. Darwin'e göre kayırılmış ırklar, Avrupalı beyazlardı. Asyalı ya da Afrikalı ırklar ise,

yaşam mücadelesinde geri kalmışlardı. Darwin daha da ileri giderek, bu ırkların dünya üzerindeki “yaşam mücadelesi”ni yakın zamanda tamamen kaybederek yok olacaklarını ileri sürmüştü:

“Belki de yüzyıllar kadar sürmeyecek yakın bir gelecekte, medeni insan ırkları, vahşi ırkları tamamen yeryüzünden silecekler ve onların yerine geçecekler. Öte yandan insansı maymunlar da... kuşkusuz elimine edilecekler. Böylece insan ile en yakın akrabaları arasındaki boşluk daha da genişleyecek. Bu sayede ortada şu anki Avrupalı ırklardan bile daha medeni olan ırklar ve şu anki zencilerden, Avustralya yerlilerinden ve gorillerden bile daha geride olan babun türü maymunlar kalacaktır.”²⁵

Hintli antropolog Lalita Vidyarthi Darwin’in evrim teorisinin, ırkçılığı sosyal bilimlere nasıl kabul ettirdiğini şöyle açıklar:

“Darwin’in ortaya attığı ‘en güçlülerin hayatta kalması’ düşüncesi, insanoğlunun kültürel bir evrim sürecinden geçtiğine ve en üst kademenin Beyaz Adam’ın medeniyeti olduğuna inanan sosyal bilimciler tarafından coşkuyla karşılandı. Bunun bir sonucu olarak, 19. yüzyılın ikinci yarısındaki Batılı bilim adamlarının çok büyük bir kısmı ırkçılığı şiddetle benimsediler.”²⁶

Darwin'in İlham Kaynağı:

Malthus'un Acımasızlık Teorisi

Darwin'in bilimsel olmayan, karanlık ve tehlikeli fikirlerinin ilham kaynağı, İngiliz bir ekonomist olan Thomas Malthus'un *An Essay on the Principle of Population* (Nüfus Prensibi Üzerine Bir Deneme) adlı kitabıydı. Malthus kendi başlarına bırakıldıklarında, insan nüfusunun çok hızlı arttığını hesaplamıştı. Ona göre nüfusları kontrol altında tutan başlıca etkenler, savaş, kıtlık ve hastalık gibi felaketlerdi. Kısacası bu vahşi iddiaya göre, bazı insanların yaşayabilmeleri için diğerlerinin ölmesi gerekiyordu. Var olma, "sürekli savaş" anlamına geliyordu.

19. yüzyılda Malthus'un sapkın fikirleri oldukça geniş bir kitle tarafından benimsenmişti. Özellikle, Avrupalı üst sınıfın entelektüelleri Malthus'un zalimce fikirlerini destekliyordu. **"Nazilerin Bilimsel Arka Planı"** isimli makalede, 19. yüzyıl Avrupası'nın Malthus'un popülasyon ile ilgili görüşlerine verdiği önem şöyle aktarılmaktadır:

"19. yüzyılın ilk yarısında Avrupa'da yönetici sınıfın üyeleri, yeni keşfedilen 'nüfus artışı problemi'ni tartışmak ve fakirlerin ölüm oranlarını artırmak için, Malthus'un fikirlerini uygulamanın yöntemlerini planlamak üzere biraraya geldiler. Vardıkları sonuç özetle şöyleydi: "Fakirlere temizliği tavsiye etmek yerine tam tersi alışkanlıklara teşvik etmeliyiz. Şehirlerimizdeki sokakları daha dar yapmalıyız, daha fazla insanı evlere doldurmalıyız ve vebayı getirmeye çalışmalıyız. Ülkemizde köylerimizi durgun sulara yakın yapmalıyız, bataklıklarda yaşamayı teşvik etmeliyiz vs..." ²⁷

Bu zalimce uygulamanın sonucunda, Malthus'a göre yaşam mücadelesinde güçlü olanlar zayıf olanları ezecekler ve bu şekilde hızla artan nüfus da dengelenmiş olacaktı. İngiltere'de 19. yüzyılda söz konusu "fakirleri ezme" programı gerçekten uygulandı. 8-9 yaşındaki çocukların günde 16 saat kömür ocaklarında çalıştırıldıkları ve binlercesinin kötü şartlar nedeniyle öldüğü bir endüstri düzeni kuruldu.

Malthus'un teorik olarak gerekli olduğunu iddia ettiği "yaşam mücadelesi", İngiltere'de milyonlarca fakir insana azap dolu bir ömür yaşattı. Darwin, işte bu vahşice fikirlerden etkilenerek çatışmacı görüşü tüm doğaya uyguladı ve bu var olma savaşında güçlü olanların ve en iyi uyum sağlayanların galip geleceklerini öne sürdü. Dahası, söz konusu yaşam mücadelesinin doğanın meşru ve değişmez bir yasası olduğunu iddia ediyordu. Bir yandan da yaratılışı inkar ederek insanları dini inançlarını terk etmeye davet ediyor ve böylece "yaşam mücadelesi"nin acımasızlığına engel olabilecek tüm ahlaki kıstasları hedef almış oluyordu.

Bireyleri acımasızlığa ve zalimliğe yönlendiren bu gerçek dışı fikirlerin yaygınlaşmasıyla birlikte 20. yüzyılda insanlığın ödeyeceği bedel ağır olacaktı.

Thomas Malthus, Charles Darwin

Malthus kendince, “savaş, kıtlık, hastalık ve bebek cinayetleri gibi olaylarla nüfusun hızla artışının kontrol altına alınabileceği ve bu sayede nüfusun besin kaynakları ile dengeli bir hale gelebileceği” gibi akıl almaz bir iddiayı savunmaktaydı. Sağduyu ve vicdan sahibi her insanın hemfikir olacağı gibi, bu hem akıl ve mantık dışı hem de son derece vahşi bir düşünce yapısıdır.

Darwinizm’in I. Dünya Savaşı’nın Hazırlanmasındaki Rolü

Darwinizm’in Avrupa kültürüne hakim olmasıyla birlikte, “yaşam mücadelesi” aldatmacası da etkisini göstermeye başladı. Öncelikle sömürgeci Avrupa devletleri, sömürdükleri ülkeleri sözde “evrimde geri kalmış ırklar” olarak gösterdiler ve yaptıkları işi meşru gösterebilmek için Darwinizm’e atıfta bulundular.

Darwinizm’in siyasi etkilerinin en kanlısı ise, 1914 yılında patlak veren I. Dünya Savaşı’ydı.

Ünlü İngiliz tarih profesörü James Joll, *Europe Since 1870 (1870’den Bu Yana Avrupa)* isimli kaynak kitabında, I. Dünya Savaşı’nı hazırlayan

faktörlerden birinin, o dönemdeki Avrupalı yöneticilerin Darwinist düşüncelere olan inancı olduğunu anlatır. Örneğin, Avusturya-Macaristan'ın Başkomutanı General Franz Baron Conrad von Hoetzendorff, savaştan sonraki anılarında şöyle yazmıştır:

İnsan sevgisini ön plana çıkaran dinler, ahlaki öğretiler ve (bu gibi) felsefi doktrinler, bazen gerçekten insanoğlunun yaşam mücadelesini zayıflatabilirler. Ama hiçbir zaman bu mücadeleyi dünyanın itici gücü olmaktan çıkaramayacaklardır... Dünya savaşının büyük felaketi, bu büyük prensiple tam bir uyum içinde gerçekleşmiştir. İnsanların ve devletlerin hayatlarının ana gücüyle oluşan bu savaş, aynen boşalması gereken bir yıldırım yükü gibi, doğanın bir kuralıdır.

Bu gibi bir ideolojik alt yapıya sahip olan Conrad'ın neden Avusturya-Macaristan'ı bir savaş başlatmaya sürüklediğini anlamak zor değildi. Bu gibi düşünceler dönemin sadece askeri şahsiyetleriyle sınırlı kalmamıştı. Kurt Riezler, yani Alman Şansölyesi Theobald von Bethman-Hollweg'in kişisel danışmanı ve sır dostu, 1914 yılında şöyle yazmıştır:

Mutlak ve ezeli düşmanlık, insanlar arasındaki ilişkilerin doğasında vardır. Her yerde gördüğümüz daimi nefret... insan tabiatının bozulmasından kaynaklanmamaktadır, aksine doğanın ve yaşamın kaynağının özünde zaten bu vardır.²⁸

I. Dünya Savaşı generallerinden Friedrich von Bernardi ise,

İngiliz tarih profesörü James Joll'un 1870'den Bu Yana Avrupa isimli kitabı

savaş ve doğadaki savaşım kanunları arasındaki bağlantıyı şöyle kurmuştur:

*Savaş biyolojik bir gereksinmedir, doğadaki unsurların çatışması kadar gereklidir; biyolojik yönden yerinde sonuçlar verir, çünkü bu sonuçlar, varlıkların temel özellikleriyle ilgilidir.*²⁹

Görüldüğü gibi, I. Dünya Savaşı, savaşmayı, kan dökmeyi, acı çekmeyi ve çektirmeyi bir tür “gelişme” olarak gören, bunları değişmez bir “doğa kanunu” sanan Avrupalı düşünür, general ve yöneticilerin yüzünden çıkmıştı. Tüm bu kuşağı söz konusu kökten yanlış fikirlerle yıkıma sürükleyen ideolojik kaynak ise, Darwin’in “yaşam mücadelesi” ve “kayırlmış ırklar” kavramlarından başka bir şey değildi.

I. Dünya Savaşı ardında 8 milyon ölü, yüzlerce harabeye dönmüş şehir ve milyonlarca yaralı, sakat, evsiz ve işsiz insan bıraktı.

Bundan 21 yıl sonra başlayan ve ardında yaklaşık 55 milyon ölü bırakan Nazi savaşının temeli de Darwinizm'e dayanıyordu.

Darwinizm'in "Orman Kanunu" Aldatmacasının Açtığı Yol: Faşizm

Darwinizm 19. yüzyılda ırkçılığı beslerken, 20. yüzyılda doğup gelişecek ve tüm dünyayı kana bulayacak bir ideolojinin de temellerini oluşturuordu: Nazizm.

Darwinizm, "insan gelişmiş bir hayvandır", "bazı ırklar evrim sürecinde geri kalmıştır", "doğada kıyasıya bir mücadele vardır, bu mücadelede güçlü olan kazanır, zayıf olan elenir" gibi iddialarıyla, 20. yüzyılda, başta faşizm olmak üzere birçok zararlı ideolojiye destek vermiştir.

**Faşist ideolojinin neden olduğu II. Dünya Savaşı,
insanlık tarihinin en büyük felaketi oldu ve
ardında 55 milyon ölü bıraktı.**

**Nazilerin zalim ve acımasız karakterinin altında yatan temel
neden de, din aleyhtarı ve Darwinist ideolojileridir.**

Nazi ideologları da yoğun olarak Darwinizm'den etkilenmişlerdir. Adolf Hitler ve Alfred Rosenberg tarafından şekillendirilen bu teori incelendiğinde, "doğal seleksiyon", "seçici eşleşme", "ırklar arası yaşam mücadelesi" gibi, Darwin'in *Türlerin Kökeni* kitabında onlarca kez tekrarlanan kavramlara rastlanır. Hitler ünlü kitabına *Kavgam* (Mein Kampf) ismini de, Darwinizm'in yaşamın bir mücadele arenası olduğu ve bu mücadelede üstün gelenlerin hayatta kaldıkları prensibinden esinlenerek koymuştur. Kitabında özellikle ırklar arasındaki mücadeleden söz etmiş ve şöyle demiştir:

*"Tarih doğanın kendi kendine oluşturacağı yeni bir ırksal hiyerarşi sonucunda eşi benzeri olmayan bir imparatorluk meydana getirecektir."*³⁰

1933'deki ünlü Nürnberg mitinginde ise, "yüksek ırkın düşük ırkları idare ettiğini, bunun doğada görülen bir hak olduğunu ve tek mantıklı hak olduğunu" ileri sürmüştür.³¹

Nazilerin Darwin'den etkilendikleri, bugün konunun uzmanı olan tarihçilerin hemen hepsi tarafından kabul gören bir gerçektir. *Faşizm'in Yükselişi* (*The Rise of Fascism*) isimli kitabın yazarı Peter Chrisp de bu gerçeği şöyle ifade eder:

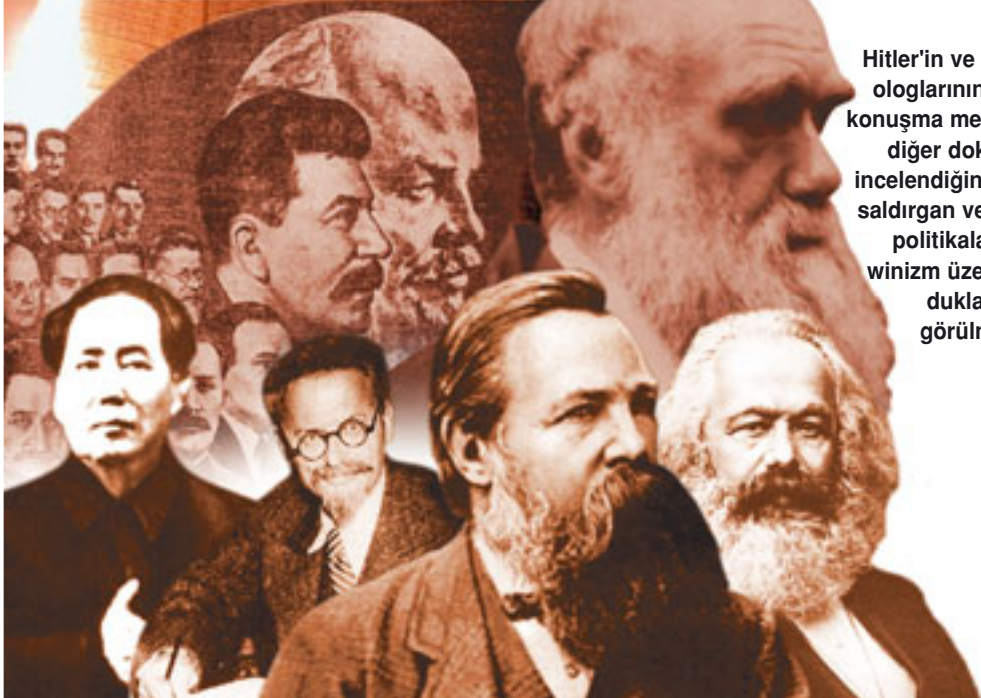
*"Charles Darwin'in insanların maymunlardan evrimleştiği teorisi ilk kez yayınlandığında alay konusu olmuştur, fakat daha sonra geniş bir alanda kabul edilmiştir. Naziler Darwin'in teorilerini... savaş ve ırkçılığı haklı göstermek için kullandılar."*³²

Tarihçi Hickman da Hitler'in Darwinizm'den etkilendiğini şöyle açıklar:

*"Hitler katı bir evrimciydi. Psikozunun derinlikleri ne olursa olsun **Mein Kampf** kitabı bir dizi evrim fikrini sergiler, özellikle de en uygunların yaşam savaşı ve daha iyi bir toplum için zayıfların katledilmesi fikirlerine yer verir."*³³

Bu sapkın görüşlerle ortaya çıkan Hitler, dünyayı eşi benzeri hiç görülmemiş bir vahşete sürükledi. Başta Museviler olmak üzere, pek çok etnik veya siyasi grup, Nazi ölüm kamplarında feci bir zulme ve katliama maruz bırakıldı. Naziler'in işgalleri ile başlayan II. Dünya Savaşı ise, tam 55 milyon insanın yaşamına mal oldu. Dünya tarihinin gördüğü bu en büyük felaketin arka planında, Darwinizm'in "yaşam mücadelesi" kavramı yer alıyordu.

Hitler'in ve Nazi ideologlarının yazıları, konuşma metinleri ve diğer dokümanlar incelendiğinde, ırkçı, saldırgan ve savaşçı politikalarını Darwinizm üzerine kurdukları açıkça görülmektedir.

Darwinizm'in 'çatışma' kavramını 'sınıf çatışması'na uygulayan komünistler, ideolojilerini kabul ettirmek için katliam yapmayı ve kan dökmeyi birinci yöntem olarak kabul ettiler.

Kanlı İttifak: Darwinizm ve Komünizm

Sosyal Darwinizm'in sağ kanadında faşistler yer alırken, sol kanadında ise komünistler bulunur. Darwin'in teorisinin en ateşli savunucuları arasında, komünistler her zaman için önemli bir yer tutmuştur.

Darwinizm ile komünizm arasındaki bu ilişki, her iki "izm" in kurucularına kadar uzanır. Komünizmin kurucuları Marx ve Engels, Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yayınlanır yayınlanmaz okumuşlar ve kitaptaki "diyalektik materyalist" yaklaşıma hayran olmuşlardır. Marx ve Engels arasındaki mektuplaşmalar, her ikisinin de Darwin'in teorisini "komünizmin doğa bilimleri açısından temeli" saydıklarını göstermektedir. Nitekim Engels Darwin'in de etkisiyle kaleme aldığı *Doğanın Diyalektiği* adlı kitabında Darwin'e övgüler yağdırmış ve "Maymundan İnsana Geçişte Emegın Rolü" adlı bölümde evrim teorisine kendince katkılar yapmaya çalışmıştır.

Marx ve Engels'in yolunu izleyen Plekhanov, Lenin, Trotsky ve Stalin gibi Rus komünistlerinin hepsi de, Darwin'in evrim teorisini benimsemişlerdir. Rus komünizminin kurucusu sayılan Plekhanov, "**Marksizm, Darwinizm'in sosyal bilimlere uygulanmasıdır**"³⁴ adlı sözyle ünlüdür.

Trotsky'nin ise "**Darwinizm, diyalektik materyalizmin en büyük zaferidir**" şeklinde açıklamaları bulunmaktadır.³⁵

Komünist kadroların oluşmasında "Darwin'in eğitimi"nin büyük rolü vardır. Örneğin **Stalin'in, gençliğinde bir din adamı iken Darwin'in kitapları nedeniyle ateist olduğu** da tarihçiler tarafından not edilen bir gerçektir.

Komünist rejimi Çin'de kuran ve milyonlarca insanı katleden Mao ise kurduğu bu düzenin felsefi dayanağını, "**Çin sosyalizminin temeli, Darwin'e ve evrim teorisine dayanmaktadır**" diyerek açıkça belirtmiştir.³⁶

Darwinizm'in Mao ve Çin komünizmi üzerindeki etkisi, Harvard Üniversitesi'nden tarihçi James Reeve Pusey'in, *China and Charles Darwin* (Çin ve Charles Darwin) adlı araştırma kitabında detaylarıyla anlatılmaktadır.

Kısacası, evrim teorisi ile komünizm arasında kopmaz bir bağ vardır. Evrim teorisi, canlıların bir tesadüf ürünü olduğunu iddia etmekle, ateizme sözde bilimsel bir dayanak sağlamıştır. Tamamen ateist bir ideoloji olan komünizm de bu nedenle kaçınılmaz olarak Darwinizm'e bağlıdır. Dahası, evrim teorisi doğadaki gelişmenin çatışma (yani "yaşam mücadelesi") sayesinde mümkün olduğunu ileri sürmekle, komünizmin temelinde yer alan "diyalektik çatışma" kavramını desteklemektedir.

Komünizmin "diyalektik çatışma" kavramının 20. yüzyıl boyunca yaklaşık 120 milyon insanı katletmiş bir "cinayet makinesi" olduğu düşünüldüğünde, Darwinizm'in dünyaya getirdiği felaketin boyutu nu daha iyi anlamak mümkün olur.

Diyalektik Çatışma Toplamları Geliştirmez, Yıkar

Daha önce de belirtildiği gibi, Darwinizm canlılar arasındaki çatışmanın o canlıları geliştirdiğini öne sürerek, "diyalektik materyalizm" felsefesine sözde bilimsel bir geçerlilik kazandırmıştır.

Diyalektik materyalizm, adından da anlaşıldığı gibi, "çatışma" kavramına dayanır. Bu felsefenin kurucusu olan Marx **"eğer çelişme ve çatışma olmasaydı, var olan herşey nasılsa öyle kalırdı"** demişti. Bir başka sözünde ise **"şiddet yeni bir topluma gebe her eski toplumun ebesidir"**³⁷ diyerek, gelişmek için insanları, şiddet göstermeye, savaşa ve kan dökmeye çağırmıştı.

Marx'ın teorilerinin ilk siyasi uygulayıcısı olan Lenin de **"gelişme zıtların mücadelesidir"** diyerek karşıt fikirde olan insanların daimi bir

mücadele içinde olmalarını savunmuştur. Dahası Lenin, bu mücadele-
nin ancak kan dökerek, yani terör yoluyla yapılabileceğini sık sık
belirtmiştir. Bolşevik ihtilalinden 11 yıl önce, 1906 yılında *Proletari* der-
gisine yaptığı bir açıklamada yer alan sözleri benimsediği terörist yön-
temi şöyle ortaya koymaktadır:

*Bizim ilgilenmekte olduğumuz olgu, silahlı mücadeledir; bu
mücadele, bireyler ve küçük gruplar tarafından yürütülmekte-
dir. Bir kesimi devrimci örgütlere ait iken, öteki kesimler herhangi bir
devrimci örgüte bağlı değildirler. Silahlı mücadele, birbirlerinden
kesinkes ayrılması gereken, farklı iki amaca yöneliktir; önce bu müca-
dele kişilere, liderlere ve ordu ve polisteki görevlilere suikast
yapmayı amaçlar, ikinci olarak, hem hükümete ait hem de özel
kişilere ait para kaynaklarına el koyar. El konulan paralar kısmen
parti kasasına, kısmen özel silahlanma amacına ve ayaklanma hazırlı-
ğına ve kısmen de tanımlamakta olduğumuz mücadeleye katılan kişi-
lerin geçimlerine gider.*³⁸

20. yüzyılda komünizme karşı çıkan en belirgin ideolojilerden biri
faşizmdir. İlginç olan, komünizme karşı olduğunu öne süren faşizmin,
“çatışma” kavramına en az komünizm kadar inanmasıdır. Komünistler
“sınıf çatışması”nın gerekliliğine inanırken, faşistler sadece bu çatış-
manın alanını değiştirmiş ve “ırklar ve uluslar arası çatışma” kavramı-
nı yüceltmişlerdir. Örneğin Nazizmin en önemli fikir kaynaklarından
ve önde gelen ırkçılardan Alman tarihçi Heinrich von Treitschke,
“Uluslar ancak Darwin’in yaşam kavgasına benzer şiddetli bir reka-
betle gelişebilirler...”³⁹ diye yazmıştır.

Hitler ise, Darwinizm’in çatışmacı anlayışından aldığı ilhamla
şöyle demiştir:

*Doğa güçlüler ile zayıflar arasında bir savaş, güçlülerin zayıf-
lar üzerindeki mutlak galibiyetidir. Eğer böyle olmasaydı, doğada*

Her türlü anlaşmazlık ve çelişki, Kuran'da bildirildiği gibi akıl ve vicdan sahibi insanlar tarafından barış, huzur ve hoşgörü ortamında çözülür. Bunu kavrayamayan ve diyalektik materyalizmin aldatmacasına inanan milletlerin çocukları, birbirleri ile yıllarca savaşmışlar, vahşi hayvanlar gibi kapışıp savaşmışlar ve sonuçta milletçe güçten düşmüşlerdir.

sürekli bir bozulma olurdu... Yaşayan savaşmak zorundadır. Sürekli savaşın bir yaşam kanunu olduğu bu dünyada, savaşmak istemeyen yaşam hakkına sahip değildir.⁴⁰

Toplumların güçlenmesi ve gelişmesi için savaşın, çatışmanın, kavgaların ve kan dökmenin zorunlu olduğuna inanan bu iki sosyal Darwinist ideolojinin 20. yüzyılda oluşturduğu tablo ise ortadadır. On milyonlarca masum insan ölmüş, on milyonlarcası yaralanmış veya sakat kalmış, ülke ekonomileri çökmüş, sağlığa, bilime, teknolojiye, eğitime ve sanata ayrılacak olan gelirler önce silahlara, sonra da bu silahlarla açılan yaraların sarılmasına, yıkılan ve harabeye dönen şehirlerin tekrar inşasına harcanmıştır. Çatışmanın, kavganın ve terörün insanlara gelişme değil, çöküş getirdiği tarihte açık olarak görülmüştür.

Fikri zıtlıklar çatışmayı gerektirmez, aksine zıtlıklardan güzellikler çıkar

Dünyada elbette ki zıtlıklar bulunmaktadır. Doğada nasıl aydınlık ile karanlık, gece ile gündüz, soğuk ile sıcak varsa, fikirlerde, uygulamalarda da zıtlıklar vardır. Ancak fikri zıtlıklar çatışmayı gerektirmez. Aksine zıtlıklar hoşgörü, barış, anlayış, sevgi, şefkat ve merhamet ile değerlendirilirse ortaya birçok güzellikler çıkar. Her fikri bir diğeri ile kıyaslayan insan kendi fikrini daha da geliştirir veya eksiklerini göerek tamamlar. Karşıt fikirleri savunan insanların konuşmalarında fikir alışverişleri olur veya yapıcı eleştiriler yapılır. Ancak bunu Kuran ahlakına uyan, samimi, affedici, barışçı ve alçakgönüllü insanlar gerçekleştirebilirler.

Bir insanı farklı bir fikri savunuyor, farklı bir dine inanıyor veya farklı bir ırktan geliyor diye öldürmek, ona acı çektirmek ise çok büyük bir zalimlik. Sadece bu yüzden, tarih boyunca dünya üzerinde aynı vatanın evlatları birbirleri ile ölümüne mücadele etmişler, birbirlerini hiç acımadan katletmişlerdir. Veya farklı ırklardan veya uluslardan

olan insanları, kadın, çocuk ayrımı yapmadan katliamdan geçirmişlerdir. Bunu ise ancak karşısındaki insanı, gelişmiş bir hayvan olarak gören, ona bir insan olarak değer vermeyen ve yaptıklarından dolayı Allah'a hesap vereceğine inanmayan insanlar yapabilirler.

Farklı fikirlere karşı gösterilecek tavrın en güzeli ve en doğrusu Kuran'da bildirilmiştir. Fikir zıtlıkları tarih boyunca yaşanmıştır ve bunların en bilinenlerinden biri Hz. Musa (as) ile onun döneminde yaşayan Firavun'dur. Firavun'un tüm zalimliğine ve saldırganlığına rağmen, Allah Hz. Musa'yı onu Allah'ın dinine çağırması ile görevlendirmiş ve kullanacağı yöntemi ise şöyle açıklamıştır:

İkiniz Firavun'a gidin, çünkü o, azmış bulunuyor. Ona yumuşak söz söyleyin, umulur ki öğüt alıp-düşünür veya içi titrer-korkar.”
(Taha Suresi, 43-44)

Hz. Musa (as) Allah'ın emrine uyarak Firavun'a hak dini anlatmış, onun inkarını ve insanlara zulmünü engellemek için sabırla açıklamıştır. Firavun ise onun güzel ahlakına ve sabrına karşılık saldırganca bir tutum göstermiş ve Hz. Musa'yı ve onun fikrine uyanları katledeceğini söylemiştir. Ancak onun bu tavrının sonucunda kazanan Firavun olmamıştır. Aksine Firavun ve taraftarları boğularak yok olmuşlardır. Hz. Musa ve onun yanında olanlar ise galip gelmiştir.

Bu örneğin de gösterdiği gibi, bir fikrin galip olması veya gelişmesi çatışma, savaş veya saldırganlık ile sağlanmaz. Hz. Musa ve Firavun arasındaki olaylar tarihin bir özeti niteliğindedir; çatışma ve zulüm yanlılarının değil, barış ve adalet yanlılarının galip geleceğini gösteren bir örnektir. Güzel ahlak, hem dünyada hem de ahirette karşılığını her zaman bulur.

Darwinizm ve Terörizm Bağlantısı

Buraya kadar incelediğimiz gibi, Darwinizm, 20. yüzyılda insanlığı felaketlere sürükleyen çeşitli şiddet yanlısı ideolojilerin kökenidir. Ve bu ideolojiler Darwinizm'e dayanarak, **"kendinden olmayanla çatışmayı veya savaşmayı"** desteklemişler, hatta en önemli yöntemleri olarak benimsemişlerdir.

Dünya üzerinde farklı inançlar, farklı dünya görüşleri, farklı felsefeler olduğu açık bir gerçektir. Ve tüm bu farklı fikirlerin birbirlerine taban tabana zıt özellikleri olması da son derece doğaldır. Ancak bu fikirler birbirlerini iki farklı şekilde değerlendirebilirler:

1) Kendilerinden olmayanların varlıklarına saygı gösterebilir, onlarla diyalog kurmaya çalışabilir, "insancıl" bir yöntem izleyebilirler. Ki bu Kuran ahlakına uygun olan yöntemdir.

2) Kendilerinden olmayanlarla çatışmak, kavga etmek, onlara zarar vererek avantaj kazanmak yolunu seçebilir, yani "hayvani" davranabilirler. Bu da materyalizmin yani dinsizliğin yöntemidir.

"Terörizm" adını verdiğimiz felaket, bu ikinci bakış açısının ifadesinden başka bir şey değildir.

Bu iki yaklaşım arasındaki farkı incelediğimizde, Darwinizm'in insanların bilinçaltına aşıladığı **"insan, çatışan hayvandır"** telkininin son derece etkili olduğunu görürüz. Belki çatışma yolunu seçen insan ve grupların çoğunun Darwinizm'den, bu ideolojinin prensiplerinden haberi yoktur. Ama sonuçta felsefi temeli Darwinizm'e dayanan yanlış bir bakış açısını benimsemektedirler. Onları bunun doğruluğuna inandıran şey, "bu dünyada güçlüler ayakta kalır", "büyük balık küçük balığı yutar", "savaşmak erdemdir", "insan savaşarak yücelir" gibi temeli Darwinizm'in yalanlarına dayanan sloganlardır. Darwinizm'i kaldırırsanız, bu sloganların da altı boş kalacaktır.

Aslında Darwinizm kaldırıldığında, geriye “çatışmacı” bir felsefe kalmamaktadır. Yeryüzündeki insanların büyük bölümünün inandığı üç İlahi din de (Hristiyanlık, Musevilik ve İslam) çatışmacılığa karşıdır. Her üç din de, yeryüzünde barış ve huzur sağlanmasını amaçlamakta, masum insanların öldürülmesine, zulüm ve işkence görmesine karşı çıkmaktadır. Çatışmayı ve şiddeti, Allah’ın insanlar için belirlemiş olduğu ahlaka aykırı olan, anormal ve istenmeyen kavramlar olarak kabul etmektedir. Oysa Darwinizm, çatışmayı ve şiddeti, mutlaka

var olması gereken, doğal, doğru ve meşru kavramlar olarak görmekte ve göstermektedir. Dolayısıyla dünya üzerinde gerçekleştirilen terör eylemlerinin arkasında yatan işte bu çatışmayı, şiddeti hedefe giden en kısa yol olarak gören çarpık ideoloji yatmaktadır.

Doğada zıtlıklar olması, insanlar arasındaki çatışma ve kavgaların nedeni olamaz. Karşılıklı saygı, sevgi ve hoşgörü ile, zıtlıklar arasında uzlaşma sağlanabilir. Kuran ahlaki insanlara huzur ve neşe içinde bir hayat sunarken, diyalektik çatışma insanlara daima mutsuzluk, yıkım ve ölüm getirir.

Bariş ve Huzur İsteyen Her İnsan, Darwinizm Tehlikesini Fark Etmelidir

Herhangi bir sorunla mücadele ederken, asıl önemli olan o sorunun kökenini, asıl kaynağını düzeltmektir. Örneğin çevreye pis koku yayan bir çöplüğün çevresi ne kadar temizlenirse temizlensin, o çöplük koku yaymaya devam edecektir. Alınan tüm önlemler geçici, kısa süreli olacaktır. Çözüm çöpün kaynağını temizlemek, çöpü tamamen ortadan kaldırmaktır. Veya zehirli yılanları besleyip şehre bırakan bir insanın sonra bu yılanların insanları öldürmeye başladığını görünce telaşlanıp, tek tek yılan avına çıkması da akılcı bir tedbir değildir. Bu durumda tek çözüm zehirli yılan üretimini tamamen bırakmaktır.

Dolayısıyla, terörle mücadele etmek için tek tek teröristleri aramak ve onları etkisiz hale getirmeye çalışmak etkin ve kalıcı bir çözüm değildir. **Dünyanın terörden kurtulabilmesi için, önce terörist yetiştiren ana kaynak tespit edilmeli ve bu kaynak ortadan kaldırılmalıdır. Teröre asıl sebep olan ana kaynak ise insanların sapkın ideolojileri ve bu yönde aldıkları eğitimidir.**

Günümüzde dünyanın hemen her ülkesinde, Darwinizm tüm okullarda bilimsel bir gerçekmiş gibi okutulmaktadır. Gençlere, Allah'ın kendilerini yarattığı, bir ruh, akıl ve vicdan sahibi varlıklar oldukları, öldükten sonra Allah Katında sorgulanarak, dünyada yaptıklarından dolayı Allah'a hesap verecekleri ve bu hesaba göre sonsuza kadar cennette veya cehennemde kalacakları öğretilmemektedir. Aksine, rastlantılar sonucunda oluşmuş, ataları hayvanlar olan, Allah'a karşı sorumlu olmayan, başıboş varlıklar oldukları ve ancak savaş ve çatışma ile üstün gelerek hayatta kalabilecekleri gibi yalanlar öğretilmektedir. Okul hayatı boyunca bu telkini alan insanların beyinlerini yıkamak, onları insanlık düşmanları haline getirmek, masum küçük çocukları katledecek kadar zalimleştirebilmek ise bu aşamadan sonra çok kolaydır. Bu tür bir eğitim almış gençleri her türlü sapkın

ideoloji kolaylıkla kendi safına çekebilir ve ona her türlü vicdana ve akla aykırı eylemi yaptırabilir, ona her türlü sapkınlığı ve zalimliği önemli bir amaç gibi gösterebilir. Son bir yüzyıldır dünyayı kasıp kavuran komünist, faşist, ırkçı terör grupları, bu eğitim sisteminin ürünleridir.

Bu yanlış “eğitim sistemi”nin ikinci büyük zararı ise, eğitimi din-den soyutlayarak, dini cahil insanların dünyasıyla sınırlamaya çalışmasıdır. “Eğitimli” olanlar, Darwinist-materyalist telkinle dinsizleşirken, din eğitimsiz insanların kontrolünde kalmaktadır. Bu durumda,

hurafe ve batıl inançlar kolayca gelişebilmekte, din adına dine tamamen aykırı fikirler ortaya atan kişiler etkili olabilmektedir.

Sonuç olarak kesin çözüm; terörün en önemli kaynaklarından biri olan Darwinist-materyalist eğitime son vermek, gençleri gerçek bilimsel bulgular doğrultusunda hazırlanmış bir müfredata göre eğitmek ve onlara Allah korkusunu, akılcı ve vicdanlı davranmayı öğretmektir. Bunun güzel sonucu ise, Allah'ın Kuran'da bildirdiği gibi huzurlu, güvenli, affedici, merhametli, halim ve yumuşak huylu insanların yer aldığı toplumlar olacaktır.

Tek Taraflı Darwinist Eğitimin Vahşete Yol Açan Olumsuz Etkileri

Darwinist eğitim, insanlara hayatlarının bir amacı olmadığı yalanını aktararak onları her türlü umut ve sevinçten yoksun, karamsar ve cani kişilikli ruh hastalarına çevirmektedir.

Bunun en dikkat çekici örneklerinden biri Norveçli Anders Behring Breivik'tir. Breivik 22 Temmuz 2011'de Norveç'te yaşanmış olan çifte terör saldırılarının faili olduğunu itiraf etmiştir. Bu saldırılardan biri Oslo'daki hükümet binasına yapılmış olan, sekiz kişinin ölümüyle sonuçlanan bombalı saldırıdır. Diğerisi ise, Utøya Adası'ndaki, İşçi Partisi'nin gençlik kampına yapılan saldırıdır. Bu saldırı neticesinde 69 kişi hayatını kaybetmiştir.

Breivik saldırılarından önce "Avrupa Bağımsızlık Bildirgesi" adlı kitapta görüşlerini anlatmıştır. Kitabının 1518'inci sayfasında, kendisini "bilimsel dünya görüşünün ve modern biyolojinin şampiyonu olarak gördüğünü" ifade etmiştir. En "önem verdiği" kitaplar sıralamasında ise Charles Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabı yer almaktadır.⁽¹⁾

Breivik'e göre, "kusursuz Avrupa" Sosyal Darwinizm kurallarını içermelidir. ^[2]

Breivik, kitabının 1202'nci sayfasında ise Princeton Üniversitesi'nden Darwinist Biyolog Lee Silver'in öjeninin tekrar uygulamaya konmasını savunmasına tamamen katıldığını belirtmektedir. Silver'in dünya nüfusunun şimdikiinin yarısından daha aza ya da 3.8 milyara indirilmesi için "gelecekte radikal politikaların uygulanmasının zorunlu olduğu" şeklindeki görüşlerine de Breivik aynen katılmaktadır. (3) Aynı sayfada, Breivik'in Darwin'in "soykırım ve doğal seleksiyon ... el ele gider" argümanını ne kadar benimsemiş oldu-

Darwinist eğitim, insanlara hayatlarının bir amacı olmadığı yalanını aktararak onları her türlü umut ve sevinçten yoksun, karamsar ve cani kişilikli ruh hastalarına çevirmektedir.

şu şu cümlelerde net şekilde görülmektedir:

“İkinci ve üçüncü dünya ülkeleri” insan nüfusundaki artışı frenleyemezlerse, “doğa, yaşanacak kıtlıkla onların bu hatalarını düzeltecektir.”^[4]

Argümanının devamında Breivik, Batılı ülkelerin bu sözde doğal sürece, yani yaşanan kıtlığa müdahale etmemeleri gerektiğini şu hastalıklı cümleler ile savunmuştur:

“Eğer nüfus kontrolü kurallarımıza uymamış olan ülkelerde kıtlık baş gösterirse, onlara herhangi bir şekilde yardım göndermek ya da başarısız liderlerine arka çıkmak şeklinde destek olmamalıyız.”^[5]

“Aşırı nüfusun birinci sorumlusu olan üçüncü dünya ülkelerine yapılan gıda yardımının derhal durdurulması gerekir.” [6]

Breivik’in bizzat yazmış olduğu bu sözlerden açıkça görülüyor ki aldığı Darwinist eğitim nedeniyle bu kişi ahlaki değerlerden tamamen uzaklaşmış ve bunun neticesi olarak onlarca insanın ölümüne sebep olan terörist eylemleri soğukkanlılıkla hayata geçirmiştir.

Darwinist eğitimin neden olduğu ahlaki çöküntü ve vahşetin bir diğer örneği de yakalanmadan önce 17 çocuğu öldüren ve cesetlerini yiyen Amerikalı seri katil Jeffrey Dahmer’dır. Dahmer, ölümünden hemen önce Dateline NBC kanalında yapılan son röportajında şu ürkütücü açıklamada bulunmuştur:

“Eğer bir insan, Kendisi’ne karşı sorumlu olduğu bir Yaratıcı’nın var olduğunu düşünmüyorsa, o halde niye uygun sınırlarda tutacak şekilde davranışlarınızı ıslah etmeye çalışasınız? Ben de işte böyle düşünüyordum. Her zaman evrim teorisinin, yani bizlerin (tesadüfen) sadece bir balçıktan geldiğimiz tezinin bir gerçek olduğuna inanmışımdır. Öldüğümüz zaman, her şey biter, artık hiçbir şey yoktur.”[7]

Darwin'in kitleleri zehirlediği batıl inanç, insanları seri katil yapmakta, hatta onları insan eti yiyecek kadar psikopat bir ruh haline sürüklemektedir. İnsanlara, bir Yaratıcı'ya karşı sorumlu olmadıkları telkinini vermeye çalışan; onları amaçsız, sorumsuz, başıboş varlıklar olduğuna inandıran; insanı bir hayvan olarak gören ve ölümü bir son olarak göstererek insanları ahiret gerçeğinden uzaklaştırmaya çalışan bu sahte dinin getirdiği sonuç işte budur.

Son iki yüz yıldır dünyaya savaşları, katliamları, zalimliği, terörü, cinayetleri, kitle katliamlarını, dejenerasyonu ve her türlü belayı getiren en büyük batıl güç Darwinizm'dir. Toplumlarda bir dönem gelişen dinsizliğin, ırkçılığın, kitle katliamlarının sebebi olan faşizmin, komünizmin ve dünya savaşlarının ardında GEÇTİĞİMİZ YÜZYILIN EN BÜYÜK ALDATMACASI VE EN BÜYÜK BELASI OLAN DARWINİZM VARDIR.

Darwin'in başlattığı bu kara belanın, toplumlar üzerindeki uğursuz etkisi günümüze kadar devam etmiştir. Darwinizmin günümüzdeki en güçlü savunucularından olan Richard Dawkins'in son kitabı da, insanları Allah inancından uzak, karamsarlığa ve ümitsizliğe iten telkinler içermektedir. Bunun en önemli örneklerinden bir tanesi, Amerika'daki Jesse Kilgore adlı 22 yaşındaki öğrencinin, profesörü tarafından kendisine tavsiye edilen Dawkins'in kitabının etkisiyle intihar etmesi olmuştur. ^[8]

Dawkins'in, Darwinizm'in karanlık ideolojisine dayandığı ürkütücü bakış açısının etkisi bu örnekle sınırlı değildir. Dawkins, Unweaving the Rainbow kitabının önsözünde bu gerçeği kendisi de itiraf etmiştir:

"İlk kitabımın yayımcısı, kitabı okuduktan sonra, verdiği soğuk ve kasvetli mesajdan çok bunaldığını ve üç gece boyunca uyuyamadığını itiraf etti. Bazıları da bana sabahları uyanmaya nasıl kat-

lanabildiğimi soruyor. Uzak bir ülkeden bir öğretmen ise bana sitem dolu bir mektup gönderdi. Mektubunda, aynı kitabı okuyan bir öğrencisinin kendisine gözyaşları içinde geldiğini ve hayatın boş ve amaçsız olduğu düşüncesinin onu olumsuz yönde etkilediğini yazıyordu. Öğretmen, diğerlerinin de aynı "hiçlik karamsarlığı"ndan etkilenmemeleri için, öğrencisine kitabı başkalarına göstermemesini tavsiye etmiş.^[9]

Bu karanlık bela, yani Darwinizm; insanları ölüme, cinayete, karamsarlığa, hiçlik duygusuna, vahşete ve dehşete sürükleyen, insanlara tesadüfen var olmuş bir hayvandan başka bir şey olmadığı yalanını telkin eden sapkın bir dindir. Bu batıl dinin geride kalmış birkaç temsilcisi, insanları Allah inancından uzaklaştırmak için var güçleriyle çaba göstermeye devam etmektedirler. Bu nedenle Darwinizm'in geçersizliğinin bilimsel delillerinin okullarda okutulmasına canla başla karşı çıkmakta, yaratılışı ispat eden fosilleri saklamakta, proteinin tesadüfen meydana gelebileceğini, 700 milyondan fazla fosilin Darwinizm'i yerle bir ettiğini itiraf edememektedirler. Ancak tüm bu önlemlere karşın 21. yüzyılda insanlar artık yalanlara aldanmamaktadırlar. Darwinizm'in bir sahtekârlık olduğunun tüm dünyada bilimsel olarak deşifre edilmesinin ardından Darwinizm'i ayakta tutmak için gösterilen çabaların tümü boşa çıkmıştır.

(1) <http://www.darwinthenandnow.com/2011/07/breivik-a-darwinist/?cb=09394448816310614>

(2) Anders Behring Breivik, Avrupa Bağımsızlık Bildirgesi, s.1386

(3) <http://www.darwinthenandnow.com/2011/07/breivik-a-darwinist/?cb=09394448816310614>

(4) Anders Behring Breivik, Avrupa Bağımsızlık Bildirgesi, s.1386

(5) Anders Behring Breivik, Avrupa Bağımsızlık Bildirgesi, s.1202

(6) Anders Behring Breivik, Avrupa Bağımsızlık Bildirgesi, s.1203

(7) Kelly J. Coghlan, Houston Chronicle Sunday-15 şubat 2009

(8) <http://www.worldnetdaily.com/index.php?fa=PAGE.view&pagelid=81459>

(9) Richard Dawkins, *UnweavingTheRainbow*, HoughtonMifflinCompanyNewyork, 1998, s. ix

Okullardaki Darwinist Eğitim Şiddete ve Teröre Eğilimli Nesiller Yetişmesine Neden Olmaktadır

Dünyada hiçbir şey tesadüfen olmadığı gibi, 20. ve 21. yüzyılda tüm dünyanın sürüklendiği herc-ü merc (insanlar arasında meydana gelen fitne-fesat) de tesadüf değildir. Allah bu olaylarla insanlara önemli bir örnek göstermiştir ve hala bunu görmelerini istemektedir. Tüm insanlığın anlaması gereken şudur: Eğer insanlar sevgi, kardeşlik, dostluk ve fedakarlık için yaratıldıklarını unuturlarsa, birlik olup güçlenmek yerine bölünüp çekişmeyi tercih ederlerse, batıl ideoloji ve akımlara kapılır "ilerlemek için öldürmenin ve savaşın gerekli olduğuna" inanırlarsa, bekledikleri çatışma kendi başlarına gelir. Ve çok önemli bir gerçeikle yüzleşirler: Çatışma ilerleme değil, sadece yıkım getirir.

Darwinizm ve Bu Felsefeden Doğan Komünizm Çatışma ve Savaşı Esas Alır

İlk olarak eski Yunan'da başlayan ve "tartışmacılık" anlamına gelen diyalektik, Herakleitos (576-480) tarafından şöyle tanımlanmıştı: "Her şey karşıtların kavgasından doğar." Herakleitos'a göre savaş bütün herşeyin babasıdır. Dolayısıyla diyalektiğin gerektirdiği tez, antitez ile çatışırken onunla savaşmalıdır. Bir tezin savunucuları diğer tezin savunucuları tarafından yenilecekse bu ancak savaş ve kavga yoluyla olmalı ve karşı tezin savunucuları mutlaka yok edilmelidir. Meydana gelen sentez bir süre sonra yeni bir tez halini almalı ve aynı kavga ve savaş aynı hızıyla devam etmelidir.

Hegel ve ardından Marks, buna doğrudan savaş adını vermeler de "çatışma" demişlerdir. Komünist kanlı liderlerin bunu savaş ve katliam olarak algılamaları uzun sürmemiştir. Onlar daima savaşın gerekliliğine inanmışlar ve bunu Marksizm'in en temel şartı olarak görmüşlerdir. Günümüzün yeşil komünistleri şu anda bu savaş kavramını reddetseler de, komünizmin gereği mutlaka hain pusular, gerilla savaşları, kadın-çocuk-yaşlı demeden kitle katliamları yapılmasıdır. Şu an Suriye'de gerçekleştirilen katliamlar, komünist PKK'nın Güneydoğu'da yaptığı eylemler bunun örneklerindendir.

Terör örgütlerinin temel dayanaklarının başında komünist ideoloji gelir

Türkiye de dahil olmak üzere terörden yakınan ülkelerin karşısında çoğu zaman komünist ideoloji bulunmaktadır. Komünizm o kadar canlıdır ki, adı resmen konulmasa da Kuzey Ameri-

ka'nın bir bölümüne, Kuzey Avrupa'ya, Ortadoğu'nun neredeyse tamamına hakimdir. Zaten resmi olarak komünist idare altında olan Güney Amerika ülkelerini, Çin, Kuzey Kore gibi kızıl ülkeleri saymaya bile gerek yoktur. Bu komünist Marksist hakimiyet nedeniyle neredeyse bütün dünyada terör vardır. Bu apaçık ortada olan Marksist tehdide gözlerini kapatanlar da hala uzun tartışma programlarında teröre çözüm aramaktadırlar. Fakat aynı anda kendi ülkelerinin okullarında kendi çocuklarına diyalektik eğitimi vermektedirler. Kendi çocukları, devletin okullarında iki karşıt fikrin mutlaka ve mutlaka çatışması gerektiği yalanını, tarihin bu çatışmalardan ibaret olduğunu ve sözde bu çatışma sonucunda toplumlar da ilerleme ve refah olacağını öğrenirler. Dağda teröristler de okullarda çocuklarımız da bu eğitimi alırlar. Komünist bir ülkede de kapitalist ülkelerde de bu eğitimi verirler. İşte bu yöntemle savaşı şart koşan Marksist zihniyet, sinsi ama müthiş emin adımlarla, dünyadaki hemen her ülkede ilerlemeye devam eder.

Burada şunu hatırlatmak gerekir: Kapitalizm, Marksizm'e vurulmuş bir darbe değildir. Tam tersine kapitalizm, Marx'a göre, toplumların komünizme geçişi için önemli bir şarttır. Komünizm pusuda beklemekte, kapitalizmin etkisiyle bencilleşmiş, tüm ahlaki, dini ve insani değerlerinden uzaklaşmış, sadece kendi menfaatini düşünen bir kısım kişilerin ve toplumların üzerine çökmeyi beklemektedir. Son ekonomik kriz, komünizme adeta bir ilaç gibi gelmiştir. Marksist ve komünistler için ortam hazırdır. Bunu görmek isteyenler, dünyadaki olağanüstü karışıklıklara yakından bakabilirler.

Mücadelenin Gereği Savaş Değildir

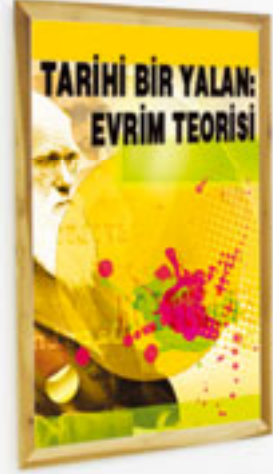
Zıtlar daima var olmuştur. İyi ve kötüler arasındaki çelişki ve mücadele, dünya tarihinin başından beri vardır. Fakat bu mücadelenin tanımının iyi yapılması gerekir. Mücadelenin gereği hiçbir zaman savaş değildir. Zıtların mücadelesi; karşılıklı konuşma, ilmi delilleri sunma, sevgi ve saygıya dayanmalıdır. Hiç kimse zorla bir fikre alıştırılamaz ya da alışmıyor diye katledilemez. Hiçbir savaş şimdiye kadar toplumlara ilerleme getirmemiştir. 20. yüzyılın kanlı savaşları ve nihayet günümüzün sona ermek bilmeyen çatışmaları, silah üzerinden para kazanan kirl

sektörü beslemekte, fakat halkı, medeniyeti, teknolojiyi, şehirleri, ekonomiyi mahvetmektedir.

Korku içinde yaşayan bir halk ile ileriye gidilmez. Gitgide yoksullaşan, az beslenebilen, eğitim alamayan, çalışıp üretemeyen halk ile ileriye gidilmez. Şehirler ve altyapılar füzelerle yıkılarak daha teknolojik hale gelmezler. Genç neslin ölmesiyle toplum ilerlemez. Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan atom bombaları nesiller süren bir felaketten başka bir şey değildir. Marksizm'in sunduğu kanlı diyalektik, toplumlara o hayali ilerlemeyi hiçbir zaman getirmemiştir ve getirmeyecektir. Eğer buna izin verirsek, dünyayı daha büyük felaketler saracak, her yer kan gölüne dönecektir.

Darwinizm, dünyada yaşanan birçok çatışmanın felsefi dayanak noktasıdır. Evrim teorisi, canlı türlerinin, tek bir canlı hücreden (ki Darwinistler bu canlı hücrenin nasıl oluştuğunu da bilimsel olarak açıklayamamaktadır), sözde tesadüfler sonucunda sürekli değişim geçirerek meydana geldiğini iddia eder. Bu hayali değişim ve ilerleme sürecinin ana unsurlarından biri ise çatışmadır. Canlıların ancak çatışma ile gelişebileceklerini savunan bu acımasız ideolojinin temeli, güçlü olanların güçsüz olanları yok etmesine dayanır. Darwinizm aldatmacasının sözde bilimsel bir teori gibi lanse edilip, dünya çapında okul müfredatlarına dahil edilmesi ise, büyük bir kitle aldatmacasını beraberinde getirmiş ve sapkın Darwinist fikirler toplumlara yayılmıştır. Bu durum, milyonlarca insanın hayatını kaybetmesine sebep olan belalarla neticelenmiştir.

Kanlı İdeolojilere Karşı Kökten Çözüm Okullarda Verilen Tek Yönlü Darwinist Eğitimin Kaldırılmasıdır

Karşıt fikirler; ancak ve ancak sevgiyle, şefkatle, saygıyla, hür düşüncenin öneminin vurgulanmasıyla ve ilmi delillerle konuşulduğunda bir sonuç elde edilebilir. Zorbalıkla değil. Şimdi bütün herkesin, dünyayı saran bu felaketlerin sebebini anlaması zamanıdır. Savaşın mantığını toplumlara Marksizm aşılarmıştır. Gizliden gizliye Marksist topluluklar bunun altyapısını hazırlamışlardır. Buna dur demenin en önemli yolu, savaş sözde meşru kılan bu kanlı diyalektik mantığının bilimsel olarak bir sahtekarlık olduğunu göstermektir.

Tarihin kanlı diyalektiği gibi sapkın bir fikre zemin hazırlayan doğanın diyalektiği fikrinin mantıksızlık olduğu anlatılmalı, doğada avlanan canlılar olduğu gibi birbirleriyle fedakarlıkta yarışan canlılar olduğunun da gösterilmesi gerekmektedir. Bu önemli gerçeği göstermek için asıl yapılması gereken ise, tüm dünyada, çocuklarımıza okullarda bu kanlı diyalektik fikrini veren eğitim sisteminin acilen değiştirilmesidir. Dünya ne bizim için ne de diğer canlılar için savaş alanı değildir. Dünya, tüm hak dinlerde Allah'ın bildirdiği gibi ancak sevgi ile güzelleşir. Allah bizden sevgiyi ister. Allah bizden bir, bütün ve kardeş olmayı ister. Allah sevmeyi ve sevilmeyi sever. Biz ancak Allah'ın isteğine uygun davranır ve "seversek" bu dünya değişir.

Bediüzzaman, Darwinizm ve Materyalizmle İlmî Mücadelenin Önemine Dikkat Çekmiştir

Hayatı boyunca dinsizliğe karşı ilmî bir mücadele yürütmüş olan büyük İslam alimi Bediüzzaman Said Nursi, eserlerinde dinsizliğin Darwinizm ve materyalizmden kuvvet bulduğunu söylemiştir. Bu nedenle de bu ideolojilerle yapılacak ilmî mücadelenin önemine dikkat çekmiştir.

Bediüzzaman, bir sözünde inkarcıların kendisine ve çevresindekilere **karşı kurdukları tuzaklarda materyalizmin etkisini şöyle açıklamıştır:**

“Ve salisen (üçüncü olarak): Maddiyyun (materyalizm) felsefesinin ve medeniyetinin cazibedar (çekici) sefahat ve uyutucu lezzetli zehirleriyle ifsad etmek (bozmak) ile mabeynlerinde tesanüdü (aralarındaki dayanışmayı) kırmak ve üstadların ihanetlerle çürütmek ve mesleklerini fennin (bilimin), felsefenin baz düsturlarıyla nazarlarından sukut ettirmek (susturmak) ki...” (Şualar, s. 300)

Bediüzzaman'ın da belirttiği gibi, inkarcılar Üstadımızın mücadelesini etkisiz hale getirebilmek için, materyalist kültürün neticesi olan geçici ve dünyevi tutkularla iman edenleri aldatmaya çalışmışlar, yine materyalist kültürün telkinleriyle iman edenlerin birlik ve beraberliğini bozmaya kalkışmışlar, Bediüzzaman'a çeşitli iftiralar atmışlardır. Ancak bu planlarında başarılı olamamışlardır.

Bediüzzaman açıklamalarında, özellikle ahir zamanda Darwinizm ve materyalizmin güçleneceğini, inkarcılığın bu güçten destek alarak yayılacağını, ancak Hz. İsa (a.s.) ve Hz. Mehdi (a.s.)'ın fikri mücadeleleriyle bu fitnelerin son bulacağını belirtmiştir. Hz. Mehdi (a.s.)'ın birinci görevinin de, Darwinizm ve materyalizmi fikren etkisiz hale getirmek olduğunu söylemiştir. Bediüzzaman'ın da belirttiği gibi, Hz. Mehdi (a.s.) bu görevini tam olarak yerine getirecek, Darwinizm'i ve materyalizmi fikren ortadan kaldırarak, insanların imanlarının kurtulmasına vesile olacaktır:

“Birincisi: Fen ve felsefenin tasallutiyle (etkisiyle) ve maddiyyun ve tabiiyyun taunu (Darwinizm ve materyalizm hastalığı), beşer içine intişar etmesiyle (insanlar arasında yayılmasıyla), her şeyden evvel felsefeyi ve maddiyyun fikrini (materyalizmi) tam susturacak bir tarzda imanı kurtarmaktır.” (Emirdağ Lahikası, s. 259)

Bediüzzaman, Darwinizm’in ve materyalizmin deccaliyetin dayanak noktası olduğunu, Hz. İsa (a.s.)’ın bu fitneye karşı büyük bir mücadele vereceğini ve etkisiz hale getireceğini ise şöyle anlatmaktadır:

“Ahir zamanda felsefe-i tabiiyenin (Darwinizm felsefesinin) verdiği cereyan-ı küfriye (inançsızlık hareketi) ve inkâr-ı uluhiyete (Allah’ı inkara) karşı İsevilik dini tasaffi ederek ve hurafattan tecerrüd edip (hurafelerden ve batıl inanışlardan arınıp temizlenip) İslamiyete inkılab edeceği (yöneleceği) bir sırada, nasıl ki İsevilik şahs-ı manevisi, vahy-i semavi kılinciyle o müdhiş dinsizliğin şahs-ı manevisini yok eder; öyle de Hazret-i İsa Aleyhisselam, İsevilik şahs-ı manevisini temsil ederek, dinsizliğin şahs-ı manevisini temsil eden Deccal’ı yok eder...” (Mektubat, s. 6)

“Şahs-ı İsa Aleyhisselamın kılinciyle maktul olan şahs-ı Deccal’in, teşkil ettiği dehşetli maddiyyunluk (materyalizm) ve dinsizliğin azametli heykeli ve şahs-ı manevisini öldürecek ve inkar-ı uluhiyet (Allah’ı inkar) olan fikr-i küfrisini (inkarcılık hareketini) mahvedecek...” (Sualar, s. 493)

Görüldüğü gibi Bediüzzaman Said Nursi, inkarcılığın ve din ahlakından uzaklaşmanın temelinde Darwinizm ve materyalizm olduğunu söylemektedir. Hz. İsa (a.s.) ve Hz. Mehdi (a.s.) önderliğinde Müslümanların bu iki sapkın ideolojiye karşı büyük bir fikri mücadele yürüteceklerini belirtmektedir. Allah’ın izniyle, Hz. İsa (a.s.) ve Hz. Mehdi (a.s.)’ın liderliğinde bu ideolojiler fikren ortadan kaldırılacak ve İslam ahlakı yeryüzüne hakim olacaktır.

“Teröre karşı alınacak en kalıcı önlem sevgi ve dostluğu sürekli gündemde tutmaktır.

Haniİ İslam dininin sevgi, barış ve kardeşlik anlayışı ile terör çözölür.

*Şiddete, nefrete karşı sevgiyle kardeşlikle karşılık vermek gerekir.
“Teröre karşı sonuna kadar barışçı olacağız” demek terörü bitirir.”*

Adnan Oktar

**SEVGİYE EVET
NEFRETE HAYIR**

... Yeryüzünde bozgunculuk (fesad) çıkar-
mayın; O'na korkarak ve umut taşıyarak
dua edin. Doğrusu Allah'ın rahmeti iyilik
yapanlara pek yakındır.
(Araf Suresi, 56)

SONUÇ: BATI DÜNYASI İÇİN ÖNERİLER

Bugün dünyaya bakıldığında değişmeyen bir durum var: Terör tahribatına devam ediyor. Dünyanın birçok bölgesinde insanlar sürekli terör endişesiyle yaşıyor, üstelik sadece farklı uluslardan kendilerine yönelecek tehditlere dair bir endişe değil bu. Kendi vatanlarında, kendi yurttaşları, kendi dindaşları tarafından terör ile tehdit edilen çok sayıda ülke var. Kitabın bu yeni baskısında yapılan güncellemelerle terörün ulaştığı dehşet verici boyut bütün açıklığı ile gözler önüne serildi. Ki bu durum, bize şimdiye kadar terörü çözmek için alınan siyasi ya da askeri tedbirlerin işe yaramadığına dair yeterli bir delildir.

Bugün Batı dünyası teröre başvuran radikal örgütlerden yana ciddi bir endişe içindedir ve bu endişe de yersiz değildir. Terörü gerçekleştiren ve buna destek olan tüm faillerin uluslararası hukuk ve adalet önünde cezalandırılması gerektiği açıktır, ancak sorunun

kesin çözümü için daha etkin stratejiler izlenmelidir. Terörün kökeninde yatan yanlış eğitim sistemi ciddiyetle ele alınmalı ve gençleri gerek Darwinist-materyalist eğitimden gerekse de bağınazlıktan kaynaklanan çarpık mantıklardan kurtaracak doğrular her fırsatta anlatılmalıdır.

Kitapta buraya kadar yaptığımız değerlendirmeler, terörün İlahi dinlerde hiçbir şekilde yeri bulunmayan bir insanlık suçu olduğunu göstermektedir. Son dönemde gündeme getirilen "İslami terör" kavramının çarpıklığını ortaya koymak ise bize önemli bakış açıları sağlar:

1) Tüm dünya ülkeleri dikkatle hareket etmeli, hassasiyetle ve akılcı davranmalıdırlar. Ülkelerin birbirleriyle barış içinde yaşama fırsatlarını iyi değerlendirmeleri ve bu yönde her teklife, her çalışmaya açık olmaları gerekir. Bu da ancak birbirlerini daha iyi tanımaları, tarih, din, sanat, edebiyat, felsefe, bilim, teknoloji ve kültür alanında bilgi sahibi olmalarıyla gerçekleşebilir.

2) İslam'ın sevgi, dostluk, barış ve kardeşlik dini olduğu her yönüyle anlatılmalı ve İslam toplumları tarafından da bu gerçeğin anlaşılması desteklenmelidir. İslam ülkelerindeki radikal fraksiyonlara karşı kullanılacak çözüm "zoraki sekülerleştirme" veya terörle salt askeri mücadele değildir, aksine böyle bir politika kitleleri daha fazla tepki vermeye yöneltecektir. Çözüm ise, Darwinist eğitimle harmanlanmış bağınaz mantığın terk edilerek, Kuran'a uygun olan İslam'ın anlatılmasıdır. Bu da insan hakları, demokrasi, özgürlük, güzel ahlak, bilim, sanat, estetik gibi Kuran ahlakının gereği olan kavramların özümsemesi ve insanlığa mutluluk ve yaşama sevinci sunan bir Müslüman modelinin yaygınlaşması demektir.

Müslümanlar Kuran'da bildirilen güzel ahlakı anlatmalı ve bu ahlaka göre yaşamalıdırlar. Müslümanların sorumluluğu, dini yanlış uygulayanları ve İslam'ın yanlış anlaşılmasına neden olanları değil, Kuran'ın erdemli öğretilerini en güzel şekliyle uygulayan Peygamberimiz (sav)'i örnek almalarıdır.

3) Terörün asıl kaynaklarından biri de bağnazlıktır ve bunun çözümü de eğitimidir. Bağnazlık önceki bölümlerde detaylarıyla anlatıldığı gibi ürkütücü, sevgisiz ve nefret dolu yanlış bir din anlayışı sunar. Teröre sempati duyan çevrelere, bunun İslam'a tamamen aykırı olduğu, aksi-ne bu şekilde İslam'a, Müslümanlara ve tüm insanlığa zarar vermiş olacakları anlatılmalı ve bu kişiler bağnazlıktan arındırılmaları için eğitilmelidirler.

4) Komünist, faşist, ırkçı ve diğer batıl ideolojilerden kaynaklanan teröre karşı da uzun vadeli kültürel çözümler geliştirilmelidir. Bugün dünyanın dört bir yanındaki ülkelerde eğitimin temelini materyalist ve Darwinist düşünce oluşturmaktadır. Oysa Darwinizm -daha önce de vurguladığımız gibi- insanı sürekli çatışan bir hayvan olarak gören, ancak çatışmanın ve savaşın insanı ilerleteceğine inanan ve her türlü teröre temel oluşturan çarpık bir ideolojidir.

Sadece güçlülerin ayakta kalacağını savunan ve savaşı bir erdem olarak gören Darwinizm asırlardır tüm dünyayı beladan belaya sürükleyen büyük bir bataklık gibidir. Bu nedenle de terörle mücadele sırasında gerçekleştirilecek adli ve polisiye tedbirlerin yanı sıra, tüm dünya genelinde büyük bir eğitim seferberliğinin de başlatılması gerekmektedir. Bu eğitimin temelini de, Darwinizm ve materyalizm aldatmacasının gerçek yönünü gözler önüne sermek ve Allah'ın insanlar için belirlediği ahlakı herkese anlatmak oluşturmalıdır. Özlenen huzur ve istikrar ancak, dinin getirdiği ahlakın güzellikleri insanlar arasında yaygın bir şekilde yaşandığında sağlanacaktır. Çünkü bataklık kurutmadan, bu beladan kurtulmak mümkün değildir.

Umulur ki bu gibi önlemler, dünyanın terörizmden ve tüm diğer bağnaz, katı, vahşi yapılanmalardan kurtulmasına yardımcı olacaktır. Kendini "Allah'ın inayeti altında bir ulus" olarak tanımlayan Amerika gibi ülkeler aslında temsil ettikleri barışçıl Hristiyan kültürüne tam olarak uyduklarında Müslümanların dostu haline gelirler. Allah Kuran'da bu gerçeğe dikkat çekerek Hristiyanların "**insanlar içinde iman edenlere sevgi bakımından en yakın olanlar**" (Maide Suresi, 82) olduğunu haber vermektedir.

Tarihte birtakım cahiller bu gerçeği yanlış yorumlayarak iki din arasında çatışmalara, savaşlara neden olmuşlardır. "Medeniyetler Çatışması" veya "Batı'ya Karşı Kutsal Savaş" gibi anlamsız sloganlar-

A vibrant tropical scene featuring pink orchids, a palm frond, a butterfly, and a smiling boy. The background shows a blue ocean under a clear sky. The text is overlaid on the upper left portion of the image.

la propagandası yapılan dehşet senaryolarının günümüze tekrarlanmaması için samimi Hristiyanların -ve elbette Musevilerin- ve Müslümanların işbirliği yapması şarttır.

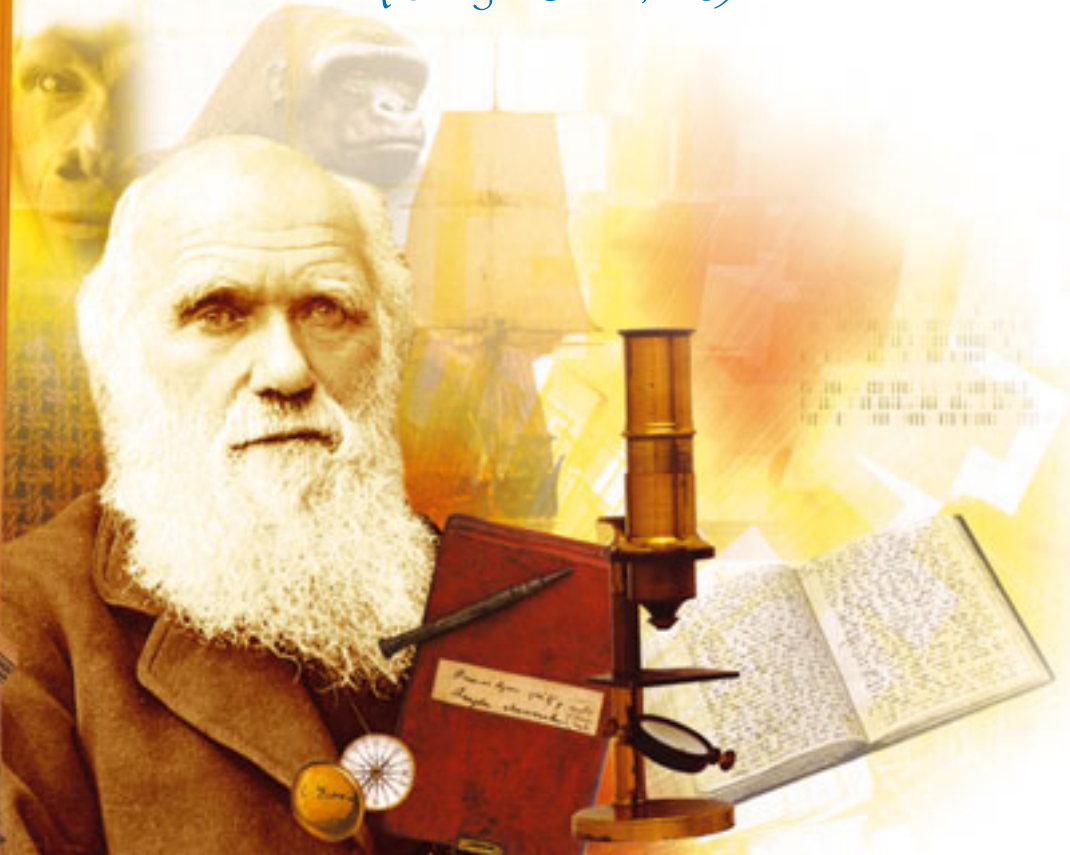
Ne güzeldir ki yakın dönemdeki dehşet verici olaylardan sonra yaşanan gelişmeler bu işbirliğinin tohumlarının atıldığını ortaya koymaktadır. 11 Eylül benzeri vahim terör olayları Hristiyan ve Müslüman toplumlar arasında bir yakınlaşma

başlatmış, pek çok Hristiyanın İslam dinini daha yakından tanımak için çalışmalar yapmasına vesile olmuş, Müslümanların da Kuran'da tarif edilen gerçek İslam ahlakını anlatmak için çok daha ciddi bir gayret içine girmeleriyle sonuçlanmıştır.

Tüm bu gelişmeler insanların İslam ahlakını daha yakından tanıyacaklarının ve bugüne kadar sahip oldukları tüm ön yargılardan sıyrılacaklarının da bir müjdesi niteliğindedir. 21. yüzyıl, Allah'ın izniyle, yeryüzüne özlenen barış ve huzuru getirmenin tek yolunun İslam ahlakının yaşanması olduğunun anlaşıldığı bir yüzyıl olacaktır.

*Hayır, Biz hakkı batılın üstüne fırlatırız,
o da onun beynini darmadağın eder.
Bir de bakarsın ki, o, yok olup gitmiştir.
(Allah'a karşı) Nitelendiregeldiklerinizden
dolayı eyvablar size.
(Enbiya Suresi, 18)*

Ek Bölüm

DARWINİZM'İN ÇÖKÜŞÜ

Evrim teorisi, yani Darwinizm, Yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Evrim teorisi Eski Mısır'dan ve Sümerlerden bu yana gelen, kainatı ve canlılığı tesadüfle açıklayan putperest bir hurafedir, bilimle hiçbir bağlantısı yoktur. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok açık bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle ve evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını ortaya koyan 700 milyona yakın fosilin bulunmasıyla çürümüştür. Üstelik, evrim teorisi hayatın temel yapı taşı olan tek bir proteinin oluşumunu dahi açıklamaktan acizdir. Proteinin kendi kendine tesadüfen oluşmasının imkansız olduğu bilim tarafından ortaya konmuştur. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisi ni ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda, gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Biyoloji, biyokimya, paleontoloji, genetik, zooloji, arkeoloji gibi farklı alanlardan çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini Yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar.

Evrım teorisinin çöküşünü ve Yaratılış'ın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i yıkan zorluklar

Evrım teorisi, tarihi Eski Mısır'a, Sümerler'e kadar uzanan pagan bir öğreti olmakla birlikte, kapsamlı olarak 19. yüzyılda yeniden gündeme geldi. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan Türlerin Kökeni adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine kendince karşı çıkıyordu. Darwin'in yanılgılarına göre, tüm türler ortak bir hayali atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece sözde bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in

umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer yıktı.

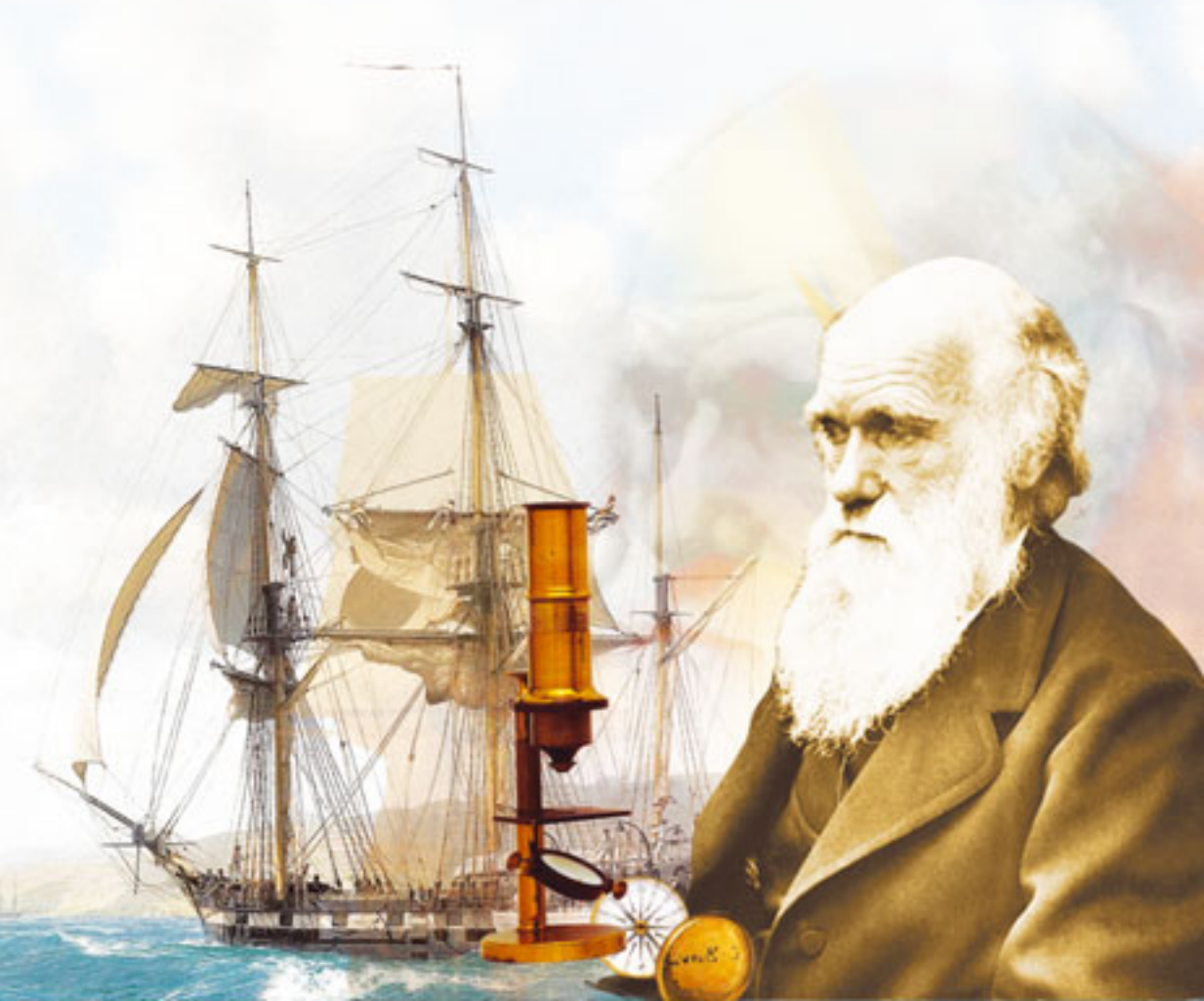
Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrin teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce dünyada hayali şekilde tesadüfen ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Çamur birikintisi içinden koful, mitokondri, lizozom, golgi cisimciği gibi çok sayıda kompleks organelden oluşan hücrenin nasıl meydana geldiği, tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak öncelikle, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrin teorisi, Yaratılış'ı cahilce reddettiği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde kör tesadüflerin ürünü olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız maddede tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemiştir. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşüncüydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılabilecekti ki, etlerin üzerinde-

ki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı. Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Fransız biyolog
Louis Pasteur

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: **"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür."** (Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life*, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2)

Evrin teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin kompleks yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı bir takım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak **ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı: "Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır."** (Alexander I. Oparin, *Origin of Life*, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s. 196)

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ün-

lüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (amino asit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. (*"New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330*)

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. (*Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7*)

En son evrimci kaynakların da kabul ettiği gibi, hayatın kökeni, hala evrim teorisi için son derece büyük bir açmazdır.

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci *Earth* dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bıraktırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? (Jeffrey Bada, *Earth*, Şubat 1998, s. 40)

Hayatın Kompleks Yapısı Tek bir Protein Dahi Tesadüfen Oluşamaz

Evrimcilerin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaz girmelerinin başlıca nedeni, Darwinistlerin en basit zannettikleri canlı yapıların bile olağanüstü derecede kompleks özelliklere sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha komplekstir. Öyle ki, bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler bir araya getirilerek canlı bir hücre, hatta hücreye ait tek bir protein bile üretilmemektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Ancak bunu detaylarıyla açıklamaya bile gerek yoktur. Evrimciler daha hücre aşamasına gelmeden çıkmaza girerler. **Çünkü hücrenin yapı taşlarından biri olan proteinlerin tek bir tanesinin dahi tesadüfen meydana gelmesi ihtimali matematiksel olarak "0"dır.**

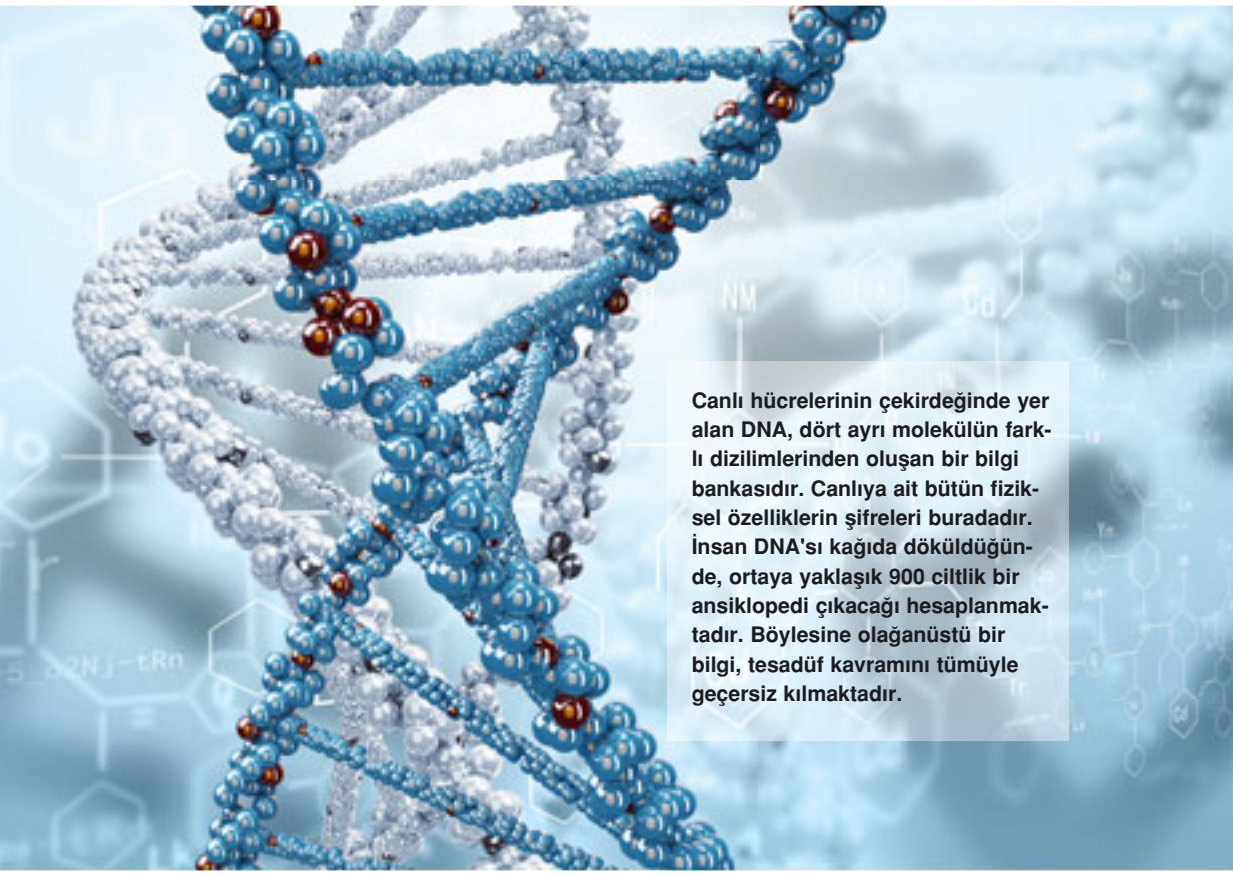
Bunun nedenlerinden başlıcası bir proteinin oluşması için başka proteinlerin varlığının gerekmesidir ki bu, bir proteinin tesadüfen oluşma ihtimalini tamamen ortadan kaldırır. Dolayısıyla tek başına bu gerçek bile evrimcilerin tesadüf iddiasını en baştan yok etmek için yeterlidir. Konunun önemi açısından özetle açıklayacak olursak,

1. *Enzimler olmadan protein sentezlenemez ve enzimler de birer proteindir.*
2. *Tek bir proteinin sentezlenmesi için 60'a yakın enzim görevi gören proteinin hazır bulunması gerekmektedir. Dolayısıyla proteinlerin varlığı için proteinler gerekir.*
3. *Proteinleri sentezleyen enzimleri DNA üretir. DNA olmadan protein sentezlenemez. Dolayısıyla proteinlerin oluşabilmesi için DNA da gerekir.*
4. *Protein sentezleme işleminde hücredeki tüm organellerin önemli görevleri vardır. Yani proteinlerin oluşabilmesi için,*

eksiksiz ve tam işleyen bir hücrenin tüm organelleri ile var olması gerekmektedir.

Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, muazzam bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu konuda evrimciler açısından çok ilginç bir açmaz daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu yerle bir etmektedir. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Canlı hücrelerinin çekirdeğinde yer alan DNA, dört ayrı molekülün farklı dizilimlerinden oluşan bir bilgi bankasıdır. Canlıya ait bütün fiziksel özelliklerin şifreleri buradadır. İnsan DNA'sı kağıda döküldüğünde, ortaya yaklaşık 900 ciltlik bir ansiklopedi çıkacağı hesaplanmaktadır. Böylesine olağanüstü bir bilgi, tesadüf kavramını tümüyle geçersiz kılmaktadır.

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. (Leslie E. Orgel, *The Origin of Life on Earth*, *Scientific American*, c. 271, Ekim 1994, s. 78)

Kuşkusuz eğer hayatın kör tesadüfler neticesinde kendi kendine ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın yaratıldığını kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı Yaratılış'ı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığına anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: *Türlerin Kökeni*, *Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında "Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal se-

leksiyon hiçbir şey yapamaz" demek zorunda kalmıştı. (*Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184*)

Lamarck'ın Yanılgısı

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Lamarck zürafaların, ceylan benzeri hayvanlardan türediklerini ve yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzadığını iddia etmişti. Fakat Lamarck'ın bu iddiası bilimsel bulgular tarafından yalanlandı ve yanlış bir varsayım olarak tarihe geçti.

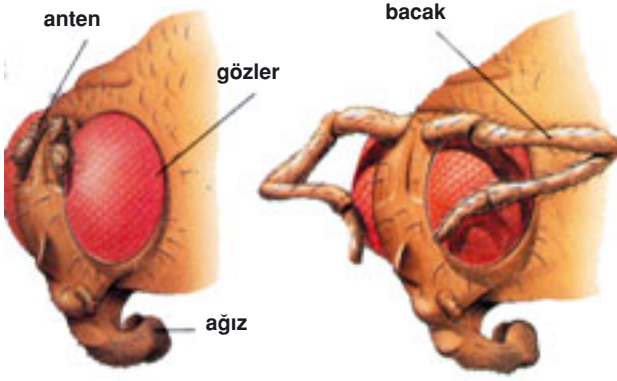
Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. (B. G. Ranganathan, *Origins?*, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988)

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20. yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma kendilerince bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi. Bugün de hala bilimsel olarak geçersiz olduğunu bilmelerine rağmen, Darwinistlerin savunduğu model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.** Çernobil, Hiroşima, Nagazaki'de meydana gelen dehşet verici görüntüler tam olarak mutasyonların meydana getirdiği sonuçlardır. Düzgün yapıdaki organizmalar mutasyonların etkisiyle ölmüş veya şiddetli zarar görmüştür.

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi bir tesadüfi etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Evrinciler yüzyılın başından beri sinekleri mutasyona uğratarak, faydalı mutasyon örneği oluşturmaya çalıştılar. Ancak on yıllarca süren bu çabaların sonucunda elde edilen tek sonuç, sakat, hastalıklı ve kusurlu sinekler oldu. Solda: Normal bir meyve sineğinin kafası. Sağda: Mutasyona uğramış diğer bir meyve sineği.

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdır. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179)

Darwinistlerin iddiasına göre, mutasyon, vücudun her yerinde oranlı ve birbirine uyumlu değişiklikler yapmak zorundadır. Örneğin evrimcilerin iddiasına göre rastgele mutasyonlarla sağ tarafta iddia ettikleri şekilde bir kulak oluştuysa, sol tarafta da rastgele mutasyonların aynı simetride aynı şekilde duyan, aynı özelliklere sahip ikinci bir kulağı oluşturması gerekir. Örs, çekiç, üzengi her birinin aynı şekilde mükemmel olarak eşit şekilde meydana gelmesi gerekir. Rastgele mutasyonların, kalp kapakçıklarını iki tarafta da aynı şekilde oluşturması; bütün kapakçık-

ları, kulakçıkları eşit uyumda, hatasız, tam yerli yerinde ve aynı anda meydana getirmesi gerekir. Vücudun her bir organında bunun bu simetri ve düzen sağlanmadığı takdirde büyük çelişkiler olur. Bir kulağı ters, bir dişi farklı, tek gözü altında tek gözü burunda garip yapılar ortaya çıkar. Canlılıkta ise böyle bir dengesizlik yoktur. Darwinistlerin iddiasına göre mutasyonların her şeyi simetrik ve uyumlu şekilde meydana getirmesi gerekmektedir. Oysa mutasyonların tümü zarar getirir. Geçmişte, mutasyonların % 99'unun zararlı, %1'inin etkisiz olduğu kabul edilmekteydi. Oysa yeni yapılan araştırmalar, DNA'nın protein kodlamayan bölgelelerinde gerçekleşen ve bu nedenle de zararsız olduğu sanılan %1 oranındaki mutasyonların da uzun vadede zarar getirdiğini ortaya koymuş ve bu nedenle bilim adamları bu mutasyonlara "sessiz mutasyon" adını vermişlerdir. **Mutlak zararlı olan mutasyonların ise akılcı, uyumlu, simetrik, organları aynı anda meydana getirebilmeleri imkansızdır.**

Mutasyonlar düzgün bir yapıya adeta makinalı tüfekte ateş etmek gibidir. Sağlam bir şeyin üzerine ateş açılması o yapıyı tamamen ortadan kaldırır. Tek bir tanesinin etkisiz kalması veya vücuttaki mevcut bir enfeksiyonu yakarak iyileştirmesi bir şeyi değiştirmemektedir. Organizma zaten kendisine isabet eden 99 mermi ile yerle bir olmuştur.

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrım teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrım teorisinin bilim dışı iddiasına göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü (ki bu türün de nasıl ortaya çıktığı konusunda evrimcilerin bir açıklaması yoktur), zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu hayali dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşıırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu hayali varlıklara "ara-geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ayrıca bu garip canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, Türlerin Kökeni'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. (Charles Darwin, The Origin of Species, s. 172, 280)

Ancak bu satırları yazan Darwin, bu ara formların fosillerinin bir türlü bulunamadığının da farkındaydı. Bunun, teorisi için büyük bir açmaz

Kretase dönemine ait bu timsah fosili 65 milyon yıllıktır. Günümüzde yaşayan timsahlardan hiçbir farkı yoktur.

Bu 50 milyon yıllık çınar yaprağı fosili ABD çıkarılmıştır. 50 milyon yıldır çınar yaprakları hiç değişmemiş, evrim geçirmemiştir.

İtalya'da çıkarılmış bu Mene balığı fosili 54 - 37 milyon yıllıktır.

oluşturduğunu görüyordu. Bu yüzden, *Türlerin Kökeni* kitabının "Teorinin Zorlukları" (Difficulties on Theory) adlı bölümünde şöyle yazmıştı:

Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? (Charles Darwin, The Origin of Species, s. 172, 280)

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçeğe karşılaşıyoruz; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. (Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133)

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, hiçbir sözde farklı tür atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkma-

sının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. (Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197)

Günümüzde yaklaşık 700 milyon fosil elde edilmiştir. Tüm bu fosiller, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Fosiller, "Biz evrim geçirmediğimiz" demektir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil Yaratılıştır.

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, insanın sözde maymunu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, insan ile hayali ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

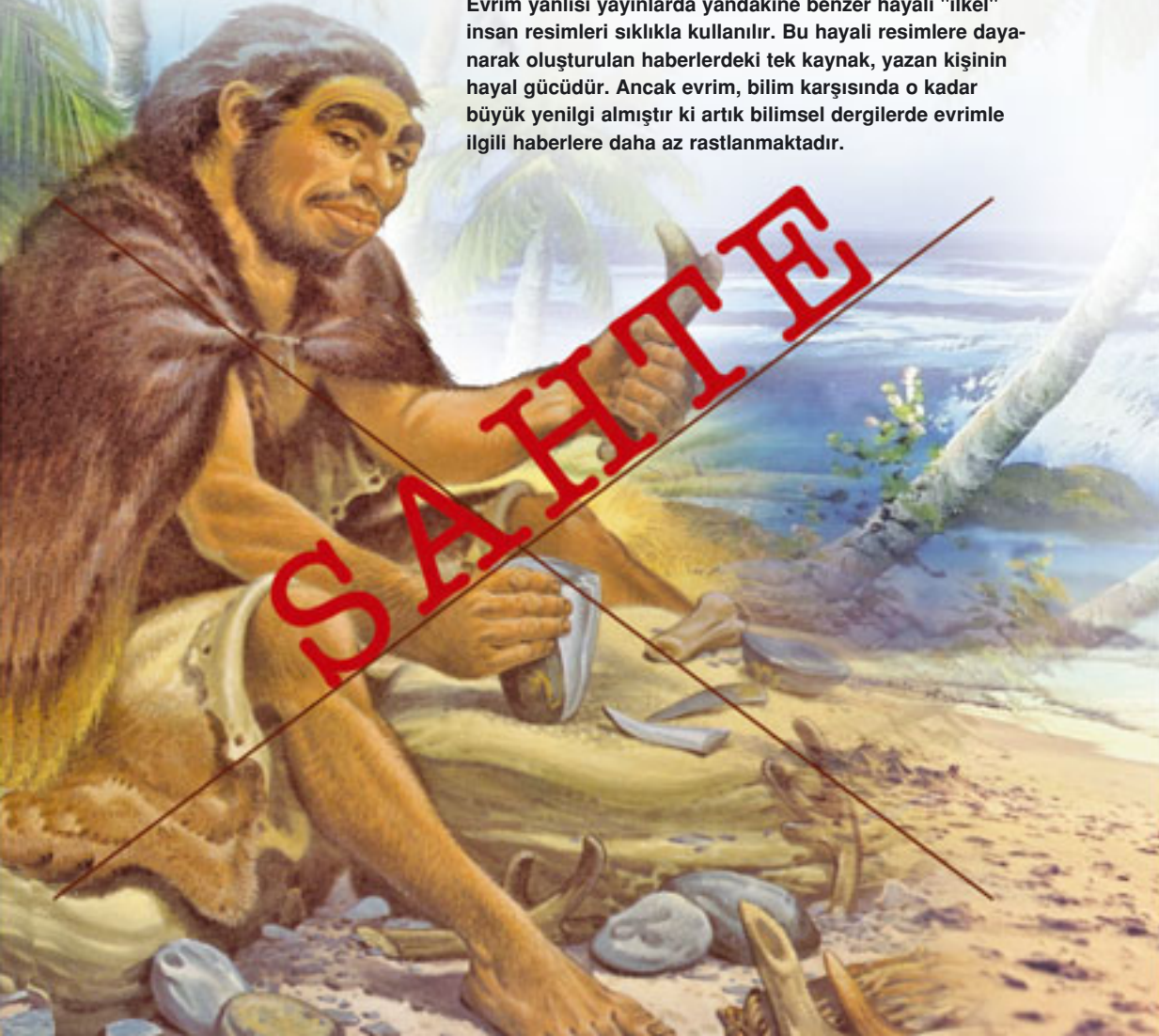
- 1- *Australopithecus*
- 2- *Homo habilis*
- 3- *Homo erectus*
- 4- *Homo sapiens*

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "*Australopithecus*" ismini verirler. Bu canlılar ger-

çekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka birşey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin *Australopithecus* örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. (Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", *Nature*, c. 258, s. 389)

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırır. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Aus-

Evrim yanlısı yayınlarda yandakine benzer hayali "ilkel" insan resimleri sıklıkla kullanılır. Bu hayali resimlere dayanarak oluşturulan haberlerdeki tek kaynak, yazar kişinin hayal gücüdür. Ancak evrim, bilim karşısında o kadar büyük yenilgi almıştır ki artık bilimsel dergilerde evrimle ilgili haberlere daha az rastlanmaktadır.

tralopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "*Homo sapiens*'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder. (J. Rennie, "*Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr*", *Scientific American*, Aralık 1992)

Evrimciler "*Australopithecus* > *Homo habilis* > *Homo erectus* > *Homo sapiens*" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus*, *Homo habilis* ve *Homo erectus*'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. (Alan Walker, *Science*, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, *Physical Antropology*, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, *Olduvai Gorge*, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272)

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. (Time, Kasım 1996)

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır.

Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu?

Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. (S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, s. 30)

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir. Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymun su canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. (Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19)

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

MÜSLÜMAN NEDEN EVRİMCİ OLAMAZ?

Bazı Müslümanlar, 1940-50'lerin bilgisiyile evrimin bilim tarafından desteklenen bir teori olduğunu zannederek, "Müslümanlar Darwin'den çok önce evrimi biliyorlardı" gibi garip bir mantık örgüsüyle kendilerince İslamla evrimi bağdaştırmaya çalışmaktadırlar. Bu mantık, ciddi bir bilgisizliğin ürünüdür. Bilim evrimin geçersiz olduğunu ispatlamıştır. Bilimin gösterdiği gerçek Yaratılıştır.

Müslümanın iman ettiği ve Kuran'da haber verilen, her şeyi Allah'ın yarattığı gerçeğidir. Dolayısıyla bir Müslümanın, Eski Mısır ve Sümerler devrinden kalan putperest bir hurafe olan ve her şeyi tesadüflerle açıklayan evrim teorisi ile aynı şeyi savunuyor olması mümkün değildir.

Elbette Allah dileyseydi canlıları evrimle de yaratabilirdi. Ancak Kuran'da bu yönde bir bilgi yer almamakta, evrimcilerin öne sürdüğü gibi türlerin aşama aşama oluşumunu destekleyecek hiçbir ayet bulunmamaktadır. Eğer böyle bir yaratılış şekli olsaydı, bunu, Kuran ayetlerinde detaylı açıklamaları ile görmemiz mümkün olurdu. Ancak tam tersine Kuran'da canlılığın ve evrenin Allah'ın "Ol" emriyle mucizevi şekilde var edildiği bildirilmektedir:

Gökleri ve yeri (bir örnek edinmeksizin) yaratandır. O, bir işin olmasına karar verirse, ona yalnızca "Ol" der, o da hemen olur. (Bakara Suresi, 117)

Kuran'da bildirilen gerçek insanın yoktan, en güzel biçimde yaratıldığıdır:

Doğrusu, Biz insanı en güzel bir biçimde yarattık. (Tin Suresi, 4)

Gökleri ve yeri hak olmak üzere yarattı ve size düzenli bir biçim (suret) verdi; suretlerinizi de güzel yaptı. Dönüş O'nadır. (Tegabün Suresi, 3)

Hz. Adem (as) ve Tüm İnsanlar, Daha Kainat Yaratılmadan Zer Aleminde Vardır

Allah Kuran'da kainat yaratılmadan önce insanları zer aleminde var ettiğini ve hepsinden söz aldığını bildirmiştir:

Hani Rabbin, Adem oğullarının sırtlarından zürriyetlerini almış ve onları kendi nefislerine karşı şahidler kılmıştı: "Ben sizin Rabbiniz değil miyim?" (demişti de) onlar: "Evet (Rabbimizsin), şahid olduk" demişlerdi. (Bu,) Kıyamet günü: "Biz bundan habersizdik" dememeniz içindir. (Araf Suresi, 172)

Görüldüğü gibi ayette, kainat henüz var edilmeden önce insanların yaratıldığı, kusursuz ve tam olarak var oldukları ve Allah'a söz verdikleri bildirilmiştir. Ayetteki bilgiye göre, kainat henüz yoktur ama konuşan, duyan, söz veren, tüm uzuvları ve fiziksel özellikleriyle tam insanlar vardır.

Ayetin Arapçası ise şöyledir:

"Ve iz ehaze rabbuke min benî âdeme min zuhûrihim zurriyyetehum ve eşhedehum alâ enfusihim, e lestu birabbikum, kâlû belâ, şehidnâ, en tekûlû yevmel kıyâmeti innâ kunnâ an hâzâ gâfilîn(gâfilîne)."

وَإِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِنْ بَنِي آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ
وَأَشْهَدَهُمْ عَلَى أَنْفُسِهِمْ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ قَالُوا بَلَى
شَهِدْنَا أَنْ تَقُولُوا يَوْمَ الْقِيَمَةِ إِنَّا كُنَّا عَنْ هَذَا غَافِلِينَ

ve iz ehaze: ve çıkardığı, aldığı zaman

(iz: Hani, hatırla, o halde, öyleyse, o vakit, zaman, ...dığında, ...dığı vakit, çünkü, zira, ...dığı için, sebebiyle)

rabbu-ke: senin Rabbin

min benî âdeme: Âdemoğullarından

min zuhûri-him: onların sırtlarından

zurriyyete-hum: onların zürriyetlerini, onların soyları, onların nesilleri

ve eşhede-hum: ve onları şahit tuttu

alâ enfusi-him: nefslerinin (kendilerinin) üzerine

e lestu: ben değil miyim?

bi rabbi-kum: sizin Rabbiniz

kâlû: dediler

belâ: evet

şehid-nâ: biz şahit olduk

en tekûlû: demeniz, demenize karşı (dememeniz için)

yevme el kıyâmeti: kıyâmet günü

innâ: muhakkak ki biz, gerçekten biz

kun-nâ: biz olduk, ... idik

an hâzâ: bundan

gâfilîne: gâfiller, habersiz olanlar

Ayette geçen ‘zürriyet’ kelimesi bu ayetin dışında Kuran-ı Kerim’de 18 yerde daha geçmektedir. Bu kelimenin kullanıldığı tüm ayetlerde ise anlamı, İslam alimlerinin ittifakıyla, “insan nesli”dir. Bu ayette de, Adem’in zürriyetinden yani Hz. Adem (as)’ın soyundan, yani dünyada yaşamış ve yaşayacak tüm insanlardan bahsedilmektedir. Zira, sadece Hz. Adem (as)’ın kendisinden alınan bir ahid söz konusu olsaydı, “hani Rabbin Adem’den ahid almıştı” ifadesi kullanılırdı. Ayette geçen ‘hani Rabbin Adem oğullarından ahid almıştı’ ifadesiyle, Hz. Adem (as)’ın zürriyeti, yani tüm insanlar kast edilmektedir.

Ayetin başında yer alan ‘iz / hatırla o zamanı, hani’ ifadesi ise, Hz. Adem (as)’ın zürriyetine yani tüm insanlığa olan bu hitabın olduğu zamanını gösterir. ‘iz’ kelimesi geçmişte olan bir olay hakkında kullanılan zaman edatıdır. Anlamı da ‘geçmişte olan bu olayı hatırla’dır. Söz konusu olan tüm insanların geçmişte, henüz kainat yaratılmadan önce, verdikleri sözdür.

Kuran’ın bir başka ayetinde ise insanların iki defa ölüp dirildikleri haber verilir:

Dediler ki: "Rabbimiz, bizi iki kere öldürdün ve iki kere dirilttin; biz de günahlarımızı itiraf ettik. Şimdi çıkış için bir yol var mı?" (Mümin Suresi, 11)

İşte bu ayette bildirilen ilk ölüm ve dirilme, zer aleminde insanlar söz verdikten sonra bir nevi ölmeleri, sonra Allah'ın anne ve babayı vesile edip can vermesi ve dünyaya gelmeleri, yani dirilmeleridir. İkinci ölüm ise dünyadaki bildiğimiz fiziksel vefat olacak, ahirette de ikinci kez dirilme gerçekleşecektir.

Kuran'da evrimle yaratılış olduğunu iddia edenlerin, "aşama aşama insan oluştu" iddiaları bu durumda tamamen geçersizdir. **İnsan dünyada aşama aşama oluşmamıştır. Zer aleminde tüm insanlar Hz. Adem (as) ve diğer peygamberler vardır.** Hz. Adem (as)'ın ve diğer insanların bir takım evrimsel süreçlerden geçerek bugünkü insan olduğu iddiası doğru değildir.

Hz. Adem (as) önce tüm insanlar gibi zer aleminde vardır, sonra cennette yaratılmış, sonra da dünyaya gönderilmiştir:

Hani Rabbin meleklerle: "Gerçekten Ben, çamurdan bir beşer yaratacağım" demişti. "Onu bir biçime sokup, ona ruhumdan üflediğim zaman siz onun için hemen secdeye kapanın. (Sad Suresi, 71-72)

Fakat Şeytan, oradan ikisinin ayağını kaydırды ve böylece onları içinde bulundukları durumdan çıkardı. Biz de: 'Kiminiz kiminize düşman olarak inin, sizin için yeryüzünde belli bir vakte kadar bir yerleşim ve meta vardır' dedik. (Bakara Suresi, 36)

Bir başka Kuran ayetinde ise tüm insanların zer aleminde Allah'a verdikleri söz şöyle bildirilir:

Allah'ın üzerinizdeki nimetini ve: "**İşittik ve itaat ettik**" dediğinizde sizi, kendisiyle bağladığı sözünü (misakını) anın. Allah'tan korkup sakının. Şüphesiz Allah, sinelerin özünde olanı bilendir. (Maide Suresi 7)

Zer aleminde Allah'a söz verenler evrcimlerin iddia ettiği gibi yarım, uzuvları tam gelişmemiş, yarı insan yarı başka varlıklar değildir. Tam ve şuur sahibi insanlardır. Bu gerçek, Kuran'da evrimle yaratılış olmadığının açık bir ispatıdır.

Evrimi Savunan Müslümanlar, Meleklerin ve Cinlerin Yaratılışını Açıklayamazlar

İnsanın evrimle gelişim gösterdiğini iddia eden kişilere, meleklerin ve cinlerin nasıl yaratıldığı sorulduğunda ise cevapları "Allah yoktan yarattı" olacaktır. Cinleri ve melekleri Allah'ın yarattığını bilip kabul eden bu kişilerin, Allah'ın, insanı da aynı şekilde yaratmış olduğunu düşünememeleri, bunu akledememeleri oldukça vahimdir. Meleği "Ol" emri ile bir anda yaratan Yüce Rabbimiz'in, insanı da aynı şekilde yaratmış olduğunu görememeleri çok şaşırtıcı bir durumdur. Allah aynı şekilde Melekleri insan görünümünde de bir anda yaratmaktadır. Hz İbrahim'e gelen ziyaretçi melekler tam ve kusursuz birer insan görünümündedirler ve bir anda yaratılmışlardır.

Allah Kuran'da cinlerin, insanlardan farklı olarak, ateşten yaratıldıklarını haber vermiştir:

İnsanı, ateşte pişmiş gibi kuru bir çamurdan yarattı. Cann'ı (cinni) da 'yalın-dumansız bir ateşten' yarattı. (Rahman Suresi, 14-15)

Kuran'da haber verildiği gibi, meleklerin yaratılışı da insanın yaratılışından çok farklıdır. Ayette meleklerin yaratılışı şöyle bildirilmektedir:

Hamd, gökleri ve yeri yaratan, ikişer, üçer ve dörder kanatlı melekleri elçiler kılan Allah'ındır; O, yaratmada dilediğini artırır. Şüphesiz Allah, herşeye güç yetirendir. (Fatır Suresi, 1)

Ayette yer alan ifadeden açıkça anlaşıldığı üzere melekler görünüm olarak da insanlardan çok farklıdırlar. Ayrıca Kuran'da hem meleklerin hem de cinlerin insanlardan önce yaratıldığı haber verilmektedir. Allah için yaratmak çok kolaydır. Rabbimiz hiçbir sebep olmadan yoktan var edendir. Cinleri ve melekleri nasıl farklı şekillerde ve yoktan var ettiyse, insanı da evrime gerek olmadan, ayrı bir varlık olarak yoktan var etmiştir. Aynı durum hayvanlar ve bitkiler gibi diğer canlılar için de geçerlidir. Kuran'da bildirilen açık gerçek şudur: Allah canlıların hiçbirini evrimleştirmeden, yani türleri başka türlere dönüştürmeden bir anda yoktan var etmiştir.

Evrimi Savunan Müslümanlar, Kuran'da Haber Verilen Mucizelere Açıklama Getiremezler

Kuran'da Hz. Musa (as)'ın elindeki asayı yere attığında, Allah'ın dilemesiyle bu asanın canlı bir yılanla dönüştüğü bildirilmektedir. Hz. Musa (as) asasını yere attığında asa, yani cansız bir ağaç dalı canlı bir yılanla dönüşmekte, eline aldığı yılan tekrar cansız bir ağaca dönüşmektedir, sonra tekrar yere attığında yine can bulmaktadır. Yani cansız bir madde, canlanmakta, sonra ölmekte, sonra yine canlanmaktadır. Böylece Allah bu mucizesiyle insanlara, sürekli Yaratılış'ı göstermektedir. Ayetlerde şöyle buyrulur:

Böylece, onu attı; (bir de ne görsün) o hemen hızla koşan (kocaman) bir yılan (oldu). Dedi ki: "Onu al ve korkma, Biz onu ilk durumuna çevireceğiz." (Taha Suresi, 20-21)

"Sağ elindeki at, onların yaptıklarını yutacaktır; çünkü onların yaptıkları yalnızca bir büyücü hilesidir. Büyücü ise nereye varsa kurtulamaz." (Taha Suresi, 69)

"Asanı bırak;" (Bıraktı ve) onun çevik bir yılan gibi hareket ettiğini görünce, geriye doğru kaçtı ve arkasına bakmadı. "Ey Musa, korkma; şüphesiz Ben(im); Benim yanımda gönderilen (elçiler) korkmaz." (Neml Suresi, 10)

Hz. Musa (as) elindeki asasını yere attığı anda, Allah'ın lütfuyla, **cansız bir odun parçası halindeki asa, hızla hareket eden, diğer şahısların ortaya koyduklarını yutan, yani sindirim sistemi de olan tamamen canlı bir varlığa dönüşmektedir. Bu değişim, aniden gerçekleşmektedir.** Böylece Allah insanlara canlılığın nasıl yoktan var edildiğinin bir örneğini göstermektedir. Cansız bir madde, sadece Allah'ın dilemesiyle, yani "Ol" emriyle can bulmaktadır. Allah'ın Hz. Musa (as)'a lütfettiği bu mucize, eski Mısırlıların batıl evrim inanışlarını bir hamlede yerle bir etmiştir. Hz. Musa (as)'a muhalif olan insanlar dahi hemen o an gerçeği kavrayıp, batıl inanışlarını bırakıp, Allah'a iman etmişlerdir.

Kuran'da Hz. İsa (as)'ın da çamurdan kuş biçiminde birşey yaptığı, sonra bunun içine üflediğinde, Allah'ın dilemesiyle, bu kuşun hayat bulup canlandığı haber verilmiştir:

Allah şöyle diyecek: "Ey Meryemoğlu İsa, sana ve annene olan nimetimi hatırla. Ben seni Ruhu'l-Kudüs ile destekledim, beşikte iken de, yetişkin iken de insanlarla konuşuyordun. Sana kitabı, hikmeti, Tevrat'ı ve İncil'i öğrettim. İznimle çamurdan kuş biçiminde (bir şeyi) oluşturunca da (yine) iznimle ona üfürdüğünde bir kuş oluyordu... (Maide Suresi, 110)

Bu kuş, hiçbir sebebe bağlı olmadan, Allah'ın dilemesi ve mucize-iyle, can bulmaktadır Cansız bir maddeden can sahibi olan kuş, Yüce Allah'ın örneksiz, sebepsiz, üstün yaratışının örneklerinden biridir. Hz. İsa (as) da, Allah'ın lütfettiği bu mucizeyle, evrimci düşüncenin mantıksızlığını ve geçersizliğini gözler önüne sermektedir. Kendilerince İslam-la evrimi bağdaştırmaya çalışanların ise Rabbimiz'in bu mucizelerini açıklayabilmeleri mümkün değildir.

Allah cinleri, melekleri, hurileri, gılmanları, cennet vildanlarını, cennet köşklerini, cennet bahçelerini, cehennemi, cehennem bekçilerini nasıl evrimle yaratmadıysa insanı da evrimle yaratmamıştır. Allah cennetteki tüm detayları; yüksek köşkleri, süsleri, bahçeleri, kuşları, yiyecekleri ve sonsuz nimetleri herhangi bir evrim süreci olmadan, bir anda, yoktan yaratmıştır. Cennetteki köşkler, sütten ırmaklar, kıyafetler, tahtlar, takılar Allah'ın "Ol" demesiyle olmuştur. Bunların gerçekleşmesi için sebeplere, inşaat ustalarına, terzilere, zanaatkarlara vs. ihtiyaç yoktur. Hurma, incir gibi cennet meyveleri; inci, sedef gibi cennet takıları nasıl ki cennette evrimle var olmadıysa, bu dünyada da evrimle var olmamıştır. Bu dünyada da cennette de hiçbir yaratma "evrimle" değildir. (Detaylı bilgi için bkz.; *Kuran Darwinizm'i Yalanlıyor*, Harun Yahya (Adnan Oktar))

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterse-
niz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocuk-
ların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrin teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Do-
layısıyla bu akıl dışı iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar bir araya ge-
lerek önce hücreyi oluşturmuşlar ve sonrasında aynı atomlar hayali bir
şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir.

Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, po-
tasyum gibi elementleri bir araya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Ancak
bu atom yığını, hangi işlemde geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluş-
turamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin
aslında savundukları ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı on-
lar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrinciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bu-
lunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementler-
den bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak
bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu
varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, is-
tedikleri kadar da (tek bir tanesinin bile tesadüfen oluşması mümkün ol-
mayan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem

versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun.

Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümeleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz atomlar bir araya gelerek hücreyi oluşturmazlar. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturmazlar. **Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.** Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlem后会 sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretnmektedirsiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler ku-

rulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değildir. Kaldı ki bu, suni bir üç boyuttur. Arka taraf bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, "odanız-

Gözü ve kulağı, kamera ve ses kayıt cihazları ile kıyasladığımızda bu organlarımızın söz konusu teknoloji ürünlerinden çok daha kompleks ve kusursuz yapılara sahip olduklarını görürüz.

da duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar bir araya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi" dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin bir araya gelip yapamadığını şuaarsız atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algı-

Bir cisimden gelen uyarılar elektrik sinyaline dönüşerek beyinde bir etki oluştururlar. Görüyorum derken, aslında zihnimizdeki elektrik sinyallerinin etkisini seyrederiz. Beyin ışığa kapalıdır. Yani beyin içi kapkaranlıktır, ışık beyin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyredersiniz.

lanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlerseniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir. Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak tüm teknolojiye, bu teknolojiyi üretmek için çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşamamıştır.

En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir. Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır. Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ıslıl ıslıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve

his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, her şeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana, tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklılı olarak sığdıran yüce Allah'ı düşünüp, O'na hayran olup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir Hurafe

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller, teorinin gerektirdiği ara formların hiç yaşamamış olduklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli, sabit durum teorisi gibi pek çok düşünce bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye ve karşı görüşleri susturmaya bile çalışmaktadırlar. **Peki neden?**

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya ge-

tirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler. Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. (Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak, 1997, s. 28)

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşıatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı var ettiğine inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağın yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendilerince Allah'ın apaçık olan varlığını kabul etmemek için, bu akıl ve bilim dışı kabulü cehaletle savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği görürler: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Yüce Allah'tır.

Evrım Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin, inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin; Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının; Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların; bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananların arasında bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlar da vardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim (as)'ın kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa (as)'ın kavminin içinden bazı insanların altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır... (Bakara Suresi, 6-7)
... Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır

bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler... (Araf Suresi, 179)

Allah, Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülediklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, oradan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyü'nün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyü'nün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla bir araya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini, Hz. Musa (as) ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa (as), Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa (as)'dan, kendi "bilgin büyücülerini" ile karşı karşıya gelmesini ister. Hz. Musa (as) bu karşılaşma için insanların toplandığı bir bayram gününü ve kuşluk vaktini seçer. Hz. Musa (as) büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atınca, insanların gözlerini büyülediler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücülerini yaptıkları "aldatmacalar"la

Geçmiş zamanlarda timsaha tapan insanların inanışları ne derece garip ve akıl almazsa, günümüzde Darwinistlerin inanışları da aynı derecede akıl almazdır. Darwinistler tesadüfleri ve cansız şuarsuz atomları, cahilce adeta yaratıcı güç olarak kabul ederler. Hatta bu batıl inanca bir dine bağlanır gibi bağlanırlar.

-Hz. Musa (as) ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa (as)'ın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsunü, ayette bildirildiği gibi "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlat" diye vahyettik. (O da fırlatınca) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Daha önce örneğini verdiğimiz bu kıssada, Hz. Musa (as)'ın cansız bir tahta parçası olan asasını atması, bu asanın hemen canlanması ve diğer her şeyi yutan tam teşekküllü bir varlık haline gelmesi, Firavun ve taraftarlarının sahte düzenlerini –yani evrimi– altüst etmiştir. Ayetlerde bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyüün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya

hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. (Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s. 43)

Bu gelecek, uzakta değildir. Hatta çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler" in ilah olamayacağını anlayacak ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüğü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

Dediler ki: "Sen yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın."
(Bakara Suresi, 32)

KAYNAKÇA

- 1 Thomas W. Arnold, *The Preaching of Islam: The History of the Propagation of the Muslim Faith*, Lahor, Ashraf Press, 1961, s. 56-57, *İslam Kültür Atlası*, İsmail Rai el-Faruki, Luis Lamia el-Faruki, çeviri: Mustafa Okan Kibaroglu-Zerrin Kibaroglu, *İnkılab Yayınları*, 1997, s. 221
- 2 <http://www.ibtimes.com/why-do-people-join-isis-psychology-terrorist-1680444>
- 3 <http://www.ibtimes.com/why-do-people-join-isis-psychology-terrorist-1680444>
- 4 Karen Armstrong, *Holy War*, MacMillan London Limited, 1988, p. 25
- 5 Tabari, Ta' rikh, 1, 1850, cited in Majid Khadduri, *War and Peace in the Law of Islam*, Johns Hopkins Press, Baltimore, 1955, p. 102
- 6 Karen Armstrong, *Holy War*, MacMillan London Limited, 1988, p. 25
- 7 W.H.C. Frend, "Christianity in the Middle East: Survey Down to A.D. 1800", *Religion in the Middle East*, Ed. A.J. Arberry, I-II Cambridge, 1969, Volume I, p. 289
- 8 Prof. Thomas Arnold, *The Spread of Islam in the World, A History of Peaceful Preaching*, Goodword Books, 2001, p. 56.
- 9 Prof. Thomas Arnold, *The Spread of Islam in the World, A History of Peaceful Preaching*, p. 71-72
- 10 L.Browne, *The Prospects of Islam*, p.11-15
- 11 Prof. Thomas Arnold, *The Spread of Islam in the World, A History of Peaceful Preaching*, p. 96
- 12 Prof. Thomas Arnold, *The Spread of Islam in the World, A History of Peaceful Preaching*, p. 88-89
- 13 André Miquel, *L'Islam et sa Civilisation VIIe - XXe siècle*, Librairie Armand Colin, Paris 1968, p. 244
- 14 John L. Esposito, *The Islamic Threat: Myth or Reality*, Oxford University Press, New York, 1992, p. 39
- 15 *Gesta Francorum, or the Deeds of the Franks and the Other Pilgrims to Jerusalem*, trans. Rosalind Hill, (London: 1962), p. 91.
- 16 *Gesta Francorum, or the Deeds of the Franks and the Other Pilgrims to Jerusalem*, trans. Rosalind Hill, (London: 1962), p. 91.
- 16 August C. Krey, *The First Crusade: The Accounts of Eye-Witnesses and Participants* (Princeton & London: 1921), p. 261
- 17 August C. Krey, *The First Crusade: The Accounts of Eye-Witnesses and Participants* (Princeton & London: 1921), p. 262
- 18 Alan Ereira, David Wallace, *Crusades: Terry Jones Tells the Dramatic Story of Battle for Holy Land*, BBC World Wide Ltd., 1995
- 19 The Alarm Newspaper Article, "Bakunin's Ground-Work for the Social Revolution," 1885 Dec. 26, p. 8
- 20 The Alarm Newspaper Article, "Bakunin's Ground-Work for the Social Revolution," 1885 Dec. 26, p. 2
- 21 Karen Armstrong, *Holy War*, p. 30-31
- 22 John L. Esposito, *Islam: The Straight Path*, p. 58
- 23 Karen Armstrong, *Holy War*, p. 185
- 24 Francis E. Peters, *Jerusalem: Holy City in the Eyes of Chroniclers, Visitors, Pilgrims, and Prophets from the Days of Abraham to the Beginnings of Modern Times*, Princeton, Princeton University Press, 1985, p. 363
- 25 Charles Darwin, *The Descent of Man*, 2nd edition, New York, A L. Burt Co., 1874, p. 178
- 26 Lalita Prasad Vidyarthi, *Racism, Science and Pseudo-Science*, Unesco, France, Vendôme, 1983. p. 54
- 27 Theodore D. Hall, "The Scientific Background of the Nazi "Race Purification" Program", <http://www.trufax.org/avoid/nazi.html>
- 28 James Joll, *Europe Since 1870: An International History*, Penguin Books, Middlesex, 1990, p. 164
- 29 M.F. Ashley-Montagu, *Man in Process*, New York: World. Pub. Co. 1961, pp. 76, 77 cited in Bolton Davidheiser, W E Lammers (ed) *Scientific Studies in Special Creationism*, 1971, p. 338-339
- 30 L.H. Gann, "Adolf Hitler, The Complete Totalitarian", *The Intercollegiate Review*, Fall 1985, p. 24; cited in Henry M. Morris, *The Long war Against God*, Baker Book House, 1989, p. 78
- 31 J. Tenenbaum., *Race and Reich*, Twayne Pub., New York, p. 211, 1956; cited by Jerry Bergman, "Darwinism and the Nazi Race Holocaust", <http://www.trueorigin.org/holocaust.htm>
- 32 Peter Chrisp, *The Rise Of Fascism*, Witness History Series, p. 6
- 33 Hickman, R., *Biocreation*, Science Press, Worthington, OH, pp. 51-52, 1983; Jerry Bergman, "Darwinism and the Nazi Race Holocaust", *Creation Ex Nihilo Technical Journal* 13 (2): 101-111, 1999
- 34 Robert M. Young, *Darwinian Evolution and Human History*, Historical Studies on Science and Belief, 1980
- 35 Alan Woods and Ted Grant, *Reason in Revolt: Marxism and Modern Science*, London: 1993
- 36 K. Mehnert, *Kampf um Mao's Erbe*, Deutsche Verlags-Anstalt, 1977
- 37 Karl Marx, *Das Capital*, Vol. I, 1955, p. 603
- 38 Vladimir Ilich Lenin, *Collected Works*, 4th English Edition, Progress Publishers, Moscow, 1965, Volume 11, p. 216
- 39 L. Poliakov, *Le Mythe Aryen*, Editions Complexe, Calmann-Lévy, Bruxelles, 1987, p. 343
- 40 Robert Clark, *Darwin: Before and After*, Grand Rapids International Press, Grand Rapids, MI, 1958., p. 115-116; cited by Jerry Bergman, "Darwinism and the Nazi Race Holocaust", <http://www.trueorigin.org/holocaust.htm>